

வினாக்கள்

இதழ் தொகுப்பு

வினாத்தன்

இதழ் தொகுப்பு

தொகுப்பு
மு. பரமசிவம்
விந்தன் சூரியமூர்த்தி

கலைஞர் பதிப்பகம்

10 கண்ணதாசன் சாலை
தியாகராய் நகர்
சென்னை - 600 017.

Rs. 70.00

'MANITHAN' IDHAZH THOGUPPU

Collections of 'MANITHAN' Magazine

By Mu. Paramasivam, Vindhan Suryamurthi

First Edition 1999

Published by

KALAIGNAAN PATHIPAGAM

10 Kannadhasan Salai,T. Nagar, Chennai - 600 017.

Typeset at

Skill Computers Chennai - 600 018

Printed at

Nataraj Offset Press Chennai - 5.

பதிப்புரை

‘மனிதன்’ இதழ் தொகுப்பு எங்கள் இலக்கிய முயற்சியில் இரண்டாவதாக வெளிவருகிறது.

முதல் வெளியீடு ‘கசடதபற’ இதழ் தொகுப்பு.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் மனிதனில் வெளிவந்த சிறு கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், விந்தனின் முற்றுபெறாத நாவல் ஒன்றும் இதில் இடம் பெற்றுள்ளது

மனிதன் இதழிலிருந்து பொருக்கு மணிகளை மு.பரமசிவம் திரட்டித் தந்துள்ளார்.

இலக்கிய ஆர்வலர்கள் இதனை வெகுவாக வரவேற்பார்கள் என நம்புகிறோம்.

அடுத்து சுபமங்களா, மணிக்கொடி, தீபம், சரஸ்வதி, கணையாழி பத்திரிகைகளின் திரட்டுகளைத் தருவதில் ஈடுபட்டுள்ளோம். வாசகர்களின் ஆதரவு இதுபோன்ற இலக்கிய முயற்சிக்கு உந்துசக்தியாக விளங்கும் என எதிர்பார்க்கிறோம்

- எம். நந்தன்

முன்னுரை

விந்தன் எழுத்து பற்றி பேராசிரியர் 'கல்கி' எழுதியுள்ள கருத்துகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. உதாரணத்துக்குச் சில:

"விந்தன் கதைகளைப் படிப்பதென்றாலே எனக்கு எப்போதும் மனத்தில் பயம் உண்டாகும். படித்துவிட்டால் அன்று இரவு முழுவதும் தூக்கமில்லாமல் வருந்த நேரும்.

"பாடுபட்டு அறியாதவன் பாட்டாளியின் துயரத்தைப் பற்றியும், சேற்றில் இறங்கி அறியாதவன் குடியானவனுடைய கஷ்டத்தைப் பற்றியும் என்னதான் கண்ணீரில் பேனாவைத் தோய்த்துக் கொண்டு எழுதினாலும், அந்தக் கதைகளில் மற்ற எல்லாச் சிறுகதை இலட்சணங்களும் இருக்கலாம்; உள்ளத்தை ஊடுருவித் தைக்கும்படியான இதயம் ஒன்றிய ஈடுபாடு இருப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட உண்மை ஒளிவீசும் சிறுகதைகளை எழுதுவதற்கு ஏழை எளியவர்களிடையே இருந்தும் உழைப்பாளி மக்களிடையே இருந்தும் ஆசிரியர்கள் தோன்றவேண்டும். அவர்களுடைய எழுத்தில் இலக்கியப் பண்பும் பொருந்தியிருக்க வேண்டும்.

"மேற்கூரிய இல்டசணங்கள் பொருந்திய கதை ஆசிரியர்களில் ஒருவர் ஸ்ரீ.வி.கோவிந்தன், உழைப்பாளி மக்களிடையே பிறந்து வளர்ந்து உழைத்துப் பண்பட்டவர். ஏழை எளியவர்கள், தொழிலாளர்கள், பாட்டாளிகளின் சுக துக்கங்களை இதயம் ஒன்றி அனுபவித்து உணரும் ஆற்றல் பெற்றவர்.

"அந்த உணர்ச்சிகளை உயிருள்ள தமிழ் நடையில் சித்தரித்து இலக்கியப் பண்பு வாய்ந்த சிறுகதைகள் பலவற்றை அவர் திறம்பட எழுதியிருக்கிறார்."

இத்தகு புகழ் வாய்ந்த விந்தன் சொந்தமாக ‘மனிதன்’ என்ற பெயரில் இதழ் ஒன்றை நடத்தினார். ‘மனிதன்’ பத்து இதழ்களே வெளிவந்தன. ஒவ்வொரு இதழிலும் விந்தனின் பத்திரிகை உலக அனுபவங்களையும் அவரின் சுதந்திரமான சிந்தனைகளையும் காணலாம்.

மனிதனில் வெளிவந்த கதை, கட்டுரை, கவிதைகள் அனைத்தும் இலக்கியத் தரமானவை; இந்தத் தலைமுறை வாசகர்களுக்கு பெரு விருந்தாகும்.

‘மனிதன்’ இதழில் தமிழகத்தின் தலை சிறந்த எழுத்தாளர்களான டாக்டர் மு.வரதராசன், அறிஞர்கள் அப்பாதுரை, நாரண்துரைக் கண்ணன், பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, கவிஞர் தமிழ் ஒளி, ஜெயகாந்தன் பி.எஸ். ராமையா, சபரிராஜன், பூவை, ஆறுமுகம், சுந்தர ராமசாமி போன்றவர்கள் தமது எழுத்துக்களால் ‘மனித’னின் புகழை ஒங்கச் செய்தார்கள்.

நாற்பதாண்டுகளுக்கு முன் ‘மனிதன்’ பத்திரிகையில் வெளிவந்த படைப்புகளின் இலக்கியத்தரமும் தன்மைகளும், இன்றைய வாசகர்களுக்கும் ஏற்புடையதாகவும் சுவைத்து பண்பும் பயனும் பெற்றதக்கதாகவும் இருக்கும் என்கிற எதிர்பார்ப்புடன் மனிதனில் வெளிவந்த அரிய படைப்புகளை தொகுத்துத் தந்துள்ளேன்.

இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள விந்தனின் ‘தெருவிளக்கு’, சினிமா உலகின் சீரழிவை நகைச்சுவையுடன் சித்தரித்து காட்டுகிறது.

என் முயற்சிக்கு வெற்றிகிட்டும் வகையில் ‘மனிதன்’ இதழ் தொகுப்பு நூலை சிறப்பான முறையில் வெளியிட்டு, விந்தனின் புகழுக்கு மேலும் சிறப்பு சேர்த்துள்ளனர் கலைஞர் பதிப்பகத்தார்.

பதிப்பாளரும் எழுச்சி மிக்க இளைஞருமான எம்.நந்தன் அவர்களுக்கும், இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள - படைப்புகளின் ஆசிரியர்களுக்கும், விந்தன் குடும்பத்தாருக்கும் மனமார்ந்த நன்றியும் பாராட்டும்.

தோழமையுடன்
மு. பரமசிவம்

பொருளாடக்கம்

கதைகள்

காந்தீயவாதி - விந்தன்	9
தமிழ்ச்சி - ஜெயகாந்தன்	14
விதுரன் மகன் விதுரன் - பி.எஸ்.ராமையா	24
ஜீவமலர் - M L. சபரி ராஜன்	35
ஆடிவரும் தேனே - பூவை எஸ். ஆறுமுகம்	40
நானும் மனிதன் - சுந்தர ராமசாமி	47
நினைவும் உருவும் - கு.ப. சேது அம்மாள்	53
ஓ. லுவினா - ரமன்	60
ஜயோ, கமல்! - சாது	67
பூமதி லுவினா அவர்களுக்கு - ஜெயகாந்தன்	72
காலத்தின் தூதரே! - ஆலால சுந்தரம்	78
யார் மனிதன்? - தங்கமணி	83
தெருவிளக்கு - விந்தன்	86

கட்டுரைகள்

மனிதன் டாக்டர் - மு. வரதராசன்	133
மரணத்தை வென்ற மனிதர்கள் - M.L. சபரிராஜன்	137
கடவுளைப் படைத்த மனிதன் - அறிஞர் கா.அப்பாத்துரை ரசிகமணி டி.கே.சி. - பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை	149
ஒராயிரம் பாரதிகள் - நாரண துரைக்கண்ணன்	157
இலக்கிய விமரிசனம் - தமிழ் ஓளி	168
வ.வே.ச. கண்ட வழி - தமிழ் ஓளி	172
	178

கவிதைகள்

பேசமனம் நானுதும் - தமிழ் ஓளி	187
எத்தும் வழி வகுத்தார் - பாணன்	189
புதுமைப் பொங்கல் - டி.வி. சுவாமிநாதன்	190
தியாகச் சுடர் - பாணன்	191
மாசற்ற தியாகம் - தமிழ் ஓளி	192

கதைகள்

மனிதன் இதழ் தொகுப்பு

காந்தீயவாதி

விந்தன்

“நாளைக்குத் தீபாவளி!” என்று தலையைச் சொறிந்தான் குப்புவிங்கம்.

“ஆமாம், அதற்கென்ன இப்போது? ” என்று அன்பையும், அஹிம்ஸையையும் சற்றே மறந்துவிட்டுக் கேட்டார், காந்தீஜி யின் படத்துக்கு அருகே விளக்கேற்றி வைத்துக் கொண்டிருந்த தோல் மண்டி துளசிங்கராயர்.

“ஓன்றுமில்லை...”

“என்ன ஓன்றுமில்லை? ... இதோ பாரும், போதுமென்ற மனம்தான் பொன் செய்யும் மருந்து...”

“உண்மைதான்; ஆனால் ஓன்று...”

“என்ன ஆனால் ஓன்று...?”

“வயிறு போதுமென்று சொல்லாமல் மனம் போதுமென்று சொல்லாது போலிருக்கிறதே! ”

“அதற்காகக் கடன் வாங்கித் தீபாவளி கொண்டாட வேண்டுமா, என்ன? ”

“இல்லை....”

“இல்லையாவது, கில்லையாவது! - வாழ்க்கையில் எனிமை வேண்டும் ஐயா, எனிமை வேண்டும். அது மட்டும் போதாது மனிதனுக்கு; சொல்லில் சத்தீயம் வேண்டும், செய்கையில் தூய்மை வேண்டும், நடத்தையில் ஒழுக்கம் வேண்டும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எதற்கும் அஞ்சாத நெஞ்சறுதி வேண்டும். இதைத்தான் காந்தி மகாத்மா அன்று சொன்னார்; நானும் அதைத்தான் இன்று சொல்கிறேன் - உதாரணத்துக்கு

வேண்டுமானால் என்னைப் பாரும்: மேலே ஒரு துண்டு, கீழே ஒரு துண்டு - இவற்றைத் தவிர வேறு ஏதாவது நான் அனிந்து கொண்டிருக்கிறேனா?"

"இல்லை..."

"ஒரே ஒரு கெடிலாக் காரைத் தவிர வேறு கார் ஏதாவது நான் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனா?"

"இல்லை..."

"உள்ளுரிலும் ஊட்டியிலும் இருக்கும் இரண்டு பங்களாக்களைத் தவிர வேறு பங்களாக்கள் ஏதாவது உண்டா?"

"ஊறு-ம்..."

"வேளைக்கு ஒரு பவுண்டு ஓட்டஸ் சாதம், தாகத்துக்கு நாலே டம்மார் ஆரஞ்சு ஜில்ஸ், சிற்றுண்டிக்குக் கொஞ்சம் நிலக் கடலை, குடிக்க இரண்டே டம்மார் வெள்ளாட்டுப் பால் - இவற்றைத் தவிர வேறு ஆகாரம் ஏதாவது நான் அருந்துவதுண்டா?"

"ஏது!"

"காந்தியடிகளின் 'பிரம்மசரிய'த்தை நீரும்தான் படித்தீர்; நானும்தான் படித்தேன் - ஆனால் முதல் தாரம் இறந்ததும் நீர் இரண்டாந்தாரம் கல்யாணம் செய்து கொண்டீர்; நான் அப்படிச் செய்து கொண்டேனா?"

"கிடையாது..."

"உமக்காவது நாலு குழந்தைகள் இருக்கின்றன; எனக்கு ஒரு குழந்தையாவது உண்டா?"

"கிடையவே கிடையாது!"

"அப்படியிருக்கும்போது நீரும் என்னைப் போலவே ஏன் ஜியா, எனிமையாயிருக்கக் கூடாது?"

"இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசை இருக்கத்தான் இருக்கிறது; எல்லாவற்றுக்கும் கொடுத்து வைக்க வேண்டாமா?"

"அதென்னய்யா, அது! எனிமையாயிருக்கக்கூடக் கொடுத்து வைக்க வேண்டுமா, என்ன?"

"பின்னே, கூத்தாடி வேண்டுமானால் பிழைப்புக்காக ராஜா வேஷம் போடலாம்; ராஜாவே ராஜா வேஷம் போட்டால் நன்றாயிருக்குமா? - நான்தான் பிறக்கும்போதே ஏழையாய்ப் பிறந்துவிட்டேனே!"

“நல்ல ஆளுய்யா, நீர்! எளிமையாயிருக்கக்கூடப் பணக்காரனாய்ப் பிறக்க வேண்டும் என்கிறீரே?... ம...அதையுந்தான் பார்த்துவிடுகிறேனே, நாளெனக்கு! போய் வாரும்; நீர் ஆடம்பரமாகத் தீபாவளி கொண்டாட என்னால் ‘அடவான்ஸ்’ கொடுக்க முடியாது!”

“நான் அதற்கு வரவில்லையே...?”

“பின் எதற்கு வந்தீர்?”

“தீபாவளி குழந்தைகளுக்கெல்லாம் பட்டாசு வாங்கிக் கொடுப்பீர்களே என்று வந்தேன்...”

“ஓ, அதுவா!... இதை முதலிலேயே சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? - இருந்தாலும், இதை எடுத்துக்கொண்டு போய் வழக்கம் போல வாங்க வேண்டிய பட்டாசு வாங்கிக் கொண்டு வாரும்!” என்று நூறு ரூபாய் நோட்டு ஒன்றை எடுத்து நீட்டினார் துளசிங்கராயர்.

குமாஸ்தா அதை வாங்கிக்கொண்டு, “நாளெனக்கு ஒரு வசவு மிக்கம்!” என்ற மகிழ்ச்சியுடன் வெளியே கிளம்பினான். அவனுடைய தலை மறைந்ததும் ராயர் கண்களை இறுக முடிக்கொண்டு, காந்திமகான் படத்தை நோக்கிக் கை கூப்பிய வண்ணம்,

“வாழ்க நீ எம்மான் - இந்த வையத்து நாட்டிலெல்லாம்...”

என்று வாய்விட்டுப் பாடி, மனம் விட்டு துதிக்க ஆரம்பித்தார். தெரு முழுவதும் எதிரொலி செய்த அவருடைய குரலைக் கேட்டுக் காந்தியைப் பற்றி நினைக்க நெஞ்சமிருந்தாலும், நேரமில்லாதவர்கள் கூட நினைத்தார்கள்!

❖ ❖ ❖

கான் அப்துல் கபார்கானை ‘எல்லைப் புறக் காந்தி’ என்றால், தோல் மண்டி துளசிங்கராயரை ‘எங்கள் ஊர்க் காந்தி’ என்று சொல்ல வேண்டும் - அவ்வளவு தூரம் எங்களுடைய அன்புக்குப் பாத்திரமாகியிருந்தார் அவர். அதே மாதிரி நாங்களும் அவருடைய அன்புக்குப் பாத்திரங்களாகியிருந்தோமா என்றால், அது வேறு விஷயம். அந்த விஷயத்தை விளக்க அவருடைய ‘பொன்மொழி’ ஒன்றை இங்கே சொன்னால் போதுமென்று நினைக்கிறேன்.

“ஏழைக்கு என்ன ஜயா, கேடு? அவன் ஓசியிலேயே எவ்வளவு அன்பு வேண்டுமானாலும் காட்டிவிடலாம்; நான் அன்பு காட்ட வேண்டுமென்றால் காசிலல்லவா கை வைக்க வேண்டியிருக்கிறது!”

இந்தப் ‘பொன் மொழி’ எங்களில் சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்றாலும், அதற்காக எங்களால் அவரைக் கைவிட முடிய வில்லை. காரணம், நாங்கள் குடியிருந்த வீடுகளெல்லாம் சட்டப் படி - அதாவது, கடவுளுக்கு விரோதமான மனிதனின் சட்டப்படி - அவருடைய அண்ணாவுக்குச் சொந்தமானவையாயும், வேலை செய்த மில்களெல்லாம் அவருடைய தம்பிக்குச் சொந்தமானவையாயும் இருந்ததுதான்! இப்பொழுதாவது தெரிகிறதா? - எங்களுடைய அன்புக்கு அவர் ஏன் பாத்திரமாகியிருந்தார், அவருடைய அன்புக்கு நாங்கள் ஏன் பாத்திரங்களாகவில்லை என்று?

எது எப்படியிருந்தாலும் காந்திமகான் விட்டுச் சென்ற அந்த ‘மோகனப் புன்னகை’ மட்டும் ‘எங்கள் ஊர்க் காந்தி’யிடம் தான் இருந்தது. அதைக் கொண்டு அறியாமை நிறைந்த இந்த உலகத்தில் அவர் சாதித்துக் கொண்ட காரியங்கள் எத்தனை எத்தனையோ!

அவற்றில் ஒரே காரியம் தான் எங்களில் யாருக்குமே புரியாமலிருந்தது. அதாவது ‘கல்லாப் பெட்டி’க்கு அருகே உட்கார்ந்திருக்கும் அவர், தம் பார்வையை அடிக்கடி இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமுமாக்கத் திருப்பிக்கொண்டேயிருப்பார்; தீஸ்ரன்று சிரிப்பார்; சட்டென்று சிரிப்பை நிறுத்திவிட்டு வாயின்மேல் விரலை வைத்து, ‘ஸ்’ என்று யாரையோ விரட்டுவதுபோல் விரட்டுவார்.

இத்தனைக்கும் நாம் பார்க்கும்போது அவருக்கு எதிரே யாரும் இருக்க மாட்டார்கள்!

தான் விற்கும் தோல்கள் கூட ஆடு மாடுகளைக் கொண்று குவித்து எடுத்த தோல்கள்லை, அவை இயற்கை மரணாம் எய்திய பின் எடுத்த தோல்கள் என்று சொல்லும் அந்த உத்தமர், அந்தப் புண்ணியை புருஷர் ஏன் இப்படிச் செய்கிறார் என்று தெரியாமல் நாங்கள் நீண்ட நாட்களாக விழித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

கடைசியாக ஒருநாள் குமாஸ்தா குப்புலிங்கத்தை இதற்கென்றே பேட்டி கண்டு விசாரித்தோம்.

“நீங்கள் ஓன்று - அவர் ஈ ஓட்டியிருப்பார்; அதைப் பிரமாதப்படுத்துகிறீர்களே?” என்று அந்த மனுஷன் முகத்தில் அடித்தாற் போல் அலட்சியமாகச் சொல்லிவிட்டான்.

அப்படிப்பட்டவன், அன்றிரவு நான் வேலையிலிருந்து திரும்பும்போது என்னைத் தானாகவே கூப்பிட்டான். “என்ன குப்புலிங்கம், இந்த வருஷமும் ஊர்க் குழந்தைகளுக்குத் தீபாவளிப் பட்டாசு உண்டோ, இல்லையோ?” என்று கேட்டுக் கொண்டே நான் அவனை நெருங்கினேன்.

“நீச்சயம் உண்டு; ஆனால் ‘ஊர்க் குழந்தைகள்’ என்று சொன்னீர்களே - அதைத்தான் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்!” என்று ஒரு வெடி குண்டைத் தூக்கி வீசி ஏறிந்தான் அவன்.

எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. “என், என்ன விஷயம்?” என்று பரபரப்புடன் விசாரித்தேன்.

அந்தச் சமயத்தில், “ஆமாம் போங்கள், இன்னும் எத்தனை வருஷங்கள் தான் ‘நம் வீட்டுக் குழந்தைகள்’ ஊர்க் குழந்தைகளாயிருப்பதாம்?” என்று கொஞ்சம் பெண் குரலொன்று என்காதில் விழுந்தது.

அதைத் தொடர்ந்து, “பெரிய மனுஷன் என்று பெயர் எடுக்க வேண்டுமென்றால் சும்மாவா?” என்ற ஆண் குரலொன்றும் கேட்டது.

நான் திடுக்கிட்டேன் - கலகல வென்ற சிரிப்பொலி எழுந்தது.

ஓன்றும் புரியாமல் குப்புலிங்கத்தைப் பார்த்தேன்; திறந்த ஜூன்னல் ஓன்றைச் சுட்டி காட்டிவிட்டு, அவன் பிடித்தான் உட்டம்.

என்ன ஆச்சரியம்! - உள்ளே - ஏழெட்டுப் பெண்களுக்கு நடுவே ‘எங்கள் ஊர்க்காந்தி’ எழுந்தருளியிருந்தார்; மேலே ஒரு துண்டும் கீழே ஒரு துண்டும் வழக்கமாக இருக்கும் பாருங்கள் - அவற்றைக்கூட மறந்து அவர் எளிமையின் உச்சிக்கே போய், வாய்மையையும் தூய்மையையும் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார்!

தமிழ்ச்சி

ஜெயகாந்தன்

தேவலோகத்தில் சபை சுடியிருக்கிறது. தேவர்களும் அமர நிலை எப்திய மானிடர்களும் அங்கே குழுமி இருக்கின்றனர். தேவேந்திரன் கொலு வீற்றிருக்கிறான்.

சபையில் சிறு சலசலப்பு.....

நாரதனும் இளங்கோவும் வருகிறார்கள்.

இளங்கோவடிகளாரின் முகம். சிவந்து விழிகளில் கொதிநீர் துளிர்க்கிறது. நாரதனின் முகத்தில் கேலிச் சிரிப்பு; கலகத்திற்கு வித்துஞ்சிய எக்களிப்பு-சபையினரை நோக்கிச் சிரிக்கிறான்.

இளங்கோவால் யாரையும் ஏறிட்டுப் பார்க்க முடியவில்லை; தலை குனிந்து நாரதனின் பின்னே வருகிறார். அவமானமும் துயரமும் மனதில் தீமிறிப் பாய்கின்றன. நீண்ட பெருமுச்ச அவர் இதயத்தைச் சாந்தப்படுத்த முயற்சிக்கிறது.

“வருக! தீரிலோக சஞ்சாரியே, வருக! அடிகளார் என் வாட்டமுற்றிருக்கிறார்?” என்று வினவுகிறான் தேவேந்திரன்.

“நான் தீரிலோக சஞ்சாரியாக இருப்பது அடிகளாருக்குப் பிடிக்கவில்லை!” என்கிறான் நாரதன்.

இளங்கோ பொறுமை இழந்து அவனை விறைத்து நோக்குகிறார்.

“உங்களுக்குள் என்ன ச்சரவு?” என்கிறான் இந்திரன்.

இளங்கோ பற்களை ‘நெறு நெறு’ வெனக் கடிக்கிறார். கோபத்தால் அவர் நெற்றி நரம்பு புடைத்து நெளிகிறது-பேச முடியவில்லை.

“என்ன நடந்தது?” என்று தீடுக்கிட்டு வினவுகிறான் இந்திரன்.

“தேவேந்திரா! சிலம்பொலி சிலம்பிய தாயகத்தை, கண்ணகி உலவிய புண்ணிய பூமியை, தமிழ் நடந்த எந்தை நாட்டை இத் தருக்கன் இகழ்ந்து பேசுகிறான்!”

உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பால், அவர் உடல் நடுங்குகிறது.

“நான் கண்ட உண்மையைக் கூறினேன் - மனிதர்களின் நியதிப்படி உண்மை புகல்வது குற்றமாக இருக்கலாம்; ஆனால் தேவ நியதிப்படி குற்றமாகாதே!” என்கிறான் நாரதன்.

“தேவனைவிட மேம்பட்டவன் மனிதன்; அதிலும் தமிழன்! - நாரதன்பொய் உரைக்கிறான்; அவன் நாவை அறுக்க வேண்டும்!” என்கிறார் இளங்கோ.

“சபையோர்களே, நான் பொய்யுரைக்கவேண்டிய அவசிய மில்லை. ஆதலால் நான் சொல்வதனைத்தும் சத்தியம் என்று முதலில் கூறிக்கொள்கிறேன். திரிலோக சஞ்சாரத்திற்குச் சென்ற போது பூலோகத்துக்கும் வழக்கம்போல் சென்றேன். அங்கு ‘பதியெழு வறியாப் பண்புமேம்பட்ட மதுரை முதூர் மாநகர்’ கண்டேன். ஆனால் அடிகளார் உரைப்பதுபோல் ‘கோலின் செம்மை’ கண்டிலேன்; ‘குடையின் தண்மை’ கண்டிலேன். பஞ்சமும் நோயும், கொலையும் களவும், வஞ்சமும் பொய்மையும் கண்டேன், தேவா!-அடிகளார் போற்றும் தமிழ் நிலத்தில் ஆண்மையுமில்லை; பெண்மையுமில்லை. கற்புமில்லை; காதலுமில்லை, நேர்மையும் இல்லை; நீதியும் இல்லை. விபசாரம் மலிந்து கிடக்கிறது. புனிதமிழந்து, பொற்பிழந்து, மானமிழந்து, மதியிழந்து, வீரம் இழந்து வெறும் கோழைகளாகத் திரிகின்றனர் தமிழர்.

அவர்கள் மனிதர்கள்கூட அல்லர்; மிருக ஜீவிதம் திரும்பி இருக்கிறது தமிழ் நிலத்தில்! அந்நாட்டில் கண்ணகி பிறந்ததாக என்னால் கனவுக்கூடக் காணமுடியவில்லை. தாசியென்றோர் தனி வகுப்பில்லை தமிழ் நாட்டில்!-ஆம், அப்படியெல்லாம் தமிழர்களைப் பகுத்துணர முடியாது. பேடியர் - கோழையர் இவரெல்லாம் அங்கு வீரர்கள். நல்லவர்கள் வாழ முடியாத நாடு அது! அங்கே சென்றேன் சீரழிந்து கிடக்கும் தமிழகத்தைக் கண்டேன்! என் இதயம் புண்பட்டது. இளங்கோவடிகளாரிடம் என் புண்பட்ட மனநிலையை உரைத்தேன். தமிழர்களின் தறிகெட்ட வாழ்வைச் சோகக் குரலில் கூறினேன் அடிகளார் அவற்றை ஆட்சேபிக்கிறார்; என் மேல் சீற்றும் கொள்கிறார். அறிந்த உண்மையை மறைக்க என் உள்ளம் உடன்படவில்லை - இதெலன்ன குற்றம்? குற்றமிருப்பின் கூறுங்கள், சபையோர்களே!-தண்டனை பெறுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன்!” என்று சண்டப் பிரசண்டம் புரிகிறான் நாரதன்.

இளங்கோவடிகளார் அழுகிறார்.

“தேவேந்திரா, இது வீண் அவதாறு! இதை நான் நம்ப முடியாது. மானமும் வீரமும் உயிரெனக் கொண்டோர் தமிழர்! அப்படிப்பட்ட தமிழர்கள் பேடியராம், கோழையராம்! வீரர்களின் குருதியிலே தமிழ் நிலத்தின் சரிதை வரையப் பட்டிருக்கிறது. செல்வம் கொழிக்கும் தமிழகத்தில் பஞ்சம், நோய்-என்னால் நம்ப முடியவில்லை. தேவா! கண்ணகி வாழ்ந்த தமிழ் நாட்டில் கற்புடைய மாதர் இல்லையெனக் கதைக்கிறான் இவன் - அறம் வளர்ந்த தமிழ் நிலத்தில் வள்ளுவரின் குறன் வாழும் தமிழ் நாட்டில் கொலையாம். களவாம், விபசாரமாம்! இந்த அவ மானத்தை, பொய்யுரையை என்னால் பொறுக்க முடியாது. காவிரி பாய்ந்தோடும் தமிழ் நாட்டில், தென்றல் பிறக்கும் தென் பொதிகையில், நற்றமிழ் வளர்ந்த நான்மாடக் கூடலில் நான் மீண்டும் பிறப்பேனா? -அப்படி ஒரு பாக்கியம் கிட்டுவோர் தேவரிலும் மேலோர்!-நாரதன் தமிழர்மீது பொறாமை கொண்டு வீணாகப் புரளி கிளப்புகிறான். தன் தவறை உணர்ந்து அவன் மன்னிப்பு கோர வேண்டும். இல்லையெனில் அவன் நாவை அறுப்பேன்!” என்று ரெள்றாகாரமாக மொழிகிறார் இளங்கோவடிகள்.

சபையிலிருந்து ஒரு பெண்ணின் குரல் எழுகிறது:

“தேவேந்திரா! என் கணவனை அநீதியாகக் கொலை புரிந்த அன்றே-மதுரை நகரை-அநீதியை ஏரித்து விட்டேன். ஆம், அன்றோடு பொய்மை ஒழிந்தது; அநீதி அழிந்தது. அன்று நான் முட்டிய கற்புத் தீ என்றும், தமிழ் மகள் ஒருத்தி உள்ளளவும் கண்று கொண்டிருக்கும் - இதுதான் உண்மை; நாரதன் புகல்வது பொய். என்னுடைய கற்பையே அவன் அவமதிக்கிறான்; அவனைத் தண்டித்தே ஆக வேண்டும்.”

தேவேந்திரனுக்கு என்ன நீதி வழங்குவது என்று புரியவில்லை -குழம்பினான்!

”ஏன், வேண்டுமானால் கண்ணகி தேவியாரும், அடிகளாரும் தங்கள் லட்சிய பூமியை நேரில் கண்டு தரிசித்து வரலாமே! அப்பொழுது அவர்களுக்கே புரியும்-நான் சொல்வது பொய்யா, மெய்யா என்பது!” என்று யோசனை கூறுகிறான் நாரதன்.

அவன் யோசனையை சபை முழுதும் ஆதரிக்கிறது!

தமிழ் நாட்டில், மதுரை மாநகரைச் சேர்ந்த வைகை நதி வற்றிக் கிடக்கிறது. கரையோரத்தில் முழங்கால் அளவுக்கு அசத்தம் நிறைந்த தண்ணீர் ஓடுகிறது.

இன்னும் பொழுது விடியவில்லை; இருள் அகலவில்லை. கீழ் வானத்தில் மேகச் சுருள்கள் குழைந்து குழைந்து பரவுகின்றன. கதிரவன் உதயத்திற்கு, வரவிற்கு வழி விடுகின்றன.

அந்த இருளில், மங்கிய ஒளியில் இரு உருவங்கள் வருகின்றன. தமிழ் நிலத்தின் மண்ணை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்கின்றன.

ஆற்றுப் பாலத்தின்மீது ரயில் வண்டி ‘கடகட’த்து ஓடி மறைகிறது.

கண்ணகி திகைக்கிறாள். எல்லாம் புதுமையாகத் தோன்றுகின்றன அவளுக்கு; எதையும் அவளால் ரசிக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவையனைத்தும் அவளை மயக்குகின்றன; பிரமிக்க வைக்கின்றன.

“இவையெல்லாம் தமிழர்களின் வளர்ச்சிக்குச் சான்றுகள்!” என்று சூறி மகிழ்வுறுகிறார் இளங்கோ.

தீமரென ஒரு புதுவித சப்தம் கேட்கிறது - போலீஸ்காரனின் விசில் சப்தம்தான்!

“ஏ ஆயி! பொன்று விடிஞ்சப்புறமுமா வியாபாரம்? - சீ! ஊரையே நாறடிக்குதுங்களே, கழுதைங்க!” என்று சலித்துக் கொண்டே அவர்களுக்கருகே வருகிறான் போலீஸ்காரன்.

“அப்பனே; என்ன சொல்கிறார்?” என்றார் இளங்கோ.

“அட, ஒன்னென சொல்லலைய்யா....நீ போ! நட ஆயி, ஸ்டேஷனுக்கு!”

“ஜயா, நாங்க வெளியூர்க் காரங்க - யாத்திரைக்கு வந்தோம்”

“என்னாப்பு....நம்மகிட்டேயே ‘ஜர்’ உடர்றே?...இது பஸ் ஸ்டென்ட் கிறாக்கி, எனக்குத் தெரியாதா? - யாத்திரைக்கு வந்தவங்க முஞ்சியெப் பாத்தா தெரியலே....இந்நேரத்திலே இங்கே என்னாய்யா வேலை? இவ ஒன் வப்பாட்டியா?”

“அட பாவி, அவ கண்ணகிடா!”

“ஆமாங்க, அவருக்குத் தங்கச்சி!”

“அப்படி போட்றா குண்டுன்னானாம்! அண்ணனுக்கும் தங்கச்சிக்கும் இந்த இருட்லே இங்கேன்னாய்யா வேலை?”

“ஐயா, மன்னிக்கணும். எங்களுக்கு ஊர் புதுசு; தெரியாமெ வந்துட்டோம்” என்று கெஞ்சினார் அடிகளார்.

அவன் விடுவானா? அதிகாரம் பண்ணவே பிறந்தவனாயிற்றே அவன்! - இப்பொழுது போலீஸ்கார உத்தியோகத்தை மறந்து விட்டான்.

“ஏய், மடியிலே என்ன?”

“ஓன்றுமில்லை, ஐயா!”

“காட்டு?”

இளங்கோவிள் பொறுமை எல்லை கடந்தது.

“ஏய், நீயார்? ஏன் எங்களைத் தொந்தரவு செய்கிறாய்? விலகி நில், வழி விடு!” என்று மேலே நடக்கலானார்.

“நில்லுடி அம்மா!” என்று கண்ணகியின் கரத்தைப் பற்றி இழுத்தான் போலீஸ்காரன்.

“மூடனே, உன் உடம்பில் தமிழ் ரத்தமா ஒடுகிறது?” என்றவாறு அவன்மீது பாய்கிறார் இளங்கோ.

“தேவடியாளைக் கூட்டிக் கிட்டுச் சுத்தறதுமில்லாமெ....”

“ஆடேய், அவ கண்ணகிடா, கண்ணகி!”

அவ்வளவுதான்; தமிழனின் உடலில் வீரம் ஓடிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதரவ்வா இளங்கோ? - ஒரே அடி! - அந்தச் சொத்தை மகன் கீழே உருண்டான். அடிகளார் வெறி கொண்டு தாக்கினார். அதைத் தவிர வேறு வழியில்லை-அப்புறம் அவனுக்குப் பேச்சமில்லை, முச்சமில்லை!

கண்ணகியும், இளங்கோவும் நகரத்திற்குள் நுழைந்தனர்.

❖ ❖ ❖

இரவு மணி ஏழு. அடிகளாரும் கண்ணகியும் கோயிற் கோபுரங்களையும் சிற்ப சித்திரங்களையும் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

கலைகள் ஆதரிப்பாரின்றிக் கிடக்கும் நிலை இளங்கோவுக்குத் தெரிந்தது. நகர் முழுதும் சுற்றிப் பார்க்கவே அவருக்கு நேரமில்லை.

கண்ணகியும் இளங்கோவும் கடை வீதி வழியே வந்து கொண்டிருந்தனர். அதோ ஒரு தமிழச்சி; எச்சிலையிலிருக்கும் சோற்றை வழித்துப் புசிக்கிறாள். அவளாருகே ஒரு 'தமிழ் நா'யும் இருக்கிறது; வற்றிப் போன அவள் மார்புச் சக்கையைச் சுலைத்தவாறு ஒரு 'தமிழ்ச் சிசு!'

கண்ணகி பதறினாள்; இளங்கோ கண்களை முடிக்கொண்டார்.

சாலையோரத்தில் ஒரு பெரிய திடலில் ஒரே கூட்டம். இருவரும் அங்கே சென்று பார்த்தனர்.

யாரோ ஒரு மனிதர் மேடை மீது ஏறி நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார் - ஆகா, என்ன அழகான தமிழ் விருந்து! பேசபவர் அசல் தமிழர்!

"என் மகன் முதுகிலே காயம் பட்டுக் கிடப்பானாயின் அவனுக்குப் பாலுட்டிய தனங்களை அறுத்தெறிகிறேன்" என்று சூனாரை செய்த தமிழச்சியின் மரபில் வந்த தமிழர்கள் நாம்! சிலப்பதிகாரமும், திருக்குறளும் படைத்த நமது தமிழ் மக்கள் முடர்களல்ல; நம் நாடு நமக்கு வேண்டும.....!!"

அவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். தமிழரின் உயர்வும், நாகரிகமும், இலக்கிய நயங்களின் மேன்மையும் அவர் சொற் பிரவாகத்தினாடே அடிபட்டுச் சிதறின.

கண்ணகியின் உள்ளம் கனிந்து நிறைந்து விம்மிற்று; இளங்கோவுக்கும் பெரும் நிம்மதி. 'தமிழ் செத்துவிடவில்லை; கண்ணகியையும், வள்ளுவனையும் மறந்துவிடவில்லை. நாரதன் எங்கேயோ சென்று எதையோ பார்த்து விட்டுக் கதை அளந்து விட்டான்' என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டார்.

கூட்டம் முடிந்தது!

கண்ணகியும், இளங்கோவும் கூட்டத்தில். பேசிய அந்தப் பெரிய மனிதரின் அருகே சென்றனர். "யாரய்யா, என்ன வேண்டும்?" என்று அலட்சியமாகக் கேட்டார் அவர்.

"ஜயா, நான் ஒரு தமிழ்ப் புலவன். யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டு வந்திருக்கிறேன். இவள் என் சகோதரி. இன்றிரவு தங்குவதற்குச் சிறிதே இட வசதி வேண்டும்" என்றார் இளங்கோ.

பெரிய மனிதர் கண்ணகியை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

“ஓன் பேர் என்னாம்மா?”

“கண்ணகி!”

“அட, நல்ல தமிழ்ப் பெயராயிருக்கே?”

“தமிழர்களுக்குத் தமிழ்ப் பெயர் இருப்பதில் என்ன ஆச்சரியம்?” என்றால் அவள்.

“பரவாயில்லே...நல்லாப் பேசுறியே!” என்று பல்லைக் காட்டினார் அவர். பிறகு, “ஓ! அதற்கென்ன, தாராளமாக எங்கள் வீட்டில் தங்கலாமே! இந்த உதவிகூடச் செய்யாவிட்டால் ...ஹிஹி....!” என்று குழைந்தார்.

இளங்கோவும், கண்ணகியும் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். பெரிய மனிதர் மேலும் தொடர்ந்தார்.

“நான் உள்ளூர் முனிசிபல் கெளன்சிலர். சுதர்சனம் பிள்ளைன்னா தெரியாதவர்களே இருக்கமாட்டார்கள்... ஹிஹி....!” என்று ‘சுய அறிமுகம்’ செய்து கொண்டார்.

அவர் சொன்ன வார்த்தைகளில் சில இருவருக்கும் புரியவில்லை!

❖ ❖ ❖

இரவு மணி பத்து. சுதர்சனம் பிள்ளையின் பங்களாவின் மேல் மாடியில் கண்ணகி தங்குவதற்கு இட வசதி அளிக்கப்பட்டது.

நல்ல நிலா!

‘இந்த நேரத்தில் வைகை நதி தீரத்திற்குச் சென்றால்?’

இந்த எண்ணாம் தோன்றியதும் அடிகளாருக்குக் காலையில் நடந்த சம்பவம் நினைவுக்கு வந்து பீதியை அளித்தது. ஆனாலும் தனிமையில் சென்றால் ஒன்றும் ஏற்படாது என்று நினைத்தார்; சென்றார்.

போகும் வழியில் ஒரு சிறிய சந்து!

அவருக்கென்ன, மடியிலும் கனமில்லை; வழியிலும் பிரயமில்லை.

சந்து முனை!

அங்கே போவோர்க்கு வழிவிட முடியாது என்று சொல்வது போல் மூன்று பெண்கள் அலங்கோலமாக வழிமறித்து நின்றார்கள். அவர்கள் மேல் வியர்வைப் பிடிப்பும், பெள்டரின் இறுக்கமும் கலந்த ஏதோ ஒரு நெடி!-மேலே போக முடியாமல் இளங்கோ தயங்கி நின்றார்.

‘கலீர்’ என்ற சிரிப்பொலி!

“என்னாங்க, பார்க்கிறீங்க?”

“அவசரப் படாதேடி! அவர் நோட்டம் பார்த்துத்தான் வருவாரு!”

“பார்த்தது போதும், வாங்க!”

இளங்கோவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை; வந்த வழியே திரும்பினார்.

ஒருத்தி ஓடிச் சென்று அவர் கையைப் பற்றினாள்.

“யாரம்மா, நீ?”

“உள்ளே வாங்க, சொல்ரேன்!”

அவருடன் கூண்டு போன்ற ஒரு சிறு வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்.

அவருக்கு விஷயம் புரிந்து விட்டது. அவளிடம் கற்பில்லை; அவரிடம் காசில்லை.

வெளியே விரட்டப்பட்ட அடிகளார், குழுமும் நெஞ்சுடன், பொங்கும் கண்ணீருடன் வீதி வழியே நடந்தார்.

“ஜையோ, தமிழ்நாடே!” என்று அவர் நெஞ்ச நைந்து புலம்பிற்று.

கண்ணகி தங்கியிருந்த சுதர்சனம் பிள்ளையின் மாளிகைக்கு அவசர அவசரமாக ஓடினார் அடிகளார்.

இருள், தமிழகத்திலே கவிந்து கிடக்கும் இருள்! - அடிகளாருக்கு அது சாதாரண இருளாகத் தோன்றவில்லை; அதைக் கண்டு அவர் மருண்டு மருண்டு ஓடினார்.....

அந்த மாளிகையிலும் அதே இருள் - வாசற் கதவுகள் முடிக்கிடந்தன.

“ஐயா, ஐயா....!”

அடிகளார் கதவைத் தட்டினார்; திறக்கப்படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக உள்ளே யிருந்து இடு இடித்தாற்போல் பெரும் சிரிப்பொலி கேட்டது.

புதிய சிரிப்பல்ல; பழைய சிரிப்பு!

ஆம், மதுரை நகரைக் கருக வைத்தபோது வெறி கொண்டு நகைத்த கண்ணகியின் அதே சிரிப்பு!

அமைதியான அந்த இருளில் கண்ணகியின் கோரச் சிரிப்பு ஹாங்கார் மிட்டது!

இளங்கோவடிகளார் கதவை இடித்தார்; முட்டினார்; மோதினார்-கதவு திறந்தது!

அங்கே.....

ரத்தக் கறை படிந்த கைகளுடன், கூந்தல் அவைய, விழிகள் பிதுங்க வெறி பிடித்துச் சிரித்து நின்றாள் கண்ணகி!

அவள் காலடியில் கண்கள் பிதுங்க ரத்த வெள்ளத்தில் ஆழந்து கிடந்தார் அவளுக்கு இடமளித்த தமிழ் வள்ளல்.

“தேவி!”

அவருக்கு அவள் பதில் சொல்லவில்லை. சிரித்தாள்; மேலும் மேலும் சிரித்தாள்.

அடிகளார் தேவியாரை அழைத்துக் கொண்டு ஓடினார்.

* * *

வைகை நதி தீரம்! கன்னங்களிந்த இருள். அடிகளார் தேம்பித் தேம்பி அழுகிறார். “நாரதரே! என்னை மன்னித்து வீடும்; நீர் சொன்னது உண்மை! தமிழ் நிலத்தின் சீர்கேட்டை நேரில் பார்த்தேன்-என் கண்களை மறைத்திருந்த மாய வலையை நீக்கி நேரில் பார்த்தேன் - நீர் சொன்னது உண்மை; என்னை மன்னித் தருஙோம்!” என்று கதறினார்; புலம்பினார்.

“அடிகளாரே, நீர் குற்றமற்றவர். பழைய உண்மையை நீர் கூறினார்; புதிய உண்மையை நான் கூறினேன். பழையன கழியுமாம்; புதியன புகுமாம் - தமிழ்நாட்டில் இன்று புதுமை புகுத்திருக்கிறது. நாளை இதுவும் பழைய யாகிலிரும். வாரும் போவோம்!” என்றார் நாரதர்.

அடிகளாரின் கால்கள் சொர்க்க பூமியை நோக்கி நடந்தன. ஆனால் அவர் மனமோ, நரகத்தில் கிடந்து நெந்து உழன்றது.

கண்ணகி, நின்ற இடத்திலேயே நிற்கிறாள். அவள் கண்களில் கண்ணீர்! அல்ல, உதிரமே வழிகிறது!

“தேவியாரே, வாருங்கள் போவோம்!” என்று அவளையும் அழைக்கிறார் நாரதர்.

சுன்ய வெளியில் நிலைத்த அவள் பார்வை திரும்பவில்லை. உயிரற்ற பினம்போல் நிற்கும் அவள் வாயிலிருந்து பின்வரும் வார்த்தைகள் உதிர்கின்றன.

“நாரதரே, நான் தேவ மகள் அல்ல, தமிழ் பெற்ற புதல்வி - தமிழச்சி! இங்கே ஆயிரமாயிரம் தமிழச்சிகள் விபசாரிகளாக வாழும்போது நான் மட்டும் தேவ லோகத்தின் கற்புக்கரசி என்று பெயர் பண்ணகிக்கொண்டு வாழ முடியாது - நீர் போய் வாரும்! - என் வேலை முடிந்து விடவில்லை; இன்னும் இருக்கிறது. என் கற்புத்தீ இந்தத் தமிழ் நாட்டை ஏரிக்கட்டும்; இல்லாவிட்டால் இங்கு புழுத்து நெளியும் விபசாரக் கிருமிகள் என்னையும் அரிக்கட்டும்!” என்று கூறிவிட்டு நகரத்தை நோக்கி நடந்தாள் கண்ணாகி.

❖ ❖ ❖

ஐயா தமிழரே! ‘எங்கே அந்தக் கண்ணகி?’ என்று கேட்கிறோ?

அதோ பஸ் ஸடாண்டுக்கருகில், சினிமா கொட்டகையில், கோயில் வாயிலில் நின்று உங்களைச் சைகை காட்டி அழைக்கிறானே, அவள்தான் கண்ணகி! - தமிழ் பெற்ற புதல்வி - தமிழச்சி!

விதுரன் மகன் விதுரன்

பி. எஸ். ராமையா

சிவஞானம் பிள்ளைக்குக் கோழைத்தனத்தைக் கண்டாலே கோபம் வரும். “பயந்தாங்கொள்ளித்தனத்தினால்தான் மனிதனுக்குக் கஷ்டமெல்லாம்” என்பது அவருடைய ‘கைவாண’மாக இருந்தகருத்து!

அவருடைய மகன் திருநாவுக்கரசு எட்டு வயதுப் பையனாக இருந்தபோது, ஒரு நாள் பள்ளிக் கூடத்திலே இன்னொரு பையனுடன் சண்டை போட்டு உதை வாங்கிக்கொண்டு வந்ததற்காக, “இனிமே உதை வாங்கிக் கொண்டு வருவையா, இனிமே உதை வாங்கிக் கொண்ட வருவையா?” என்று அவரும் அவனை நன்றாக உதைத்து விட்டார்.

அவருக்குப் பிடிக்காத இன்னொரு விஷயம் பிறரிடம் பல்லைக் காட்டிக் கெஞ்சுவது. “அவனவன் சோத்துக்கு அவனவன் உழைத்துத் தான் ஆகணும். உழைக்க விரும்பாதவன்தான் பிறரிடம் பல்லைக் காட்டுவான். அந்த மாதிரி ஆட்களை உதைத்துக் காட்டுக்குத் துரத்தி விட வேண்டும்!” என்பார் அவர்.

இந்தக் கொள்கைகளின் காரணமாக அவர் ஊரில் யாருக்கும் ஆகாதவராகிவிட்டார். “அது சுத்த முரடு ஐயா, வளைந்து கொடுக்கத் தெரியாத மனிதர்!” என்றும், “வரட்டு ராங்கிக்காரர்; விதுரன் மாதிரி பிறர் கைக்குக் கீழே தன் கை இருக்கக் கூடாதென்று பகவானிடம் வரம் வாங்கி வந்து விட்டதாக நினைப்பு!” என்றும் அவரைப்பற்றி ஊரில் அபிப்பிராயங்கள் ஊன்றிப் போயிருந்தன

தம்முடைய கொள்கைகளைத் தமது மகன் திருநாவின் மனத்திலும் அவர் குளவிபோல் கொட்டிக் கொட்டிப் பதிய வைத்திருந்தார். அதன் பலனை அவர் இறந்த பிறகு அவருடைய மகன் திலகவதியும், மகன் திருநாவுக்கரசும் அனுபவித்தார்கள். பதினெட்டு வயதடைந்தும் திலகம் மணமாகாமல் நின்றாள். பதினேராவது வயதையடைந்தும் திருநாவுப் பள்ளிக்கூடம் போய்ப் படிக்க வகை யில்லாமல் நின்றான்

பிள்ளை உயிரோடிருந்த போது அவருடைய சுபாவத்துக்குப் பயந்தே யாரும் திலகத்தை மணக்க முன்வரவில்லை அவர்

இறந்தவுடன் மீதியிருந்த சொத்து அவ்வளவும் கடன்காரர்களுக்குச் சரியாகிவிட்டது. மகனும் மகளும் ஜீவனத்திற்கு வகையின்றி, உதவி செய்ய முன்வருகிறவர்களுமில்லாமல் அனாதைகளாகத் தெருவிலே நின்றார்கள்.

திருநாவு தந்தையின் உபதேசங்களில் ஊறி, யாரிடமும் போய் உதவி கேட்கத் தகுதியற்றவனாகி விட்டான். வயதடைந்த திலகமோ வீட்டை விட்டு வெளியேற முடியாத நிலையில் இருந்தாள். இன்னும் இரண்டொரு மாதங்களில் இருவரும் ஒன்று வீட்டை விட்டு வெளியேறிப் பிச்சை எடுக்க வேண்டும்; அல்லது வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்து பட்டினிக்குப் பலியாகிவிடவேண்டும் என்ற நிலைமை வந்துவிட்டது.

இந்தச் சமயத்தில்தான் குற்றாலவிங்கம் பிள்ளை அந்த ஊருக்குச் சுகாதார அதிகாரியாக வந்து சேர்ந்தார். அவர் திலகம், திருநாவு இருவரையும் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு ஊராரிடம் பேசினார்.

சிவஞானம் பிள்ளை உயிரோடிருந்தபோது கிராமப் பஞ்சாயத்து சபைத் தலைவர் சுந்தரம் பிள்ளையை, “குழஸ்சிக்காரன், சூதும் வாதும் செய்கிறவன்!” என்று தாற்றிக் கொண்டிருந்தார் சுந்தரம் பிள்ளை அந்த விரோதத்தையெல்லாம் மறந்து குற்றாலவிங்கம் பிள்ளையுடன் ஒத்துழைக்க முன்வந்தார். இருவரும் கலந்து பேசினர். கடைசியாகக் குற்றாலவிங்கம் பிள்ளை சென்னையிலிருந்த தமது நண்பன் கதிரேசனுக்குக் கடிதம் எழுதினார்:

“திலகத்தை ரதி ரம்பை என்று வர்ணிக்க முடியாது. ஆனால் அழகில்லை யென்றும் யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள் முகத்திலே நல்ல களை இருக்கிறது. தற்சமயம் அவள் நெஞ்சிலிருக்கும் கவலை அதன் மேல் படர்ந்து அதைப் பிரகாசிக்க விடாமல் செய்திருக்கிறது உன்னுடைய வீட்டுத் தலைவியாக வருவதற்கு வேண்டிய எல்லாத் தகுதிகளும் அவளிடம் இருக்கின்றன. நீ நேரில் வந்து பார்த்தால் உடனே அவளை மணக்க இசைந்து விடுவாய்!” என்று அந்தக் கடிதத்தில் அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

சென்னையிலிருந்து கதிரேசன் வந்தான் திலகத்துக்காக மணம் பேசக்கூட ஆளில்லை. சுந்தரம் பிள்ளையின் மணைவிதான் முன்னின்று பேசி மணம் திகைய வைத்தாள். ஊராரும் பழைய கசப்பை யெல்லாம் மறந்து உதாரத்துடன் திலகத்தின் குடும்ப விளக்கை ஏற்றி வைக்க ஒத்துழைத்தார்கள். மணம் நல்ல படியாக நடந்தேறியது.

மணப்பேச்சு நடந்து கொண்டிருந்தபோது தன் தம்பியிடம் “இனிமே நம்ம கஷ்ட மெல்லாம் தீர்ந்து போகும், திருநாவு! நீ பட்டணத்துக்கு வந்து பள்ளிக்கூடத்திலே படிக்கலாம்!” என்றாள் திலகம்.

திருநாவு, “நம்மகிட்ட அதுக்குப் பணமில்லே, நான் பெரியவனாகிச் சம்பாதிக்கத் தொடங்கின பிறகுதான் நம்ம கஷ்டம் திரும்னு சொன்னியே, அக்கா!” என்றாள் ஒன்றும் புரியாமல்.

“எனக்குக் கலியாணமாகப் போகுது, என்னைக் கட்டிக்கப் போறவர் உன்னைப் படிக்க வச்சுப் பெரியவனாக்கி விட்டுவார்!” என்றாள் திலகம்.

“அப்படின்னா அவர் நமக்கு உதவி செய்யப் போறார். பிறித்தியார்கிட்ட உதவி கேக்கறவன் உதவாக்கரைன்னு அப்பா சொல்லிருக்காரே!” என்றாள் திருநாவு.

அவனுக்கு அதை எப்படி விளக்கிச் சொல்லுவது என்று புரியாமல் திணநினாள் திலகம். “அவர் நமக்குச் சும்மா உதவி செய்யப் போறதில்லே தம்பி, நம்ம ரெண்டு பேரூக்கும் அவர் மாமன் உறவாகப் போகிறார். நமக்குத்தான் அப்பா இல்லையே, அவர் அப்பா இடத்திலே யிருந்து நமக்கு வேண்டியதைச் செய்வார். அவர் வீடே நம்ம வீடாயிடும்!” என்றாள்.

அவ்வளவுதான்; திருநாவுக்கரசின் குஞ்சுக் கற்பனையிலே கதிரேசன் கதைகளில் வரும் வீர ராஜ குமாரனாகி விட்டான். முதல் தடவை அவர்கள் இருவரும் சந்தித்தபோது அவன் கதிரேசனை அந்த வியப்புடன் பார்த்தான். தன் நெஞ்சில் மாமனுக்கு ராஜ குமாரனுக்குரிய சிம்மாசனத்தையும் போட்டுக் கொடுத்து விட்டான்!

திலகத்திடம், “அக்கா, நானும் பெரியவனானவொடனே மாமா மாதிரி ஆயிடுவேன் நம்ம மாதிரிக் கஷ்டப்படற அக்கா, தம்பி இருக்காங்களான்னு தேடிப் பார்த்து அவங்களுக்கு மாமனாயிடுவேன்!” என்றாள் திருநாவு.

திலகத்துக்கு ரொம்பத் திருப்தியாகிவிட்டது, அவன் தன் கணவரிடம் நல்லபடியாக நடந்து கொள்ள வேண்டும், அவர்கள் இருவருக்கும் மனப்போக்கு ஒட்ட வேண்டுமே என்று அவன் ரொம்பக்

கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஆகையால் உற்சாகத்துடன், “ஆமாம் தம்பி, ஆண் பிள்ளையாப் பிறந்த ஒவ்வொருத்தரும் ஒரு பெண்ணைக் காப்பாத்த வேண்டியிருக்கும். அதைச்சரியா நிறை வேத்தாதவனை உலகம் மதிக்காது!” என்றாள்.,

3

மணத்தின்போதும் அதன் பிறகும் திருநாவு, கதிரேசனிடம் ஒரு ராஜகுமாரனுக்குரிய மரியாதை காட்டிப் பழகினாள் கதிரேசனுக்கு அது கொஞ்சம் விசித்திரமான உறவாகப்பட்டாலும், அவன் கிராமத் தாரிடமிருந்து திருநாவைப்பற்றி விவரமாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தானாகையால் மிகமிகப் பக்குவமாக நடந்து, அவன் மனத்தை வசப்படுத்திக் கொண்டு விட்டான்.

கதிரேசனுக்குச் சென்னையில் ஒரு கம்பெனியில் வேலை. மணம் முடிந்தவுடன் திலகத்தையும் திருநாவையும் உடனழைத்துக் கொண்டு அவன் சென்னைக்குப் புறப்பட்டான்.

ரயில், திருச்சிக் கூடுவாயை நெருங்குவதற்கு முன்னாலேயே ஒரு பலகையின்மேல் படுக்கையை விரித்துத் திலகம் படுக்க வசதி செய்து கொடுத்துவிட்டு, கீழே தளப் பலகையின் மேல் விரிப்பைப் போட்டு அதில் திருநாவைப் படுக்க வைத்தான் கதிரேசன்.

வண்டி திருச்சியில் வந்து நின்றது. கூட்டம் ‘திமு திமு’வென்று ஏறியது. பார்வைக்கே பரம முரடனாகத் தோன்றிய ஒருவன் மனைவியையும் கைக்குழந்தையையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு, கதிரேசன் முதலியவர்கள் இருந்த பகுதிக்கு வந்தான். நேரே திலகம் படுத்திருந்த பலகையருகில் போய் நின்று, ‘இந்தாம்மா, எழுந்திரிச்சி இவளுக்கு இடம் கொடு!’ என்று அதட்டினான்.

திருநாவு சுருட்டி மடக்கிக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். கதிரேசன், ‘நாங்க மெட்ராஸூ வரையிலே போகனும். பின்னாலே இடமிருக்கும்-போய்ப் பாருங்களேன்!’ என்றான்.

வந்தவன், ‘வேணும்னா நீ போய்ப் பாரு! - ஊம், எழுந்திரம்மா!’ என்று பலகையிலிருந்து தொங்கிய ஜமுக்காளத்தைப் பற்றி இழுத்தான்

கதிரேசன் கோபத்துடன் எழுந்து, ‘இடம் வேணும்னா வாய் வார்த்தையாச் சொல்லு ஜயா, பொம்பளை படுத்திருக்கிற படுக்கை யைத் தொட்டு இழுக்கிறியே?’ என்றான்.

வந்தவன், “இமுத்தா என்ன செய்திடுவே? - உம், எழுந்திரம்மா!” என்று இன்னும் பலமாக இமுத்தான்.

நல்ல வேளை, திலகம் கீழே விழவில்லை. சாமாளித்துக்கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்து படுக்கையையும் சுருட்டி இமுத்துக் கொண்டாள்.

வந்தவன் தன் மனைவியை நோக்கி, “ஏய், அப்படி ஒக்காரு!” என்று அதட்டி உட்கார வைத்து விட்டுத் தானும் அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அப்போதுதான் காலடியில் கிடந்த விரிப்பை அவன் கவனித்தான். உடனே, “இதென்னடா இது, காலமாட்டிலே சங்கடம்? டேய், தள்ளிப்போடா அப்பாலே!” என்று திருநாவை அதட்டி விரிப்பைக் காலால் உதைத்தான்.

ஆரம்பத்திலிருந்தே அவனுடைய ஆர்ப்பாட்டங்களையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த திருநாவு கதிரேசனைப் பார்த்தான். அந்த மனிதனைத் தன் மாமன் தக்கபடி தண்டித்துப் புத்தி கற்பிப்பார் என்று அவன் எதிர்ப்பார்த்தான். கதிரேசன் நிதானமாக, “ஏன்யா, படுக்கையை உதைக்கிறே? உனக்குத்தான் இடம்கிடைச்சாக்கே” என்றான்.

வந்தவன், “இப்போ அவன் காலடியிலேயிருந்து எழுந்திருக்க வேண்டா, அப்படியே படுக்கையோடே தூக்கி அப்பாலே எறிஞ்சிடு வேண்டு!” என்று எழுந்தான்.

இதைக் கேட்டவுடன் திருநாவு துடிதுடித்து எழுந்து விட்டான். சண்டைக் கடாபோலத் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு, ‘‘ஆண்பிள்ளையாயிருந்தா எறி பார்க்கலாம்?’’ என்று வந்தான்.

கதிரேசன் சட்டென்று அவனைக் கையால் தடுத்து, ‘‘மரியாதை தெரியாதவங்ககிட்ட நீ ஏன் பேச்சே திருநாவு? போ, அப்படி அக்கா கிட்டப் போய் உட்காரு!’’ என்றான்.

வந்தவன், “ஏய், நாக்கை அடக்கிப் பேசு! யாரய்யா மரியாதை கெட்டவன்?” என்று முண்டாசைக் கட்டிக்கொண்டு எழுந்துவிட்டான்

அந்தக் கணத்தில்தான் திருநாவின் மதிப்பில் கதிரேசன் பயந்தாங்கொள்ளியாகிவிட்டான். அந்த முரடனை நன்றாக உதைத்து மாயான் வெளியே இமுத்து விடப் போகிறார் என்று எதிர்பார்த்த திருநாவு ஏமாற்றம் அடைந்தான்

அதற்குக் காரணம் அங்கிருந்த ஒரு பெரியவர் குறுக்கிட்டு. ‘என்னய்யா, நீங்க ரெண்டு பேரும் கொஞ்சநேரப் பிரயாணத்துக்காக ஜன்ம விரோதிங்க மாதிரிக் கெளம்பிட்டெங்களே? - உக்காருங்க ஸார் பேசாமே; நீங்களும் உக்காருங்க!’’ என்று இருவரையும் அடக்கி விட்டதுதான்.

வந்தவன், ‘‘நீ எனக்கு ஒரு துரும்பு. இவர் தடுத்திரா விட்டால் எலும்பை நொறுக்கி யிருப்பேன்! ’’ என்ற பார்வையுடன் கதிரேசனைப் பார்த்துவிட்டு உட்கார்ந்தான்.

கதிரேசன், திலகத்தைப் பார்த்தான். அவள் கணகளிலிருந்த கவலையையும், கெஞ்சலையும் கண்டவுடன் அவள் நெஞ்சில் எழுந்த கோபப் படபடப்பு சட்டென்று அடங்கியது. ஆயுள் முழுவதும் உடனிருந்து வாழப் போகிறவன் தன்னை ஒரு முரடனாகக் கருதிவிடக் கூடாதே என்ற எண்ணம் அவன் மனத்தில் எழுந்தது. திருநாவிடம், ‘‘போய் அக்கா பக்கத்திலே உட்காரு! ’’ என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் இடத்தில் மௌனமாக உட்கார்ந்துவிட்டான்.

திருநாவின் நெஞ்சில் ஏதோ படக்கென்று ஓடிந்ததுபோல இருந்தது. தன்னையும் அக்காவையும் ஆதரிக்க வந்த ராஜ குமாரன் சுத்தக் கோழை என்ற எண்ணம் தோன்றி அவனை வதைத்தது.

சாடையாக அந்த முரடனைப் பார்த்தான். அவன் வாட்ட சாட்டமாக ஐந்தரையடிச் கருங்காலிக்கட்டை மாதிரி உட்கார்ந்திருந்தான். ‘‘சந்தேகமேயில்லை, மாமா அவனைக் கண்டு பயந்து போய் விட்டார்! ’’ என்று நிச்சயம் செய்துவிட்டான்.

இதனால் அவன் மதிப்பில் கதிரேசன் தலை குப்புற விழுந்து விட்டான் என்பதைப் பற்றி மற்ற இருவரும் சந்தேகிக்கக் கூட இல்லையென்றாலும், எழும்பூரில் ரயிலைவிட்டுக் கீழே இறங்கியதி விருந்து அவன் கதிரேசனிடம் சேர்ந்து பழகாமல் ஒதுங்கினாற் போலப் பழகுவதைக் கண்டு காரணம் புரியாமல் திகைத்தார்கள்

4

சென்னை சேர்ந்த மூன்றாவது நாளே கதிரேசன் திருநாவைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்து வைத்தான் அவனுடைய பள்ளிக்கூட அனுபவத்தைப் பற்றித் திலகம் கேட்டதற்குத் திருநாவு சலிப்புடன் பதில் சொன்னான் வீட்டிலும் அவன் எதிரிலும் திருப்தியில்லாதது

போல நடந்து கொண்டதைக் கண்டு அவள் கவலையடைந்தாள். கதிரேசனிடம் வேறு அதைப் பற்றிப் பேசினாள்.

“பட்டணத்துக்குப் புதுச். அதனாலே திகைச்சாப்போலே இருக்கான். நீ வீணாகக் கவலைப் படாதே, எல்லாம் சரியாகி விடும்” என்று அவளைச் சமாதானம் செய்தான் கதிரேசன்.

ஆனால் மேலும் இரண்டு வாரமாகியும் திருநாவின் மன நிலை சரியாகவில்லை. வரவர் அவன் கதிரேசனுடன் சேர்ந்து உட்கார்ந்து சாப்பிடக்கூட விரும்பாதவன் போல, அவனுக்கு முன்போ அல்லது அவன் சாப்பிட்ட பின்போ வருவதைக் கண்டாள் திலகம். கதிரேசனும் அதைக் கவனித்துத் திலகத்தினிடம் அதைப் பற்றிக் கசந்து கொண்டாள்.

திலகம் பயந்து போய் விட்டாள்; மனம் நொந்து அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டாள். தன் தந்தை தம் வரையில் அப்படி இருந்தது போதாதென்று மகனிடத்திலும் இப்படிப் பிறருடன் ஒட்ட முடியாத மனோபாவத்தை வளர்த்து விட்டுப் போய்விட்டாரே என்ற துக்கம் அவள் நெஞ்சை யடைத்தது. அனாதைகளாகிச் செய்வகை யறியாது நின்ற தருணத்தில், கதிரேசன் தன்னையும் தம்பியையும் காப்பாற்ற முன் வந்த தீர்த்தை, அதன் பெருமையை உணர முடியாதபடித் திருநாவின் மனம் முரண்டு கொண்டிருக்கிறதே என்று வருந்தினாள்.

மனமாகி வந்ததிலிருந்து கதிரேசன் அவர்கள் இருவர் மேலும் அன்பை மழையாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தாள். அந்த அன்பு அவ்வளவும் திருநாவு விஷயத்தில் வீணாகி விட்டதே என்ற ஏக்கம் எழுந்தது அவள் உள்ளத்தில். தன் கணவர் மனத்தில் அவன் அவன் கசப்பை வளர்த்து, தன் மன வாழ்க்கையையே பாழாக்கிவிடுவானோ என்ற பயம் அவளைப் பிடித்துக் கொண்டது. அன்று காலையிலிருந்தே வீட்டில் ஏதோ உப்புசம் எழுந்து அழுத்துவது போலப் பட்டது அவளுக்கு. காலையில் காப்பி சாப்பிடு முன் கதிரேசன் திருநாவிடம் ஏதோ கேட்டான். அவன் சரியாகக்கூடப் பதில் சொல்லாமல் வெளியே போய் விட்டதைக் கண்டு திலகத்திடம், “என்னைக் கண்டாலே பிடிக்கல்லே உன் தம்பிக்கு!” என்று எரிச்சலுடன் சொல்லிவிட்டுக் காபியும் குடிக்காமல் சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு வெளியே கிளம்பி விட்டான்.

திலகம் இடிந்து போய் உட்கார்ந்துவிட்டாள். “அட தெய்வமே, நான் முன் பிறவிகளில் என்ன பாவம் செய்தேனோ, தெரிய வில்லையே?” என்று எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் பெருக்கினாள். மனி ஒன்பதும் ஆகிவிட்டது. திருநாவும் கதிரேசனும் திரும்பி வந்து சேரவில்லை.

திடீரென்று மாடி முன் புறத்தாழ்வாரத்தில் எழுந்த கூச்சல் அவள் சிந்தனையோட்டத்தைக் குலைத்தது; திடுக்கிட்டு எழுந்து தாழ்வாரத் திற்கு ஓடினாள்.

அந்த வீட்டு மாடியில் இடப்புறப்பகுதியில் அவர்கள் குடியிருந்தார்கள். வலப்புறத்தில் அச்சாபீஸ் மங்கபதி நாயுடுவின் குடும்பம் இருந்தது.

திலகம், தாழ்வாரத்தை யடைந்தபோது நாயுடுவின் மனைவி சுகந்தா தொண்டை கிழியக் கத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய ஒன்றரை வயதுக் குழந்தை அவள் இடுப்பிலிருந்த படி வீட்டு முகடு அதிர் அலறிக் கொண்டிருந்தது. மாடிப் படித் தலைப்பில், அருகிலிருந்த மார்க்கெட்டில் கறிகாய்க்கடை வைத்திருந்த மாணிக்கம் வெறி பிடித்தவன் போல நின்றுகொண்டிருந்தாள் அவள் முகத்திலும் தலையிலும் அன்னாபிசேகம் நடந்தது போலச் சோறு கொட்டிக் கிடந்தது. அவன் பின்னால் படிகளின் மேல் திருநாவும் வீட்டின் கீழ்த் தளத்தில் குடியிருந்த சிலரும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

சுகந்தா, “‘மானங்கெட்டவன்! பிள்ளையைத் தொட்டு அடிச்ச கையை ஓடிச்சுப் போடனும் தூ, நீயும் ஒரு ஆண்பிள்ளையா?’” என்று கத்தினாள்.

மாணிக்கம், “‘ஏய், இனிமே ஏதாவது பேசினே- பொம்பளேன்னு கூடப் பார்க்க மாட்டேன்!’’ என்று உறுமினான்.

சுகந்தா, “‘என்ன செய்திடுவே? சோமாறி! வா, வந்து தொட்டுப் பாரு!’’ என்று முன்னிலும் பலமாகக் கூவினாள்.

மாணிக்கம் படிக்கட்டுத் தலைப்பிலிருந்து அவளை நோக்கி நகர்ந்தான். திலகம் ஒரே எட்டில் சுகந்தாவிடம் போய் அவளைப் பிடித்துக் கொண்டு, “‘நீங்க பேசாம் உள்ளே வாங்க, அக்கா!’’ என்று இழுத்தாள்.

சுகந்தா, “இங்கே இருந்தாத் தான் என்ன செய்திடுவான்? வாடா, வந்து என்னைத் தொடு, உன் கதி என்ன ஆகுதுன்னு பாரு!” என்று அவன் பிடியிலிருந்து திமிறினாள்.

மாணிக்கம் தங்களை நோக்கி வருவதைக் கண்டு குழந்தை இன்னும் பலமாக அலறத் தொடங்கியது. திலகம் சுகந்தாவை விடாமல் பிடித்து உட்புறம் இழுத்தாள்.

அந்தச் சமயம், “என்ன திலகம், என்ன சண்டை?” என்று கேட்டுக்கொண்டே படிகளில் நின்றவர்களை விலக்கிக் கொண்டு மேலே வந்தான் கதிரேசன். அவனைக் கண்டவுடன் திலகத்தின் தெம்பு உயர்ந்தது. “நீங்க வாங்க, அக்கா!” என்று சுகந்தாவை வற்புறுத்தி இழுத்தாள்.

சுகந்தா மறுபடியும் திமிறித் திலகத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு, “அறியாக் கொழுந்தை தெரியாமெச் செய்துட்டா, கடாமாடு மாதிரி வந்து அதை அடிக்கிறானே ஆம்பிள்ளே! - சீ, தூ! மானங் கெட்ட மாடு!” என்று மாணிக்கத்தின் வெறியை மேலும் தூண்டிவிடும் வகையில் கூச்சல் போட்டாள்.

அதுவரை தயங்கித் தயங்கி நகர்ந்த மாணிக்கம் ஓரே தாவில் அவனை யடைந்து, “யாரைக் கடாமாடுள்ளே?” என்று கையை ஒங்கிவிட்டான்.

கதிரேசன் சட்டென்று பாய்ந்து அவன் கையைப் பற்றிக்கொண்டு, “என்னய்யா, பொம்பளைகிட்ட சண்டை போட வந்துட்டே?” என்று அவனைப் பின்னால் தள்ளினான்.

மாணிக்கம், “அவளா ஸார், பொம்பளை? பேசறதைப் பாத்தியா, ஸார்! கீழே ஒருந்தார்கிட்டப் பேசிக்கிட்டு நின்னா, இங்கே பாரு ஸார், சோத்தை அப்படியே மேலே கொட்டிட்டா!” என்று தன் கோலத்தைக் காட்டினான்.

சுகந்தா, “கொழுந்தை தெரியாமக் கொட்டிட்டா, அதுக்காக அதைத் தொட்டு அடிக்க உனக்கு என்ன ரெட் இருக்கு? - பின்னையைப் பேயறையற மாதிரி அடிக்கறாங்கன்னா, இந்தப் பாவிமகன்!” என்று குறுக்கிட்டாள்.

என்ன நடந்ததென்று கதிரேசன் புரிந்து கொள்வதற்குள் மாணிக்கம் தன் கையை விடுவித்துக்கொண்டு, “யாரைப் பாவி மகன்னே?” என்று சுகந்தாவை அடித்தே விட்டான்

அதைக் கண்டு திலகம் பயத்தால், “ஐயோ!” என்று அலறி விட்டாள். சுகந்தா ‘கோ’வெனக் கதறி அழுத் தொடங்கி விட்டாள்.

கதிரேசனால் பொறுக்க முடியவில்லை. “சீ, நீயும் ஒரு ஆண் பிள்ளையா?” என்று மாணிக்கத்தின் கண்ணத்தில் பள்ளி என்று ஒன்று வைத்தான். மறுகணம் படபடவென்ற சத்தம் வந்ததைத் தான் கேட்டாள் திலகம். யார், யாரை அடித்தது என்பதைக் காண விரும்பாமல் கைகளால் முகத்தை வேறு மூடிக் கொண்டு விட்டாள்!

சண்டை இரண்டே நிமிஷத்தில் முடிந்துவிட்டது. கதிரேசன் மாணிக்கத்தைக் கீழே தள்ளி அவன் மார்பிள்மேல் இடது முழங்காலை ஊன்றி உட்கார்ந்து அவன் கைகளை முறுக்கிப்பற்றிக் கொண்டு, “இனிமே பொம்பளையைத் தொட்டு அடிப்பியா?” என்று அவன் முகத்தில் ஓங்கிக் குத்தினான்.

மாணிக்கம், “விடு ஸார்! அட, இரு ஸார்!” என்று கெஞ்சினான். கதிரேசன் அவன் கைகளை விட்டுவிட்டு எழுந்து நின்று, “உம், ஓடிப்போ! இந்தப் பேட்டையிலே ‘அப்பாத்தனம்’ காட்றதை யெல்லாம் இங்கே வச்கக்காடே, ஜாக்கிரதை!” என்றான்.

மாணிக்கம் அவசரம் அவசரமாக எழுந்து ஏதோ முனு முனுத்துக் கொண்டே படியிறங்கிப் போய்விட்டான். கதிரேசன் சுகந்தாவிடம், “அவன் பொறுக்கிப் பயன்னு தெரிஞ்சிருந்தும் நீங்க அவங்கிட்ட வாய் கொடுக்கலாமா, அம்மா? பிள்ளையைக் கவனிக்காம விட்டுட்டு, அவனோடே வாதாடிக்கிட்டு நிக்கிறீங்களே? - நீ வா திலகம், உள்ளே!” என்று மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு போளான்.

5

அவர்களுக்குப் பின்னால் அறைக்குள் வந்த திருநாவு விம்மியதைக் கேட்டு இருவரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினார்கள். அவன் முகம் மூச்சுத் திணறுவது போல விகாரமமைந்ததைக் கண்டு திலகம் பதறிப்போய், “என்ன திருநாவு, முகமெல்லாம் என்னவோபோல இருக்கே?” என்று விசாரித்தாள்.

திருநாவின் குரல் அடைத்துக் கொண்டது. “ஆண் பிள்ளை அழுக் கூடாதுன்னு அப்பா சொல்லியிருக்கார், அதுதான்!” என்றான்.

கதிரேசன் அவனைப் பிடித்திமுத்து அணைத்துக்கொண்டு, “வெளி யாட்களுக்கு எதிரிலே தான் அழுக்கூடாது. நம்ம வீட்டுக்குள்ளே அழுதுக்கலாம், திருநாவு!” என்றான்

உடனே திருநாவு தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கி விட்டான். ஒரு நிமிஷம் கழித்து விக்கல்கள் விம்மல்களுடன் கதிரேசனிடம், “மாமா! உங்களைப் பெரிய பயந்தாங்கொள்ளின்னு நான் நெனைச்சுட்டேன். அதுக்கப்புறம் இந்த வீட்டிலே இருக்கவே எனக்குப் பிடிக்கல்லே. உங்கள்கிட்டவும் அக்காகிட்டவும் சொல்லாம் எங்கோயாவது ஓடிப்போயிடன்னும்னு வேறே தீர்மானிச்சுட்டேன்!” என்றான்.

திலகம் பயத்துடன், “ஏன் தம்பி, எதுக்காக?” என்றாள்.

கதிரேசன், “அன்னிக்கு ராத்திரி நான் ரெயில்லே அந்த முரடனோடே சண்டை போடல்லே அதுக்காகத்தானே? - பைத்தியக்காரா! அப்போ நான் பயத்தினாலே ஒதுங்கிப் போகல்லே; பெண்பின்னளகளுக்கு எதிரிலே ஆண்பின்னளகள் சண்டை போடறது அசிங்கம், பாமரத்தனம்னு ஒதுங்கிட்டேன் - இன்னொன்று உனக்குத் தெரியுமோ? - ஆத்திரம் வந்தாக்கூடச் சண்டை போடாம் ஒதுங்கிப் போறதுக்குத்தான் ரொம்பத் தெரியம் வேணும்!” என்றான்.

திருநாவு திருப்தியடைந்தான். திலகத்திடம், “எனக்கு இது அன்று இரவே மனத்தில் பட்டு விட்டது. இருந்தாலும் இன்று காலையில் என் மனச முறிஞ்சு போகும் எல்லையை எட்டிவிட்டது. இவனை எப்படித் திருத்துவது என்று புரியாத கோபத்திலேதான் நான் காலையிலே வெளியே போய் விட்டேன். யோசிச்ச யோசிச்சுக் கடைசியிலே இவன் நம்புற அந்த முரட்டுத்தனத்தையே உபயோகித்துதான் இவனைத் திருத்த முடியும்னு முடிவு செய்து கொண்டு திரும்பி வந்தேன். மாணிக்கம் குறுக்கிட்டு அதை வாங்கிக்கொண்டு போய் விட்டான்!” என்றான் கதிரேசன்.

திலகம் அவனை வியப்புடன் பார்த்தபடி, “நேரே பார்க்காமலிருந்திருந்தால் நீங்க இவ்வளவு தெரியமுள்ளவர் என்பதை நான் கூட நம்பியிருக்க மாட்டேன். இந்தமாதிரிச் சண்டை போட எங்கே கற்றுக் கொண்டார்கள்?” என்றாள்.

கதிரேசன் சிரித்துக் கொண்டே, “என் ஆயுசிலேயே நான் சண்டை போட்டது இதுதான் முதல் தடவை. என் மனத்திலிருந்த ஆத்திரமும், எப்படியாவது நம்ம குடும்பத்தின் அமைதியைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு விடவேண்டுமே என்ற கவலையும் சேர்ந்து எனக்குத் தெம்பு கொடுத்து விட்டன. உன் தம்பிக்காக உன் அன்பை நான் இழந்து விடக் கூடாது என்ற ஒரே பலம் எனக்குத் துணையாயிருந்து அதை இன்று சாதித்து விட்டது!” என்றான்.

ஜீவமலர்!

எம்.எல். சபரிராஜன்

வாசலிலிருந்த ராமு வேகமாக உள்ளே ஓடினான். “அம்மா! அம்மா!” என்றான்.

பதில் இல்லை. பருவத்தம்மை அடுப்பங்கரையில் முழுரமாயிருந்தாள். சும்மா இருந்திருந்தால்தான் என்ன? மகன் கூப்பிட்டவுடனே, “எண்டா, கண்ணு!” என்று அன்புடன் கேட்டிருக்கவா போகிறான்? - எப்போதும் ஒரே மாதிரியான சிடுமுஞ்சிக் குணம் அவளுக்கு. ஆனால் அதற்கு அவளைக் காரணமாக எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

“அம்மா! அம்மா!” என்றான் ராமு மறுபடியும்.

பதிலே இல்லை. ஆனால் சிறுவன் விடவில்லை. “அப்பா வர்றாரு, அம்மா!” என்றான் அவன் மகிழ்ச்சியுடன்.

“சரிதாண்டா, யானை மேலே வர்றாரா? குதிரை மேலே வர்றாரா?” என்று ஏரிந்து விழுந்தாள் பருவதம்.

சுவரிலிருந்து மீண்ட பந்தைப்போல வாசலுக்குத் திரும்பினான் சிறுவன். ஆனால் மனசுக்குள்ளாக மாத்திரம் அவனுக்குச் சந்தோஷம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ரொம்ப நாளாய் அவன் கேட்ட ரப்பர் பொம்மையை இன்று வாங்கிக் கொண்டு வருவதாய்ச் சொல்லிவிட்டுப் போனார் அப்பா. இப்போது நிச்சயம் வாங்கி வருவார். அதை வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு நன்றாய் விளையாடலாம்! எவ்வளவு நாளாக அவன் ஆசைப்பட்ட பொருள் அது!

சண்டிப்போன முகத்துடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார் ராமசாமிப் பிள்ளை. “அப்பா! பொம்மைதானே அப்பா, அது?” என்றான் ராமு, அவர் கையிலிருந்த ஒரு பொட்டலத்தைப் பார்த்துவிட்டு.

“இல்லேடா, பணம் கிடைக்க வில்லை; நானை வாங்கி யாறேன்” என்று சலிப்புடன் கூறியபடி, பொட்டலத்தைக் கீழே விட்டெறிந்தார். தையற் கடையில் ஒட்டுப்போட்டுத்

தைப்பதற்காக அவர் கொடுத்திருந்த ஒரு பழஞ்சுட்டை, காகிதச் சுருளைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளியே எட்டிப் பார்த்தது - அப்புறம், ராமு அங்கே நீற்கவில்லை! - பிள்ளை சுட்டையை அலிம்துக் கொடியில் மாட்டிவிட்டு, கூடத்திலிருந்த ஓர் ஒட்டை நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார். கண்கள் தீற்றபடியே இருந்தபோதிலும், மனம் எங்கெங்கெல்லாமோ சுற்றத் தொடங்கியது.

பூரசைப்பாக்கத்தில் ஒரு ஜவுளிக் கடையில் குமாஸ்தாவா யிருந்தார் ஸ்ரீமான் பிள்ளை - அவருக்கு மற்றவர்கள் யாரும் மதிப்புக் கொடுப்பதில்லை. ஆகையால் நாமாவது கொஞ்சம் மதிப்புக் கொடுப்போம்! - ஆங்கிலப் படிப்புக் கிடையாது. ஆனால், வியாபாரத்துறையில் நீண்டகால அனுபவம் உண்டு. ரொம்ப நல்லவர், சாது. அனாவசியமாக யார் வம்புக்கும் போகமாட்டார். அப்படி அவர் இருந்ததுதான் அவருடைய முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாயிருந்தது. அவருடன் முன்பு வேலை பார்த்தவர்கள் இப்போது சொந்தமாய்க் கடை வைத்துக் கொண்டு, நன்றாய்ச் சம்பாதித்து, வீடுவாசலுடன் நல்ல நிலைமையிலிருந்தார்கள். ஆனால், ஸ்ரீமான் பிள்ளையோ பத்து வருஷத்துக்கு முன்பு இருந்த அதே ராமசாமிப் பிள்ளையாகவே இருந்தார் இப்போது - வாழ்க்கையில் வெற்றியடைவதற்கு நல்ல குணம் எதற்கு?

அவருக்குச் சம்பளம் எழுபது ரூபாய். அதை வைத்து, எப்படியோ ஒரு வகையாகச் சிக்கனமாகக் காலந் தள்ளி வந்தார். அவர், வயது முதிர்ந்த தாய், அவர் மனைவி, ஒரு சிறுவன் - இதுதான் அவர் குடும்பம். வண்ணானுக்குத் துணி போடும் வழக்கம் கிடையாது. போக்கு வரத்துச் செலவும் கிடையாது. வீடு மண்ணடியிலிருந்தது. அங்கிருந்து நடந்தே போய், நடந்தே வந்து விடுவார். சினிமா, டிராமா... ஊற்றாம், எட்டிக்கூடப் பார்க்க மாட்டார்கள். சாப்பாடோ, பாதி நாள் ரசம் சாதம்தான்! காலந் தள்ளுவதற்கு, - உயிரோடிருப்பதற்கு ரொம்ப அவசியமானதைத் தவிர வேறு எதையும் அவரோ, அவர் மனையாளோ அனுபவித்ததில்லை.

ஒரு நாள் இரவு அவர் தம் மகனுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஓரிடத்தில் ‘அமிர்தம்’ என்ற சொல் வந்தது.

“அமிர்தம் என்றால் என்ன அப்பா?” என்று கேட்டான் பையன்.

“அதுவா? - கிடைப்பதற்கு அரிய ஒரு பொருள். குடிப்பதற்கு அது ரொம்ப நன்றாயிருக்கும்” என்றார் பிள்ளை. “காப்பியைப் போல இருக்குமா?” என்றான் சிறுவன். பிள்ளை திகைத்துப் போனார். அன்றிருந்து அவர் பையனுடைய பாடப் புத்தகத் துக்குப் பக்கத்தில் கூடப் போவதில்லை! - இப்படிச் சிக்கனமாக இருந்ததால் தான் அவர் கடன் படாமல் ஓரளவு மானமாய் வாழ முடிந்தது. இதுவரை ஒரு கடன்காரனாவது பணத்துக்காக அவர் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றதில்லை. எப்போதாவது ஜந்து - பக்கு திட்டத்துக்கு மேல் போய்விட்டால், கடையில் வாங்கிக் கொள்வார்.

அப்புறம் மாதம் முடிந்து சம்பளம் வாங்கும்போது கொடுத்து விடுவார். இவ்விதமாகவே சென்ற பதினெண்ணால் வருஷமும் நடந்து வந்தது.

இப்படியே ஆயுச முழுவதையுங்கூடக் கழித்திருப்பார். ஆனால், சென்ற மாதம் எதிர்பாராத விதமாக அவருக்கு உடல் நலக் குறைவு ஏற்பட்டது. ஏறக்குறைய, பதினெண்ணால் நாட்கள் வரை படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்தார். இருமலும் சளியும் காய்ச்சலும் அதிகமாயிருந்தது. சரியாய்ப் போகுமென்று தான் முதலில் நினைத்தார். நாட்டு மருந்து சாப்பிட்டார். ஆனால், நோய் குணமாக வில்லை. டாக்டரிடம் போக வேண்டியதாய் விட்டது. டாக்டர் மருந்து கொடுத்தார்; ஊசி போட்டார். ‘டாரிக்’கும் அவரே கொடுத்து அன்புடன் சாப்பிடச் சொன்னார். நோய் ஒரு வகையாய்க் குணமாயிற்று. ஆனால், செலவு மொத்தம் முப்பது ரூபாய்க்கு மேல் ஓடிவிட்டது. “அட்டா! இப்படியாகுமென்று தெரிந்திருந்தால், டாக்டரிடம் அகப்பட்டுக் கொள்வதற்குப் பதிலாக எமனிடமே அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்திருப்பேனே!” என்று வருத்தப் பட்டார். ஆயினும் என்ன செய்வது? கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுத்துத்தானே ஆகவேண்டும்? சம்பளம் வாங்கியதும் முதலாவது டாக்டருக்குக் கொடுத்துத் தீர்த்துவிட்டு, இனிமேல் அவரிருக்கும் பக்கம் தலை வைத்துக்கூடப் படுப்பதில்லை யென்று விரதம் செய்து கொண்டார் - ஒரு பெருந் தொகை இப்படி எதிர்பாராத விதமாகச் செலவாகி விட்டதால், மற்றச் செலவுகளுக்குப் பணம் இல்லாமல் அவர் திண்டாடும்படி யாகிவிட்டது. முக்கியமாக, வீட்டு வாடகையை உடனே

கொடுத்தாக வேண்டும். கையில் பணமில்லை. என்ன செய்வது? கடையில் கேட்கலாமென்றாலோ, போன்மாத பாக்கி அப்படியே இருக்கிறது. அடிக்கடி கேட்டுத் தொந்தரவு கொடுத்தால், வியாபாரம் மந்தமாயிருக்கும் இந்த நாளில், முதலாளி கோபித்துக் கொள்வதற்கு இடமுண்டாகும்.

நேற்றிரவெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்த போது, எழும்பூரி லிருந்த தம் உறவினரொருவர் நினைவு வந்தது அவருக்கு. இதுவரை பணத்துக்காக அவர் யாரிடமும் போனதேயில்லை... ‘இப்போது கேட்டுப் பார்க்கலாமே?’ என்று அங்கே போனார். இவருடைய அதிர்ஷ்டம் அவர் ஊருக்குப் போய் ஒரு வாரமாகவிட்டதாம்!

நாளை வாடகை கொடுக்கவேண்டிய நாள். வீட்டுக்காரர் வந்து விடுவார். என்ன செய்வது?

பதினெண்நால் வருஷமாய் வயிற்றையும் வாயையும் மனதையுங்கூடக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு காலந் தள்ளிவந்த ஸ்ரீமான் பிள்ளைக்கு, இப்போது முதல் முதலாக வாழ்க்கை மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டு விட்டது.

பெருமுச்சுக்கு மேல் பெருமுச்சு உண்டாயிற்று அவருக்கு.

தீட்டிரென்று பலமான ஓர் அழுகுரல் கேட்டது. மறு வினாடி அவருடைய மனைவி பருவத்த் தம்மை, எமகிங்கரன் பெண் வேடத்தில் வந்தால், எப்படியிருப்பானோ அப்படி, முகத்திலே கோபம் கொழுந்து விட்டெரிய, புடவையை வாரி இழுத்துக் கட்டிய வண்ணம், ‘பட்டத்து இளவரசு’னான் ராமுவின் காதைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போய், “என்ன அநியாயம், காலையில் போனவன் எங்கெங்கேயோ போய் வினையாடி விட்டு, இப்போ பன்னிரண்டு மணிக்கு வந்திருக்கிறான்; ஒரு கண்டிப்பா, சிரத்தையா ஒன்றுமே கிடையாது, உங்களிடம். இப்படி விட்டுவிட்டால் அவன் என்னத்துக்கு ஆவான்?” என்றாள்.

என்ன கோபம், ஆத்திரம்! - அந்தக் குரலிலே தான் எவ்வளவு சக்தி! - ரசம் சாதத்துக்குக்கூட அவ்வளவு பலம் இருக்க முடிகிறதே!

ராமசாமிப் பிள்ளை இந்தத் தீட்டர்ச் சம்பவத்தின் வினைவாய்க் கலங்கிப் போய்விட்டாரா?

இல்லை; வேதனையுடன் தம் அருமைக்குமாரனை, பெற்றோர்களின் அன்பைச் சிறிதளவேனும் கண்டறியாது எப்போதும் அடி - வசைக்கு உள்ளாகி வந்த அந்தச் சிறுவனைப் பார்த்தார். ஆ, அந்த முகம்! அந்த முக்கு! அந்தக் கண்கள்! - எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறான் அவன்! யாரோ ஓர் அறிஞர், 'குழந்தைகள் பூலோகத்திலுள்ள ஜீவ மலர்கள்' என்று கூறியது ரொம்பவும் உண்மையாய்த்தானிருக்கிறது. ஆனால், அழகிய அம்மலர்கள் நல்ல மண்ணில், அதாவது செல்வக் குடும்பங்களில் பிறக்கவேண்டும்; இல்லாவிடில் வாடி வதங்கிப் போய் விடுமல்லவா?

பிள்ளை சற்றுநேரம் வரை அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தபிறகு, அருகே அவனை அழைத்துத் தம் கைகளால் அணைத்து ஒரு முத்தமிட்டார்.

இதைப் பார்த்ததும் பருவத்தம்மைக்குக் கோபம் ரொம்ப அதிகமாய்விட்டது.

“இதென்ன இது! ஊரெல்லாம் சுற்றிவிட்டு வந்திருக்கிறான். ஒரு வார்த்தை அவனைக் கண்டிக்கச் சொன்னால், கொஞ்சி முத்தமிடுகிறீர்களே?” என்றாள் ஸ்ரீமதி அம்மை.

ஸ்ரீமான் பிள்ளை ரொம்ப அழைத்தியாய், “இதோ பார், அவனை நாம் ஒன்றும் செய்யக் கூடாது. அவனுக்கு நாம் என்னென்ன தீன்பண்டங்கள் வாங்கிக் கொடுக்கிறோம்? எத்தனை சட்டை - வேட்டிகள் வாங்கிக் கொடுத்து அலுத்துப் போய்விட்டோம்? எத்தனை டிராமாவுக்கும் சினிமாவுக்கும் அழைத்துக் கொண்டு போகிறோம்? அவனுக்கு இப்போது இலவசமாய்க் கிடைப்பது விளையாட்டு ஒன்றுதான். அதையாவது அவன் தீருப்தியடையும் வரை அனுபவித்து விட்டுப் போகட்டுமே!” என்றார்.

“ஆடி வரும் தேனே”

ழவை எஸ். ஆறுமுகம்

கடிகாரம் சொன்னது, “உச்சிப் பொழுது மணி பன்னி ரெண்டு!” என்று!

ஆசிரியர் ராஜேந்திரன் அப்பொழுதுதான் பெருமுச்சு விட்டார்.

சமீபத்தில் திரையிடப்படவிருந்த புதிய படத்திற்கான பத்திரிகைக் காட்சி ஒன்றுக்குப் போய் விட்டுத் திரும்பி வந்திருந்தார் அவர். “அப்பாடா, இப்பொழுதாவது முடிந்ததே!” என்ற அவர் பெருமுச்சில் ஆயாசமிருந்தது.

பையன் காப்பி கொண்டு வந்தான். பெரு முச்சுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும் அல்லவா? “மிஸ்டர் பூபாலன்!”

“ஸார்!...”

ஆசிரியரும் துணை ஆசிரியரும் “கலைஞர்” இதழுக்குரிய பொருளாடக்கத்தைப் பற்றிப் பேசினார்கள்.

“பூபாலன், இதோ என்னுடைய ‘புனையா ஓவியம் தொடர்க்கை ரெடி. இந்த அத்தியாயத்தில் ஓவியன் ராமுவக்கு இருக்கும் பிள்ளைப்பாச வெறியைப் பற்றிய கதை வளர்கிறது; ஆர்டிஸ்டிடம் சொல்லி நல்ல படங்களாகப் போடச் சொல்லுங்கள்...”

“ஆகட்டும், ஸார்!”

ஹாலின் திரை விலகியது; அதிசயம் ஏற்றம் புரிந்தது; நெற்றி மேடு ஏறி இறங்கிற்று; கேள்விக் குறியில் ஆச்சரியக் குறிஉள்ளடங்கிப் பேசியது.

அலுவலகத்தைத் தாண்டி நின்றது காம்பவுண்ட் சுவர். அடுத்து ஒரு தார் தொழிற்சாலை. அதன் பின்புறத்துச் சுவரில் யாரோ ஒருவன் கிறுக்கிக் கொண்டிருந்தான். அந்த மனிதன், சின்னச் சின்னக் குழந்தைகளின் உருவங்களை வெறும்

கோடுகளாக வர்ணச் சாக்குக் கட்டியால் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். நிமிஷங்கள் சில தேய்ந்தன. இப்பொழுது அவன் செறுமிக் கொண்டிருந்தான்; விசும்பில் ஒலி எதிரொலித்தது.

ராஜேந்திரனின் கண்களின் விளிம்பில் கண்ணீர் தேங்கியது.

“பூபாலன், அதோ பாருங்கள் அந்த அதிசய மனிதரை! - கதையில் என் கற்பனையைக் கொண்டு சிருஷ்டித்தேன், பாசவெறியில் தத்தளிக்கும் ஒரு சைத்திரீகளை; அவரோ அதை உண்மையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்!-பாவம், அவர் கிறுக்கும் குழந்தைச் சித்திரங்களின் அடித்தளத்திலே ஏதோ ஒரு துயரக் கதை இருக்க வேண்டும்...சரி, அந்த அதிசய மனிதரை இன்று இரவு என் வீட்டுக்கு அழைத்து வர ஏற்பாடு செய்யுங்கள்; காத்துக் கொண்டிருப்பேன்!”

❖ ❖ ❖

விருந்து முடிந்தது. ஆசிரியர் ராஜேந்திரன் வெற்றிலைத் தட்டில் கிடந்த கிராம்பை எடுத்து உதட்டின் நுனியில் இழையச் செய்து, அதன் ரசனையில் லயித்திருந்தார். அவருடைய கண்கள் மேஜையின் மேல் கிடந்த சித்திரங்களின் மீது மொய்த்திருந்தன. “ஆஹா, பேஷ்!” என்றார் அவர் அடிக்கடி ‘மெளவி நிலைமாகவே ஒரு பிறவிச் சித்திரக்காரர்தான்.... அவர் பெயரும் சித்திரங்களும் வெல்லும்! ஆனால் பாவம், சுயடுத்தி இல்லையே, அவருக்கு?”

விருந்தில் ஓவியர் மெளவி ‘ஏதோ சாப்பிட்டேன்’ என்ற சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்தார். மெளவியின் பக்கம் ராஜேந்திரனின் கண்ணோட்டம் ஓடியது.

ஹாலில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த பச்சிளங் குழந்தைகளின் ஓலியங்களையே இமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் மெளவி. என்ன நினைத்தாரோ, அந்தப் பேசும் பொற்சித்திரங்கள் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துப் பார்த்துப் பார்த்து உச்சி மோந்து முத்தமாரி பொழிந்தார்; மறுகணம் பயங்கரமாகச் சிரித்தார்.

ஆசிரியர் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, “பூபாலன்” என்று குரல் கொடுத்தார்.

“ஸார்?”

“மெளவியின் நிலைக்குக் காரணம் என்ன வென்று புரியவில்லையே?”

“அவரை முதலில் சந்தித்த இடத்தில் அவருடைய முட்டை முடிச்சிலிருந்து கிடைத்த டைரி ஒன்று அவரைப் பற்றிய கதையைச் சொல்கிறது: மெளவியின் மனைவி ஆறுமுறை கருத்தரித்தாளாம்; அந்த ஆறு முறையும் குழந்தையின் முகத்தைக் கூடப் பார்க்கமுடியாத நிலையில் அவை இறந்து விட்டனவாம்; அதே ஏக்கத்தில் அவருடைய மனைவியும் மாண்டுவிட்டாளாம். இந்தத் துயரம்தான் மெளவியின் சித்தம் பேதலிக்கக் காரண மாயிருந்திருக்க வேண்டும் - பாவம், பாசம் அவர் முளையைக் கலக்கி விட்டிருக்கிறது!”

❖ ❖ ❖

குழந்தை கண்ணம்மா, பாரதியாரின் கண்ணம்மாவுக்குப் பிரதிபிமபம். ஆசிரியரின் ஓரே குலச் சுடர்; படு சுட்டி!

ஓருநாள், “அம்மா...அப்பா!” என்று அலறிற்று குழந்தை. ராஜேந்திரன் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தார்.

மெளவி, கண்ணம்மாவை எடுத்து உச்சிமோந்து கொண்டிருந்தார்; அதன் மாம்பழக் கண்ணங்களில் மாறிமாறி முத்தம் பொழிந்து கொண்டிருந்தார். அவர் முகத்தில் எத்தனை மகிழ்ச்சி, எத்தனை கனவுகள், எத்தனை நிறைவுகள்!

“பிள்ளைக் கனியமுதே - கண்ணம்மா

பேசும்பொற் சித்திரமே!

அள்ளி யணைத்திடவே - என் முன்னே

ஆடிவரும் தேனே....!”

இந்த இடத்தில் மெளவியின் பாட்டு நின்றது. “ஆஹா! இந்தக் குழந்தையின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் போதுமே...பசி கூடப் பறந்து விடுமே!... இதுமட்டும் எனக்குக் கிடைத்துவிடுமானால் என் பைத்தியம் சிட்டாய்ப் பறந்துவிடும்; இப்போதிருப்பதைப்போலத் தெளிந்த மனசுடன் இருப்பேன்.

ஆயிரக்கணக்கான சித்திரங்களை உயிரோவியங்களாகத் தீட்டு வேன்; ஓலியன் மெளவி என்ற பெயரைச் சிரஞ்சீவியாக்கு வேன்... ஆனால்...இந்தக் குழந்தையாவது எனக்குக் கிடைப்பதாவது!....பாழும் தெய்வம், கொடுத்த கையாலேயே என் ஆறு குழந்தைகளையும் வாங்கிக்கொண்ட அது, இந்த ஒரு குழந்தையையாவது நான் அடைய எனக்கு ஒரு வழி காட்டக் கூடாதா...?

மெளவி விம்மினார்; அதன் ஒலி தேய்வதற்குள் சிரித்தார்!

கண்ணம்மா மேலும் அலறினாள்.

ராஜேந்திரன் அடிமேல் அடியெடுத்து வைத்து உள்ளே வந்தார். விடி நிலவின் மங்கிய ஒளியிலே, அறையில் சிதறிக் கிடந்த படங்கள் தெரிந்தன. சுவரில் தொங்க விடப்பட்டிருந்தது ஓர் உயிர்ச்சித்திரம், அதுதான் குழந்தை கண்ணம்மா!-அதில் மெளவியின் கையெழுத்து இருந்தது.

ஆசிரியர் சிந்தித்தார்!

“மிஸ்டர் மெளவி, இப்படி வாருங்கள். உங்களிடம் இந்த ரகசியத்தைச் சொல்லவே இரவு உங்களைப் பூபாலன் மூலம் இங்கே அழைத்து வரச் செய்தேன். இந்தக் குழந்தை கண்ணம்மா உங்களுடைய குழந்தை! அதிசயமாயிருக்கிறதா? உங்கள் மனைவியின் பிரசவத்தின்போது, ஆபரேஷன் செய்து குழந்தையை அப்புறப்படுத்தினார்கள்லவா, அப்போது அவர்களுடைய நிலை ரொம்பவும் கவலைக்கிடமாயிருந்த படியால் யாருமே குழந்தையைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை, அதன் பேச்சு முச்சற்ற நிலையைக் கண்டு அது இறந்து விட்ட தென்று நினைத்து, அதை அடக்கம் செய்ய நர்ஸ் ஒருத்தியிடம் அனுப்பி விட்டார்கள். குழந்தை உயிரோடிருப்பதை நர்ஸ் உணர்ந்தாள். அப்போது என் மனைவியும் பிரசவத்தில் குழந்தை யைப் பறிகொடுத்த துயரத்துடன் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தாள். அவள் சதா குழந்தையைப் பற்றியே புலம்பி அழுவதைக் கண்ட நர்ஸ் மனமிரங்கி, கடைசி நாளில் உண்மையை ரகசியமாகச் சொல்லிக் குழந்தையையும் தந்தாள்...

....மிஸ்டர் மெளவி, தெய்வம்தான் உங்களை இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கிறது. இதுவரை எங்கள் குழந்தையாக

இருந்த கண்ணம்மா இனி உங்கள் குழந்தை. ஆனால் எங்களுக்காக ஒரே ஒரு வேண்டுகோளுக்கு மட்டும் நீங்கள் இனங்கு வீர்களா? ஜந்து வருஷங்களாக எங்கள் உயிரையே வைத்துப் பேணி வளர்த்த இந்தக் குழந்தையை விட்டு ஒரு கணம்கூட என்னாலோ, என் மனைவி மீனாவாலோ பிரிந்திருக்க முடியாது. ஆகையால் தயவு செய்து நீங்களும் குழந்தையுடன் எங்கள் வீட்டிலேயே தங்குங்கள். அத்துடன் உங்கள் ஓலியங்களும் எங்கள் ‘கலைஞர்’ சஞ்சிகையை அலங்கரிக்கட்டும்.... என்ன மொலி ஸார், சரியென்று சொல்லுங்கள்!”

“நிஜமாகவா? நீங்கள் சொன்னதெல்லாம் மெய்தானா? கண்ணம்மா என் குழந்தையா? அட தெய்வமே, எனக்கு என் இந்தச் சோதனை!”

உணர்ச்சி வசப்பட்டுவிட்ட மொலியால் அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை. “கண்ணம்மா, கண்ணம்மா!” என்ற பெயரை மாறிமாறி முன்னு முனுத்தார்.

* * *

“என்ன நாடகம் அத்தான், இதெல்லாம்? நீங்கள் அந்தப் பித்துக்குளிச் சித்திரக்காரனிடம் சொன்ன கதையை நினைக்க நினைக்க என் பெற்ற வயிறு பற்றி எரிகிறதே!...கண்மணி கண்ணம்மா நம் குழந்தையாச்சே, அத்தான்!- இப்போதே அந்தப் பைத்தியத்தை வெளியே விரட்டுங்கள். ஒரு வேளை குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடினாலும் ஓடிவிடுவான். அவனைப் பார்க்கும் போதே எனக்கு அச்சமாயிருக்கிறது, அத்தான்!” என்று கணவரின் கைகளைப் பற்றியவாறு கதறினாள் மீனா.

“பைத்தியக்காரி, மொலியைச் சாமானியமாக நினைக்கிறாயா? அவர் பிறவிச் சைத்திரீகர். அவரை ஆட்டிவைக்கும் பாசம் ஒருவகைப் போதை. அந்தப் பாசத்துக்கு-அந்தப் பயங்கரப் போதை வெறிக்கு ஒரு மாற்றுக் காட்டி, அவர் மனத்தைத் தெளிவு காணச் செய்துவிட்டால், அழகமுகான புத்தம்புதிய உயிர்ச் சித்திரங்களை ரளிகர் உலகம் அவரிடமிருந்து எதிர் பார்க்கலாம். அதற்குக் காலம் அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லும் தோழனாக அமைய வேண்டும்.

“அதோபார், அவர் உன் மகளை அப்படியே படமாக்கியிருக்கிறார்! - பார்த்தாயல்லவா? அப்படிப் பட்ட மெளவி சுயபுத்தி பெற வேண்டுமே என்று தான் அவரிடம் கண்ணம்மா அவரது புத்திரி என்ற பொய்யை நான் சொன்னேன். அதனால் இப்போது அவருடைய சுய நினைவு திரும்பியிருக்கிறது.

“அதைக் கெடுக்காதே! கண்ணம்மா நம் குழந்தையாக மட்டும் அல்ல; அவர் குழந்தையாகவும் இருக்கட்டும்; கவலை கொள்ளாதே!-கண்ணம்மா தன் குழந்தை அல்ல என்பதை அவர் அறிய நேர்ந்தால், மறுபடியும் அவருக்குச் சித்த பேதம் ஏற்பட்டுவிடும். அதனால் ரஸிகர் உலகம் ஓர் அருமையான சைத்ரீகரை இழந்துவிடும். அதற்காக மெளவியிடம் கொஞ்சம் கருணை காட்டு, மீனா!”

ராஜேந்திரனின் கண்ணரீர் மீனாவின் கைகளின் மேல் வழிந்து தெறித்தது.

கணவனும் மனைவியும் அமைதி பூத்த நெஞ்சோடு கூடத்துக்கு வந்தார்கள்.

அங்கு சூன்யம் பரிபாலித்திருந்தது. வர்ணக் கலவைச் சாமான்கள், சித்திரங்கள், தூரிகைகள் எல்லாம் மூலைக்கு ஒன்றாகச் சிதறிக் கிடந்தன.

“கண்ணம்மா!....கண்ணம்மா....!”

“மெளவி ஸார்!....மிஸ்டர் மெளவி...!”

“அத்தான், எங்கே நம் குழந்தை? அந்த ஆர்டிஸ்ட்ஸ்டைக்கூடக் காணவில்லையே!...அத்தான், உங்கள் வினையாட்டு வினையாகிப் போய்விட்டதே, அத்தான்!”

மேஜை மேலிருந்த கடிதம் பேசுகிறது:

“ஆசிரியர் ராஜேந்திரன் அவர்களுக்கு,

என் மகள் கண்ணம்மாவை நான் அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டேன். என் கண்ணை என்னிடம் சேர்ப்பித்ததற்காக உங்களுக்கு நான் ரொம்பவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்; நன்றி.... - மெளவி.”

பெற்ற மனங்கள் தூண்டில் புழுவாயின. மெளவியைப் பிடிக்க ஏற்பாடுசெய்ய, ராஜேந்திரன் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஓடினார்.

அதற்குள் குழந்தையும் கையுமாக மெளவி எதிரே வந்தார்.

“ஆசிரியர் ஸார்! தயவு செய்து என்னை மன்னியுங்கள். கூஞனாநேரப் புத்தித் தடுமாற்றத்திலே கண்ணம்மாவை நான் அழைத்துச் செல்ல முடிவுகட்டிலிட்டேன். ஐந்து வருஷங்களாக என் கண்மணியை, என் செல்வத்தை வளர்த்த நீங்களும் உங்கள் மனைவியாரும் குழந்தையின் பிரிவை எப்படித் தாங்குவீர்களை என்பதை அப்போது நான் உனரவில்லை. பிறகு குழந்தையைக் காணாமல் நீங்கள் எப்படித் துடிப்பீர்களோ என்ற நினைவு வரவே, ஒடோடி வந்தேன். குழந்தைப் பாசம் என்றால் என்ன வென்பதை நான் முழுக்க முழுக்க அறிந்தவனா யிற்றே, எனக்குத் தெரியாதா உங்கள் வேதனை!.... என்னை மன்னியுங்கள்; இனி நானும் என் மகள் கண்ணம்மாவும் உங்கள் அடைக்கலம்!” என்று சொல்லி வீம்மினார் ஓவியர் மெளவி.

“பலே, பலே! ஒரு அப்பாவுக்கு ரெண்டு அப்பாவாயில்லே எனக்குக் கிடைச்சிருக்குது?...அதோ ஒரு அப்பா, இதோ ஒரு அப்பா!” என்று குதூகலித்தாள் குழந்தை கண்ணம்மா.

- ஆகஸ்ட், 1954

“நானும் மனிதன்!”

சுந்தர ராமசாமி

அன்றும் கக்கையா வரவில்லை. ராமய்யர் கொல்லைப் புறத்தில் நின்று கூப்பாடு போட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவர் வேஷ்டி நெகிழ்ந்திருந்தது; கைகள் வயிற்றைத் தடவிப் பிசைந்துகொண்டிருந்தன.

வீட்டிலுள்ளவர்கள் தன் கூப்பாட்டைக் காது கொடுத்துக் கேட்காமல் தங்கள் தங்கள் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்ததும் அவருடைய கோபம் அதிகரித்தது.

“டேய், குஞ்சுமணி!” என்று கூப்பிட்டார்; பதில் இல்லை.

அடுக்களையைப் பார்த்தவாறு, “தடியன் எங்கேடி தொலைஞ்சிட்டான்?” என்றார். சகதர்மணி சீதாதேவி திடுக்கிட்டு, “டேய் குஞ்சுமணி!” என்று உச்சஸ்தாயியில் கூப்பிட்டாள்.

குஞ்சுமணி வந்து சேர்ந்தான். வயதில் சிறுவன்தான். ஆனால் பெயருக்கேற்றபடி ‘குஞ்சு’ இல்லை; குண்டு!

“டேய்! இன்னிக்கும் வரல்லியோ, அந்தக் கக்கையா?”

“யாரப்பா?”

“உங்க பாட்டன்! மோறையைப் பாரு, தோட்டிடா தோட்டி!”

குஞ்சுமணி பிள்ளையார் மாதிரி நின்று கொண்டிருந்தான்.

“வெளியே போய்ப் பாருடா! அடுத்த தெருவுக்கு யார் வரானோ, அவனைச் சீக்கிரமாக் கூட்டின்டு வா! - போ, போ!”

குஞ்சுமணி ஓடினான்; அவனுக்குக் கிடைத்த ‘தகஷனை’யில் அப்பாவுக்கு எதிரே வராமல் மறைந்து கொண்டாள் அம்மா.

❖ ❖ ❖

“உலகமே கெட்டுப்போச்சு!” என்று சொல்லியவாறே, அய்யர் வாசல் பக்கம் வந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்.

எதிர்வீட்டு வராந்தாவில் ஒரு தலை முளைத்தது.

“ஸார்...!”

அய்யர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“உங்கள் வீட்டிற்குத் தோட்டி வந்தானா, ஸார்?” என்று கேட்டார் அவர். இப்படிக் கேட்க ஓர் ஆசாமி கிடைத்தத்தில் அய்யருக்கு அளவிலா ஆனந்தம்.

“வரலையே? அவனைத்தான் நானும் பார்த்துண்டிருக்கேன். என்ன அநியாயம் பார்த்தேளா, ஸார்? தடியனை ரெண்டு நாளாக்காணோம் - இவனுங்களைச் சொல்லிக் குத்தமில்லை ஸார், முனிசிபாலிட்டி செத்த முனிசிபாலிட்டி! இந்தப் பயல்களை யெல்லாம் ஒடனே ஒடனே தீர்த்துக் கட்டிப்புட வேண்டாமா? - திமிர் பிடிச்சவன்; ஊரைக் கலக்கணும்னே வராம இருப்பான்!”

தொடர்ந்து பேசுவதற்கு இடைஞ்சலாகச் சாக்ஷாத் கக்கையாவே அங்கு வந்து விட்டான்.

நல்ல கட்டுமஸ்தான தேகம்; ஆனால் முகத்தில் மட்டும் சோர்வு.

“தேய், நில்லு! ரெண்டு நாளா ஏன் வரல்லே?”

“ஓடம்பு சரியில்லே சாமி, காய்ச்சலு!”

“அட பாவமே, அப்படியிருக்கிறப்போ ஏனப்பா இன்னிக்கு வந்தாய்? இன்னும் ஒரு வாரம் ‘ரெஸ்டு’ எடுத்துக்கப்படாதோ? நாங்க எப்படியாவது திண்டாடிட்டுப் போறோம். நீர் அதற்காகக் கவலைப்படலாமோ?” என்றார் ராமய்யர் எகத்தாளமாக.

அய்யரது குரலில் தொனிக்கும் ஹாஸ்யத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு முளை இல்லாமற் போகவில்லை கக்கையாவுக்கு. “சாமி, எனக்கு நெசமாவே ரெண்டு நாளா நல்ல காய்ச்சலு, சாமி!” என்றான் அவன்.

அவனைத் தொடர்ந்து பேச விடாமல் அய்யர் குறுக்கிட்டார்.

“காய்ச்சல், ஜிலதோஷம், தலைவலி... உனக்குத்தான் என்னவெல்லாம் வருகிறது!”

“நானும் மனுசன்தானே, சாமி?”

“மனுசனா! நன்னாச் சொன்னே மகாராஜா, நன்னாச் சொன்னே!”

அய்யரைச் சுற்றி நின்றுகொண்டிருந்த குழந்தைகள் ‘கலீ’ரென்று நகைத்தன.

கக்கையாவின் முகம் சிவந்தது. அவன் சரேலன்று வெளியே போய்விட்டான்!

அய்யருக்கு நிலை கொள்ளவில்லை. ரத்தம் தலைக்கேறி விட்டது. ஒரு ‘தோட்டிப் பயல்’ தன்னை அவமதித்து விட்டானே என்று நினைக்க நினைக்க அவருடைய ‘உயர்ந்த ஜாதி உள்ளாம்’ துடியாய்த் துடித்தது. சரமாரியாகக் கூப்பாடு போட்டார்; இருபத்துநான்கு மணி நேரத்தில் அவனுடைய வேலையைத் தீர்த்துக் கட்டி விடுவதாக அவன் தலை மறைந்த பிறகு சபதம் செய்தார். அன்று வேலையே ஓடவில்லை அவருக்கு; பேசாமல் ‘ஸலிசே’ரில் சாய்ந்து விட்டார்!

❖ ❖ ❖

மணி பத்தரை. அய்யர் பஸ் நிலையத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார். புகையிலை ரஸத்தைத் துப்புவதற்காக ‘டிப்டாப்’புடன் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தான் கக்கையா!

தன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கத்தான் அவன் வந்திருக்கிறான் என்று எண்ணிக் கொண்டு அய்யர் சுற்று விறைப்பாக நின்றார்.

பஸ் வந்தது; கக்கையா முதலில் ஏறிக்கொண்டான். அவனைத் தொடர்ந்து அய்யர் ஒரு காலைத் தூக்கிப் பஸ்ஸில் வைத்தார். “ஸார், இடமில்லை - ஏறாதீங்க!” என்று சொல்லி விட்டான் கண்டக்டர்.

மறு நிமிஷம் பஸ் நகர்ந்தது. வண்டி போகிறபொழுது பக்கவாட்டு ஸீட்டில்

“என்ன ஸார், அப்படிப் பார்க்கிறீங்க?”

“வேறே ஒண்ணுமில்லை, இவ்வளவு பெரிய ஆபீஸ் கட்றதுக்கு எத்தனை குமாஸ்தாக்களின் எலும்பை நொறுக்கி அஸ்திவாரமாப் போட்டிருப்பாங்கன்னு பார்க்கிறேன்!” கக்கையா ம-இ-4

ஜம்மென்று உட்கார்ந்தகொண்டிருப்பது அய்யர்வானுக்குத் தெரிந்தது.

அவன் முகத்தில் அப்போது உண்மையில் எந்தவித மான பாவமும் இல்லை. ஆயினும் ‘தோட்டி’ தன்னைப் பார்த்து நகைத்ததாக அய்யர் கற்பனை செய்துகொண்டு, அவன் மேல் ஏற்கெனவே தனக்கிருந்த கோபத்தை மேலும் கிளரி விட்டுக் கொண்டார்.

தன்னுடைய சிறு பிராயத்தில் இப்படியெல்லாம் நடக்குமா? - ஊழும் - இந்தக் காலத்தில்தான் தராதர மில்லை; கெளரவும் இல்லை - சே, உலகமே கெட்டுப் போச்சு. அபசாரம்! அபசாரம்!

❖ ❖ ❖

அன்று நடந்தே அவர் காரியாலயம் சென்றார். மாலை திரும்பும்போது ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்து, “குடா ஒரு தோசை கொண்டா!” என்றார் ‘சர்வரி’ டம். அதைப்பிட்டு இரண்டு வாய் விழுங்கியதும் கொஞ்சம் தண்ணீரைக் குடித்து விட்டுத் தலை நிமிர்ந்தார். எதிரே ‘தோட்டி’ உட்கார்ந்து ‘டிபன்’ சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

என்ன அக்கிரமம்! அய்யருக்குத் தாக்கி வாரிப் போட்டது. அதற்குமேல் சாப்பிடக் கூட ஓடவில்லை அவருக்கு. வயிற்றைக் குமட்டுவதுபோலிருந்தது. ஹோட்டல்காரர் பேரில் மானசீகமாக எரிந்து விழுந்தார் - யாரைச் சொல்லி என்ன பயன்? காலம் கெட்டுப்போச்சு! - அய்யர் அப்படியே கையை உதறிவிட்டு வெளியே வந்தார். முனிசிபாலிட்டியில் புகார் செய்து அவனுடைய வேலையை எப்படியாவது தொலைந்து விட வேண்டுமென்ற எண்ணம் மேலோங்கி நின்றது. அதற்காக நூறு ரூபாய் வரை செலவானால்கூடப் பாதகமில்லை என்று வேறுபட்டது - மனிதனுக்குப் பணமா பெரிது? மானம்தானே பெரிது?

இந்த ஆத்திரத்துடன் வீட்டை நெருங்கிய அவருக்கு, அங்கே ஓர் ஏமாற்றம் காத்துக் கொண்டிருந்தது. அதாவது அவருடைய வீடு பூட்டிக் கிடந்தது - ஒரு நிமிஷம் ஸ்தம்பித்து நின்றார். அதற்குள் பக்கத்து வீட்டுப் பையன் வந்து சாவியை நீட்டி, “அம்மா சினிமாவுக்குப் போயிருக்காங்க!” என்றான்.

உள்ளே நுழைந்து 'தர்மாஸ் பிளாஸ்'கிலிருந்த காப்பியைக் குடித்துவிட்டுச் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தார். மனதுக்கு நிம்மதி இல்லை. தன் வாழ்நாளிலேயே ஏற்படாத அவமானம் அன்று ஏற்பட்டு விட்டதாக அவருக்குப் பட்டது: சடாரென்று எழுந்து உட்கார்ந்து முனிசிபாலிட்டிக்கு ஒரு புகார் மனு எழுதினார். அந்த மனுவில் அவருடைய கற்பனாசக்தியை வேண்டியமட்டும் கையாண்டு, கக்கையாவை வேலையை விட்டு நீக்கும் விஷயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். ஆத்திரம் சற்றுத் தனிந்தது. மீண்டும் நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டார்; அப்படியே கண்ணயர்ந்து விட்டார்.

இரவு பத்து மணிக்குக் குழந்தை பரிவாரங்களின் அட்ட காசத்துடன் சீதாதேவி உள்ளே நுழைந்தாள். அரைத் துக்கத்திலிருந்த அய்யர் அரவம் கேட்டு விழித்துக் கொண்டார்.

வந்ததும் வராததுமாக வாயாடி அழகு, இழுத்து இழுத்து விஷயத்தைச் சொன்னாள்:

“அப்பா, வண்டிக்காரன் ஏமாத்திப்புட்டாம்ப்பா! சினிமா முடிஞ்சி வந்து பார்த்தா வண்டியைக் காணவே, காணோம்!” “அப்புறம், நடந்தா வந்தேள்?” என்று தூக்கி வாரிப்போட்டுக் கொண்டு எழுந்தார் அய்யர்.

“ஜீயோ, கேளேன்! வண்டியைக் காணலையா? எப்படிடா ஆத்துக்கு வரதூணு முழிமுழின்னு முழிச்சின்டிருந்தோம். அம்மா பயந்தே போயிட்டா. அம்பிப் பயல் என்னடான்னா, தூக்கக் கலகத்திலே ‘வீல், வில்’னு கத்த ஆரம்பிச்சுட்டான்! - அப்பத்தான் நல்ல வேளையா நம்ம தோட்டி வந்தாம்ப்பா...!”

“தோட்டியா?”

“ஆமாம்ப்பா, நம்மாத்துத் தோட்டியில்லே கக்கையா, அவன் வந்து, ‘நான் கொண்டு போய் விட்டுமாம்மா?’ன்னு கேட்டான்...”

“அப்படின்னா, உங்களுக்குத் துணையா அவனா வந்தான்...?”

“ஆமாம் அப்பா, பேபியும் இடுப்பிலே தூக்கிக்கணும்னு அழறா; அம்பிப் பயலும் தூக்கிக்கோன்னு கத்தறான். அம்மா என்ன செய்வா? அப்புறம் கக்கையாதான் அம்பிப் பயலைத் தூக்கின்டான்; ஜம்’னு அவன் தோளிலே சவாரி சேஞ்சன்டு வந்ததுஇது! வர வழியிலே ஓரணாவுக்குப் பழம் வேறே

வாங்கிக் கொடுத்தான். அம்மா ‘வேண்டாம் கக்கையா’ன்னு சொன்னா; அவன் கேட்கமாட்டேன்னு சொல்லிட்டான்!’

அய்யருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை; தோட்டி வாங்கிக் கொடுத்த பழத்தை ருசி பார்த்துக்கொண்டிருந்த அம்பிப் பயலை வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்தார். “அவனுக்குத் தெரியாத வித்தியாசம் நமக்கு மட்டும் ஏன் தெரிகிறது?” என்று யோசித்தார்.

அதற்குள் குஞ்சுமணி அவனைக் கேலிபண்ணை ஆரம்பித்துவிட்டான்:

“டேய், அப்போ நீ தோட்டி தோளிலே ஒக்காந்துண்டு வந்தே, இப்போ அவன் வாங்கித் தந்த பழத்தையும் மொசுக்கறே. இனிமே நீ தோட்டிப் பயலேதான்! நாளைக்குக் காலையிலே அவன் வரட்டும்; உன்னைத் தூக்கின்னு போகச் சொல்லேன், பாரு!”

அய்யர் அவனைத் தீரும்பிப் பார்த்தார். “இவனுக்கு வித்தியாசம் தெரிகிறதே! - ஒரு வேளை இதற்குக் காரணம் நாம்தானோ?” என்று நினைத்ததும் சுருக்கென்றது.

அதற்குள், “அப்பா, நம்ம தோட்டி ரொம்ப நல்லவனப்பா! எத்தனை அன்போடு எங்கிட்டே அவன் பேசிக்கிட்டு வந்தான் தெரியுமாப்பா? அன்புக்கு அடைக்கும் தாழ் கிடையவே கிடையாதுன்னு நீசூடச் சொல்லுவியே, அப்பா!” என்றான் அம்பி.

சீதாதேவி குறுக்கிட்டு, “வர வழியெல்லாம் அவன் கஷ்டத்தைச் சொல்லின்னேடே வந்தான். நாலுநாளா அவனுக்கு நல்ல ஜூரமாம். ஒரு வாய் ஜலம் கொடுக்கக்கூட துணை கிடையாதாம். ஒத்தைக் கட்டையாம். ஜயோ பாவம், அதைக் கேட்க எனக்கு ரொம்ப சங்கடமாயிருந்தது!” என்றாள் சீதாதேவி.

அய்யர் வாய் தீர்க்கவில்லை!

மறு நாள் காலை கக்கையா வீட்டிற்குள் நுழைந்ததும், “என்னப்பா, எப்படி இருக்கு உடம்பு?” என்று விசாரித்தார் அய்யர்.

“தேவலை, சாமி!” என்றான் கக்கையா.

நினைவும் உருவும்

கு.ப.சேது அம்மாள்

ரங்கூன் நகரத்து வானளாவிய மாடமாளிகைகளை மாலை வெய்யில் தழுவி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

அன்று, நானும், என் மைத்துனனும் ஒரு ஹோட்டலில் காபி சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே வந்தோம். எதிரே தெரிந்த ஒரு கட்டடத்தைக் கண்டு நான் ஸ்தம்பித்து நின்றேன்.

“இது என்ன கட்டிடம்?” என்றேன் நான்.

“இதுவா, இது ஒரு வாசகசாலை. இறந்து போன பெண் ஒருத்தியின் ஞாபகச் சின்னமாக ஒரு இந்தியன் இதை இங்கே எழுப்பி இருக்கிறான்! பாவம், அவனுக்கு இந்தியாவில் இடம் இல்லை போலிருக்கிறது!” என்றான் கேலிச் சிரிப்புடன்.

“புரளியாக இருக்கும்!” என்று நான் அசட்டையாகச் சொன்னேன்.

“புரளியல்ல. எனக்கு அந்த மனிதனைத் தெரியும். ஆனால் பரிச்சயமில்லை. இந்த ரங்கூன் நகரத்தில் அவன் ஒருவன்தான் ஷர்ட் போடாமல் வெளியே வருபவன். அதிசய மனிதன்” என்று கூறிக் கொண்டே தீட்டிரென்று என் தோளை உலுக்கி, “அதோ வருகிறானே அவன்தான்” என்று வீதியில் வரும் ஒருவனைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

என் இதயத்தில் ஒரு மின்வெட்டு தெறித்து விழுந்தது போன்ற ஒர் உணர்ச்சி எழுந்தது. அவன் அந்தக் கட்டடத்தின் வாசலிலிருந்த படிகளின் வழியாக மாடிக்கு ஏறினான். எனது ஜூயம் தீர்ந்தது. “கிட்டு,” என்று உரக்கக் கூவினேன். அவன் தீரும்பி நின்றான்.

ஓரே ஓட்டமாக ஓடிச் சென்று அவனைத் தழுவிக் கொண்டேன். மிகவும் தணிந்த குரலில் அவன், “சுந்தரம் இந்த ஒரு வாரமாக உன்னையே நினைவு படுத்திற்று மனம். வந்து விட்டாயா?” என்று கேட்டான்.

அவன் குரல் அடியோடு மாறிப் போயிருந்தது. குரல் மட்டுமா, அவனே உருமாறி இருந்தான். என் கையைப் பற்றிக் கொண்டு “மாடிக்கு வா,” என்றான்.

என் மைத்துனனை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு நான் மட்டும் அவனோடு போனேன். வீதிப் புறத்துத் தாழ்வாரத்தில் இரண்டு சாய்மானங்கள் கிடந்தன.

நானும் அவனும் அதில் அமர்ந்தோம். சிறிது நேரம் எங்களிடையே மெளனம் நிலவிற்று.

அவன் பார்வை உயரப் பாய்ந்தது. சலவைக் கல்லில் செதுக்கப்பட்டிருந்தனர் கிருஷ்ணனும், ராதையும்!

சிலைகளின் கை கோர்த்திருந்தது. கிருஷ்ணனுடைய இடது கையில் குழல். ராதையின் வலது கையில் தாமரை மலர்.

சிலைகள் ஒன்றையொன்று பார்த்தவாறு நிறுத்தப் பட்டிருந்தன. ‘ராதா கிருஷ்ண விழாரம்’ என்று எழுத்துக்கள் பளிச்சிட்டன. கண்கள் தீற்றத்து திறந்தபடி இருந்தன. மறுகணம் ஆழ்ந்த உணர்ச்சி வெளிப்பட வேண்டியிருந்தான். நான், அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன். என் மனம் படபடத்தது. அழுகும் சாந்தமும் இணைந்த இவன் எவ்விதம் இப்படி மாறிப் போனான்? கண்களில்தான் எவ்வளவு ஏக்கம், வெறும் எலும்புக்கூடு என்னும் படி உலர்ந்து தீய்ந்து போயிருந்தான். அழுகு என்னதான் கருகியும் சூடு அவனுடைய முகம் அந்தப் பழைய கம்பீரத் தோற்றத்தை இழக்கவில்லை. காலியேறிய வேஷ்டியும், பரட்டைத் தலையும் ஏக்கம் குடிகொண்ட கண்களும்-என்னால் எண்ணிப் பார்க்கக்கூட முடியவில்லை.

அப்போது நாங்களிருவரும் கோலார் தங்கச் சுரங்கத்தில் மானேஜர்களாக இருந்தோம். இதே ரங்கங்கில் அவன் தகப்பனார் துறைமுகத்தில் வேலையாக இருந்து ஏராளமாகச் சம்பாதித்துக் கொண்டு இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தார். ஆனால் கிட்டு, சுரங்கத்தில் வேலைக்கு வந்தவுடனே பாவம், அவன் தகப்பனார் தாயார் இருவரும் மடிந்து விட்டார்கள். பெங்களுரில் ஒரு ஹோட்டலில் அவன் தங்கினான். நான் குடும்பத்தோடு இருந்தேன்.

முதல் ஆறுமாதத்தில் அவன் மிகவும் ஆனந்தமாகத்தான் இருந்தான். ஆனால் ‘திடு’ மென்று அவன் எதற்காகத் தெற்கே போய் வந்தானோ? வரும்போதே ஆள் மாறிவிட்டான். என்ன முயன்றும் என்னிடம் அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. வாழ்க்கையில் பற்றின்றி, ருசியின்றி வாழ்ந்தான். சாதாரண மாக தனிமையை அருவருத்து வெறுப்பவன் அவன். அவனுக்கு இப்போதோ கதவை அடைத்துக் கொண்டு உள்ளே அடைந்து கிடப்பதே வழக்கமாகி விட்டது.

திடீரென்று சுரங்கத்தில் வெடி விபத்து நேர்ந்தது. அதன் காரணமாக எல்லோருக்கும் ஒருமாத லீவு. கிட்டு மறுபடியும் ஊருக்குப் போனான். ஒரு வாரம் கழித்து ஒருநாள் மாலை ‘திடுதிடு’ வென்று உள்ளே வந்தான், என்னைத் தேடி.

“எப்போது வந்தாய், உட்கார்!” என்று உபசரித்தேன்.

“நான் வந்து ஒருவாரமாச்சு, சுந்தரம். ஒரு கொலை செய்துவிட்டேன்” என்றான். அவன் முகம் குரல் எல்லாம் உருமாறின. திடுக்கிட்டு அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். “என் அப்படிப் பார்க்கிறாய்? குடி வெறியில்லை. கொலை என்ற வார்த்தை வெறுப்பாயிருந்தால் வேண்டாம். ஒரு சாவுக்குக் காரணமாகிவிட்டேன் நான்...

ஆமாம்...!” என்று மீண்டும் பதறினான்.

“ஆமாம் என்ன சங்கதி, ஏனிப்படி பிசாசு பிடித்த மாதிரி காணப்படுகிறாய்...? கொலை, கிலை என்று வேறு பிதற்று கிறாய்!” என்று கேட்டேன்.

அவன் ஒன்றும் கூறாமல், வெறிபிடித்தவன் மாதிரி கிளம்பிவிட்டான்!

இத்தனை ஆண்டுகள் கழித்து இன்றுதான் அவனைச் சந்திக்கிறேன்.

“சுந்தரம், இங்கே என்ன காரியமாக வந்தாய்?” என்று கிட்டு கேட்டான்.

“தங்கையை அவன் புருஷனிடம் கொண்டந்து விடவந்தேன். நீ இங்கே என்ன செய்கிறாய்?” என்று பதிலுக்குக் கேட்டேன் நான்.

அவன் பேசவில்லை. அந்த வர்னா விளக்குகளைத்தான் பார்த்தான் அவன். முகம் வெளிறியது.

“சுந்தரம், எதைச் சொல்வது, எதை மறைப்பது? ஆனால் உன்னைத் தவிர யாரிடமும் சொல்லப் போவதில்லை; கேள், சுரங்க விபத்து லீவிலே நான் ஊருக்குப் போனது உனக்கு நினைவிருக்கிறதல்லவா?...”

“இல்லாமலென்ன? அன்று ஓடிய ஆள்தானே நீ? இன்று தெய்வச் செயலாக உன்னைக் கண்டேன்...”

“அது சரி, இந்தப் பெரிய வாசக சாலையை கட்டியது நீ என்று கேள்விப்பட்டேனே. உண்மைதானா கிட்டு?”

“ஆமாம், அது என் தேவதையின் கட்டளை; என் ஜீவேஸ்வரியின் ஞாபகச் சின்னம். நான் கொலை செய்த மேனியாளின் உயிர்ச்சிலை இது சுந்தரம்!” என்றான். பெருமை, துக்கம், இரண்டும் மிதந்தன அவன் முகத்தில்.

“அன்று, அரையும் குறையுமாகச் சொல்லி விட்டு ஓடினாயே கிட்டு, அதுவா? நிஜமாகவா கொன்று விட்டாய்? இன்றேனும் விளக்கமாக நான் அறியவேண்டும்” என்றேன் நான்.

அவன் ஆரம்பித்தான்: “என் பிறந்த மன்ன் இதுதான். என் பெற்றோர்கள்-என் வாழ்வைப் பாழாக்க என்றுதானோ என்னவோ-இந்தியாவுக்கு வந்து திருச்சியில் குடித்தனம் நிலைக்க வீடு கட்டிக்கொண்டு வாழ எண்ணினார்கள். அப்பொழுது எனக்கு வயது பத்து. எங்கள் வீட்டுக்கு அடுத்தாற்போல என் தகப்பனாரின் அத்தை வீடு. அவனுடைய பெண்-ராதாவுக்கு ஆறு வயது; பள்ளிக் கூட நேரம் போக பாக்கி நேரங்களில் நானும் ராதையும் செங்கற்களை கொண்டு வீடு கட்டி விளையாடுவோம்.

ராதை என்றால் என் உயிர் என்றுதான் பொருள். அவனே தான் அப்போது என் உலகமாகவும் தோன்றினாள். என் வாழ வில் அதுதான் சுவைமிக்க பகுதி. பள்ளிப் படிப்பில் எவ்வளவு ஊக்கமும், உற்சாகமும் கொண்டு படித்தேனோ அவ்வளவு

ஊக்கமும் உற்சாகமும் எங்கள் நட்பில் கொண்டிருந்தேன். பெண்களுக்குரிய அடக்கம் பொறுமை, விவேகம் எல்லா வற்றிலும் ராதா சிறந்து காணப்பட்டாள். எங்கள் அன்பு நாளுக்கு நாள் வலுவடைந்து வந்தது. நான் மேல் படிப்புக்காக வெளியூர் புறப்படும்பொழுது, ராதா என்னைத் தனிமையில் சந்தித்து, நான் திரும்பிவர எவ்வளவு நாளாயினும் கண்ணிகா விரதத்துடன் காத்திருக்கப் போவதாகக் கூறி விடைகொடுத்தாள். அதன்படியே, என் படிப்பு முடிந்து நான் மகிழ்வுடன் வீடு திரும்பி வந்த சமயம் எனக்காகப் பேரிடி போன்ற சம்பவம் காத்திருந்தது. என் ஜாதகமும் ராதையின் ஜாதகமும் பொருந்தவில்லையாம். வேறு வரணைத் தேடிக்கொண்டார்களாம். ஆனால் அந்த வரன் அவளைப் பாழ் செய்துவிட்டுப் போய் விட்டானாம்! இனி அவளைப் பார்க்கக்கூடாது என்று மறுநாளே அங்கிருந்து திரும்பி விட்டேன்.

இனிமேல் அவளைப் பார்க்கக்கூடாது என்ற தீவிர எண்ணம் நாளைடைவில் எப்படியோ கொஞ்சம் தளர்ந்து கொடுத்தது. ஒரு மாத லீவு அதை நினைவுட்டி என்னை அனுப்பிவிட்டது. அவளைப் பார்க்கப் போனேன். முன்பு ஹாலில் புத்தகப் புதரின் நடுவில் உட்கார்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தாள். தலை முடியாமல் கூந்தல் முதுகைப் போர்த்தி இருந்தது.

கொஞ்சநேரம் நின்று பார்த்தேன். பிறகு பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டேன். தலை நிமர்ந்து பார்த்தாள். “வாருங்கள்” என்று தலையை முடிந்துகொண்டு எழுந்தாள். பழைய சம்பவத்தை அடியோடு மறந்து விட்டவள் போல ‘கலகல’வென்று சந்தோஷமாக என்னுடன் உரையாடியது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது! பேச்சு வாக்கில் “நீங்கள் இன்னும் எவ்வளவு நாளைக்கு இப்படி பிரமச்சாரியாக இருக்கப் போகிறீர்கள்?” என்று தரையைப் பார்த்துக் கொண்டு கேட்டாள்.

“என்ன கேட்டாய் ராதை? கல்யாணமா? என்று நீ என்னை கைநழுவவிட்டாயோ, அன்றே நான் என் சுகத்திற்கும், சந்தோஷத்திற்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டேனே!!” என்ற விஷ வார்த்தைகளைக் கொட்டினேன். கண்களில் நீர் பெருகும் என் முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிக்கொண்டேன். தன்னை மறந்த

நிலையில் ராதை அருகில் வந்து என் கண்களைத் துடைத்தாள். அதற்கு மேல் அங்கே இருப்பது அவளுக்குத் தீங்கு என்று தோன்றியது. எழுந்து ஓடிவந்து விட்டேன்.

நான் ராதையைச் சந்தித்த மறுவாரம் என் பெயருக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. “அத்தான், என் இதயக் கோயிலில் குடிக் கொண்டிருக்கும் ஒரே இஷ்டதெய்வம் நீங்கள்தான் என்பதை நீங்கம் அறியவே மாட்டர்களா? விதி நம்மைப் பிரித்த வேதனையை, என்மீது அன்று கொட்டி விட்டர்கள்.... வேதனை தான் இனி என்னுடைய முடிவா?.... உங்களுடைய ராதையாகவே நான் வாழ கனவு கண்டேன். முடியவில்லை. ஆனால் இன்று உங்களுடையவளாகவே உங்கள் நிழலை விட்டுப் பிரிகிறேன். இந்தக் கடிதம் உங்கள் கை சேரும்போது, எனக்கும் ஒரு ‘நல்ல முடிவு’ கிட்டிவிடும்... ஒரு வேண்டு கோள்...! என் மீது உங்கட்குக் கருணையிருந்தால், என் நினை வுக்கு ஒர் அடையாளமாக எல்லோருக்கும் பயன்படும்படி ஏதாவதோன்றைச் செய்யுங்கள் என்று உங்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

இப்படிக்கு,
“ராதை”

என்றிருந்தது.

இந்தக் கடிதம் கிடைத்த ஒருமணி நேரத்திற்குள் அவளுடைய மரணச் செய்தி தந்தி மூலம் கிடைத்தது. பிறகு மூன்று மாதம் ஊர் ஊராகச் சுற்றினேன். கடைசியில் இங்கு வந்துவிட்டேன். என் மனமோகினியின் கட்டளைப்படி அவள் வேண்டுகோளைச் செய்து முடித்துவிட்டேன். எல்லோருக்கும் பயன்படுவது என்ன? வாசகசாலையினால் எவ்வளவு பேர் அறிவு வளர்ச்சி பெறலாம்! கட்டடமும், புத்தகங்களும் இருபதாயிரம் ரூபாய் பெறுமானமாகின்றன. ஷாஜஹான் தாஜ்மஹல் கட்டினான், எல்லாரும் பார்த்து ரசிக்க. இந்த வாசகசாலை எவ்வளவு மக்களுக்கு அறிவின் பொக்கிஷமாக விளங்குகிறது! இதுதான் எங்கள் காதல் மாளிகை. இதுவேதான் என்னுடைய காதலின் - இழந்த காதலின் கதை. ராதையின் நினைவுச் சின்னம் இது... அவள் ஆத்மா சாந்தி பெறுமல்லவா, சுந்தரம்.....! நான் மட்டும்

அன்று அவள் மனதைப் புண்படுத்தியிராதிருந்தால், ஒருகால் அவள் மாண்டிருக்க மாட்டாளோ, என்னவோ? ஜேயோ, நான் மகாபாவி....ராதை இனியாகிலும் என்னை மன்னிப்பாளா?.....”

கிட்டு கதையை முடித்தான்; பிறகு விம்மி விம்மி அழுதான், கதறினான்.

உள்ளே புகுந்து படத்தருகில் சென்று நின்றான். மறுபடியும் தேம்பினான்; கதறினான்.

நான் அவனுக்கு என்ன ஆறுதல் கூறி இருக்க முடியும்? அவனுக்குக் காதலில் மகிழ்ச்சி கிட்டாவிட்டாலும், காதலின் தியாகத்தில் நிம்மதியாவது இருக்கிறது அல்லவா? அவனுக்காக என் கண்கள் இரண்டு சொட்டுக்கண்ணீர் சிந்தின. வேறு என்ன செய்வது? என்ன செய்ய முடியும்?

- ஜெவரி 1955

ஓ, லுவினா!

ரமன்

உன் கடிதம் என் உடலைச் சுட்டது; உள்ளத்தைச் சுட்டது; உயிரைச் சுட்டது. ஒரு கணம் ஒன்றும் புரியாதவனாய், ஒன்றும் விளங்காதவனாய் நிலை குலைந்தேன்; தலை சாய்ந்தேன். அடுத்தகணம் என் கவிதா ரஸனையும், உன் தேன் தமிழ் மொழியில் நான் கண்ட தெளிவும், அதன் ஒளியும் என் கூம்பிய உள்ளத்தை, வாடி வதங்கிய இதயத்தை மெல்ல மலர்வித்தன. மலர்ந்த மனத்தில் தென்றல் புகுந்தது; மலர் மணம் கமழ்ந்தது.

காரணம், என் அன்பின் உருவம் லுவினாதேவியின் கடிதத்தில் நான் வெறும் எழுத்தைக் காணாமல், பேசும் அவன் இதயத்தைக் கண்டதுதான்!

வேறு எப்படி எழுதுவாள்? - நான் எழுத்தாளன் என்றால் என் தேவி எழுத்தோலியம் அல்லவா? நான் கதாசிரியன் என்றால் என் காதல் மோகினி கதாசிரியை அல்லவா?

என் கண்ணே!

கொஞ்ச நாட்களாக என் மனம் வெம்பி வெதும்பிக் கொண்டிருக்கிறது; யோசிப்பதற்கே சக்தியில்லை - அப்படி யோசித்தாலும் ஒரே குழப்பந்தான்.

அந்தக் குழப்பத்திலும் உன் கடிதத்தைப் படிக்கும்போது இரண்டு இடங்களில் நான் சிரித்தேன். ‘என் காதல் கனிக்கு ஏன் இப்படி மதி மயங்கி விட்டது? என் எழிலரசிக்கு ஏன் இந்தச் சிறு வீஷயம் விளங்காமல் போய்விட்டது?’ என்று வேறு எண்ணி எண்ணி வியந்தேன்.

அதாவது:

ஜாதி மதம், உற்றார் பெற்றார், ஊர் உலகம் என்ற ஆறு பாசக் கயிறுகள் உன்னை இறுக்கி இடுக்கி இணைத்துப் பிணைத்துக் கொண்டிருப்பதாகவும், அவைகளை ஒருங்கே அறுக்கவோ, அவிழ்க்கவோ முடியாமல் தவியாய்த் தவித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் நீ எழுதியிருக்கிறாய்.

அத்துடனாவது நின்றாயா? - அதுதான் இல்லை. எனக்கு நீ ஒருத்திதான் ஒரே ஒரு பாசக் கயிறாக இருப்பதாகவும், நான் மனம் வைத்தால் வெகு சுலபமாக அதை அறுத்தெறிந்துவிட்டோ, உதறித் தள்ளிவிட்டோ ஓடிப்போய் விடலாமென்றும் ஞானோப தேசம் வேறு செய்திருக்கிறாய்! ஆஹா, என்ன விந்தை! என்ன புதிர்!!

மலர் விழியே!

கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்! சற்றே சிந்தித்துப் பார்! உன் பாசக்கயிற்றை நான் அறுத்தெறிந்து விட்டால், உன் நினைவு முகத்தை என் நெஞ்சிலிருந்து நான் அகற்றி விட்டால், உன் காதல் மலரை என் அகத்திலிருந்து நான் கிள்ளி ஏறிந்துவிட்டால் அதற்கப்பறம் நான் ஏது? எனக்கு வாழ உலகம் ஏது? என்னைக் காப்பாற்றக் கடவுள் தான் ஏது, ஏது, ஏது? - சொல்லு லுவினா, சொல்லு?

ஊசலாடும் உயிரே!

சொல்லப் போனால் உன்னைப் பிணைத்திருக்கும் அந்த ஆறு பாசக் கயிறுகளும் சல்லி வேர்கள். அவற்றை நீ களைந்து எறிந்து விட்டால் மரம் பட்டுவிடாது; விழுந்தும் விடாது. அதற்குப் பதிலாகத் துளிர்த்துத் தழைத்து வளரும்; வாழும். ஆணால் ஆணி வேரைக் களைந்து விட்டால் வீழும்; சாகும். அதே மாதிரி எனக்கிருப்பது ஒரே வேராயிருந்தாலும் அது ஆணி வேர், அன்பு வேர், ஆசை வேர். அதை நீ களைந்துவிட்டால்... ஐயோ, அதன் பயங்கரத்தை நினைக்கும் போதே என் உள்ளொளி மங்குகிறது; சாவின் நிழல் என்னைத் தொடர்கிறது.

காதல் கீதமே!

அதோடாவது விட்டாயா? - “மறந்துவிடுங்கள், பிரிந்து விடுங்கள்!” என்ற விஷவார்த்தைகளை வேறு கக்கியிருக்கிறாய்.

என்ன ஆச்சரியம்! - தூரத்தில் இருக்கும்போது “ஆருயிர் அன்பனே!” என்று அழைப்பது, கிட்ட நெருங்கினால் “மறந்து விடுங்கள், பிரிந்து விடுங்கள்!” என்று அனாயாசமாகச் சொல்லி விட்டு, என் பதிலைக்கூட எதிர் பார்க்காமல் முடிவு கட்டுவது என்றால் என்ன அர்த்தம்? அல்லது, என்ன அனர்த்தம்?

இதனால் ஒன்று மட்டும் எனக்குத் தெரிகிறது; புரிகிறது. அதாவது, உன் உள்ளத்தால் இதுவரை நான் ஏற்கப்பட வில்லை; உதட்டால் ஏற்கப்பட்டவனாக இருந்திருக்கிறேன் என்பதுதான் அது!

ஆனால், உன்னை நான் ஏற்றது உதட்டால் அல்ல; உள்ளத்தால் - என்று எப்பொழுது, எந்த நேரத்தில் கண்கள் கலந்து, இதயங்கள் நிறைந்து, உயிர்கள் ஒன்றியதோ அன்றே, அப்பொழுதே, அந்த நேரத்திலேயே வான் இடிந்து தலையில் விழுந்தாலும், பூமி பின்னது அதில் நாம் புதைக்கப்பட்டாலும், சூரிய சந்திரர் எரிந்து உலகமே இருண்டு விட்டாலும், “மறந்து விடுங்கள், பிரிந்து விடுங்கள்!” என்ற அவச் சொற்கள் எழவே கூடாது. அப்படி எழுந்தால் அதில் உறவு இல்லை: உண்மை இல்லை; உள்ளொளி இல்லை; உயிரோட்டம் கூட இல்லை என்று தான் அர்த்தம்!

அப்படித்தான் இந்தப் பைத்தியம் உன்னை என்ன கேட்கிறது? - அவன் கேட்பதெல்லாம் உன் உளம் கனிந்த அன்பு. அதுவும் ஏன் தெரியுமா? - உன் அன்பில் கனிவு இருக்கிறது; கனிவில் இனிமை இருக்கிறது; அந்த இனிமையில் மென்மை இருக்கிறது என்பதால்தான்! - நீ என்றும் அவன் அரவணைப்பில் இருக்க வேண்டும்; உன் அழுத வார்த்தைகள் அவன் காதுகளில் ஓலித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்; இருவரும் கை கோர்த்துக்கொண்டு வெண் முகில்களின் மேல் மிதந்து செல்ல வேண்டும்; வான்குயில்கள் கூவும் மலர்ச்சோலை களிலே எதிரும் புதிருமாக உட்கார்ந்து ஒருவரை யொருவர் விழி வழியாகப் பார்க்க வேண்டும். அவன் உன்னைக் கிள்ள வேண்டும்; நீ துள்ள வேண்டும். அவன் அடிக்க வேண்டும்; நீ கடிக்க வேண்டும். கண் சிவக்க, கண்ணஞ் சிவக்க நீ அழவேண்டும்; அகம் விரிய முகம் மலர் அவன் சிரிக்க வேண்டும். நீ ஊடல் கொள்ள வேண்டும்; அவன் கூடல் கொள்ள வேண்டும் - இது தான் இந்தப் பைத்தியம் எதிர் நோக்குவதெல்லாம் என்ன, புரிந்ததா?

பேசும் விழியே!

தப்பித் தவறி உன்னை நான் மறக்க முயன்றாலும் உன் இனிய நினைவு என்னை ஆட்டி அலைக் கழிக்கிறது; உனது

ஒவ்வொரு அங்க அசைவும், அசைவின் நெளிவும் என்னை வாட்டி வதக்கிப் பொசுக்கி விடுகிறது.

வட்ட வடிவமான உன் வண்ண விழிகள், அந்த விழிக்கரையில் மோதி மோதி மீஞும் காதல் அலைகள், கனிந்த கண்ணத்தின் கதுப்பு, அந்தக் கதுப்புக்களில் லேசாகத் தவழும் இளஞ் சிவப்பு, சற்றே அவிழிந்திருக்கும் இதழ்கள், அந்த இதழ் களிலே நெளிந்தோடும் முறுவல், கலீரென்று சிரிக்கும் பொழுது விண்ணெணாளி லீசும் வென் பற்கள், அந்த விண்ணெணாளியிலே தெரியும் உன் முகவாயின் சிறு குழி! - ஜயோ, அந்தச் சிறுகுழியின் சூழிவில்தான் எத்தனை சிறங்கார ரஸங்கள்! எப்படிப் பட்ட லீலா விநோதங்கள்! உலகத்தின் அழிவைக் காக்கும் மனித உற்பத்தியின் ஆரம்பம் அங்கே தான் உதயமாகிறது, லுவினா! என் ஜீவ ஒளி அங்கே தான் மயங்கி முயங்கி, தட்டுத் தடுமாறித் தளர் நடை போடுகிறது, லுவினா! - அப்படி இருக்கும்பொழுது உன்னை நான் மறக்க முடியுமா? இல்லை, துறக்கத்தான் முடியுமா? - சொல்லு லுவினா, சொல்லு?

பனிமலரே!

உனக்குத் தெரியாமல் உன் தவழ் நடையில் ஒருவித ‘டெலிபோன்’ இருக்கிறது. நீ சற்றுத் தூரத்தில் வரும்பொழுதே அது என் காதுகளில், ‘ட்ரிங்ங்... ட்ரிங்ங்... ஹல்லோ, மிஸ் லுவினா ஈஸ் கமிங்! மிஸ் லுவினா டார்லிங் ஈஸ் கமிங்!’ என்று கிணுகிணு வென்று ஓயாமல் ஒலிக்கும். அடுத்த கண்ணம் என் எண்ணம், ‘என்ன, லுவினா தேவியா? இந்த நேரத்திலா?’ என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, என் இதயம் ‘ஆமாம், லுவினா தேவியேதான்! எழுங்கள்; தொழுங்கள்!’ என்று ஆழந்த நித்திரையில் இருக்கும் என் கண்ணின் இமைக் கதவுகளைத் தட்டும். ஆனால் தூங்குமுஞ்சிக் கண்களோ, ‘என்னாங்க பிரதர், யார் வந்தாலும் யார் போனாலும் ‘லுவினா, லுவினா!’ னனு சொல்லி என் தூக்கத்தைக் கெடுக்கிறீங்களே!’ என்று பிதற்றிக் கொண்டே மற்றொரு பக்கம் திரும்பிப் படுப்பதற்குள், இனிக்கும் உன் பாதங்களின் மெல்லொலி என்னை நெருங்கும். அடுத்த வினாடி விழிகள் தூக்கிவாரிப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்து, ‘ஜயோ, வருவது நம் காதல் மோகினி லுவினா தேவியேதான்!’ என்று ஒரு ‘சலூட்’ அடிக்கும். அந்தச் சமயத்தில் விஷமப்

பார்வை விழி யோரங்களில் சொட்ட, குளிர் நகை இதழ் ஓரங்களில் சிந்த, நடை குலுங்க இடை துவள, மெல்ல மிதந்து நீ என்னைக் கடந்து சென்று விடுவாய். ஏமாற்றமடைந்த என் இதழ்கள் ‘லுவினா, என் அன்பே!’ என்று ஈனஸ்வரத்தில் முனுமுனுக்கும்.

பெண்மையின் சிகரமே!

இதெல்லாம் எவ்வளவு நேரம் என்று நினைக்கிறாய்? ஒரே வினாடி! ஆம், ஒரே வினாடிதான்! என்ன, நான் சொல்வ தெல்லாம் உனக்குப் புதிராகத் தோன்றுகிறதா? புதிரல்ல லுவினா, புதிரல்ல; இதுதான் தெய்விகக் காதலின் புனிதத் தன்மை - தெரிந்ததா?

காதல் தெய்வமே!

அன்றொரு நாள் இரவு கண்களை முடியவாறே விழிப்பும் தூக்கமும் கலந்த ஒருவித நிலையில் நான் ஆழந்திருந்தேன். எங்கும் கரிய இருள் சுவிந்து குவிந்திருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் பொன்னிறமான ஜாக்கெட்டும், ஆரஞ்சு வர்ணப் புடவையும், அவிழ்ந்து புரஞ்சு கூந்தலில் இரண்டு இலையுடன் கூடிய சிவப்பு ரோஜாவும் அனிந்த ஓர் உருவும் என்னை நோக்கி வந்தது. கிட்ட நெருங்கியதும் குனிந்து என் கண்கள் இரண்டையும் கவனித்தது. பேசாமல் நான் படுத்திருந்தேன். தன் துளிர் விரல்களால் அது என் கண்ணிமைகளை லேசாகத் தடவி, ‘கமல்!’ என்று கொஞ்சம் குரலில் அழைத்தது. நான் மெளனம் சாதித்தேன். ‘என்ன மிஸ்டர் கமல்! தூங்குகிறீர்களா? - நல்லாத தூங்குங்கோ; நான் வரேன்!’ என்று ஒரடி எடுத்து வைத்தது. அப்போதும் நான் சும்மா இருந்தேன். கலையாத என் மெளனத்தைக் கண்டதும் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டது அதற்கு. ‘இதோபார், கமல்! இப்போ நீ பேசலேன்னா நான் போயே போய் விடுவேன். அப்புறம் காலடியில் விழுந்து கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்டாலும் உன்னிடம் நான் பேச மாட்டேன் - ஆமாம், அப்படித்தான்!’ என்று சொல்லி விட்டுச் சட்டென்று திரும்பியது. மறுபடியும் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டது போல் கலீரென்று சிரித்தபடி ஒடோடியும் வந்து என் மேல் விழுந்து, ‘கமல், கமல்! இதைக் கேட்டங்களா?’ என்று என் முகத்தை இப்படியும் அப்படியுமாக

ஆட்டியது. நான் மெல்லக் கண்களைத் தீற்று, தன்னைச் சுற்றி ஒளி பரப்பிக் கொண்டிருக்கும் அந்த உருவத்தைப் பார்த்தேன். அதன் கனி இதழ்களில் புன்னகையின் கீறலைக் கண்டேன். ‘என் கமல், நான் யார் என்று உனக்குத் தெரியுமோ?’ என்று தன் மழலைச் சொற்களை அது உதிர்த்தது.

‘தெரியும்!’ என்றேன் நான்.

‘யார் சொல்லு, பார்ப்போம்?

‘தெரியும் என்றால் விட்டு விடேன்!'

‘ஹஹாம் - அதெல்லாம் முடியாது; சொன்னால்தான் விடுவேன்!’

‘என் தேவி; உள்ளத்தில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் ஜோதி!’

‘பெய! - உன் உள்ளத்தில் நான் இல்லையே, வெளியில் அல்லவா இருக்கிறேன்?’

‘ஆம், அகமும் புறமும் அது இருக்கும்; உடலிலும் உயிரிலும் கலக்கும்; இருளில் இணங்கும், ஒளியில் விலகும்; விலகிக் கூடும், சூடி விலகும்.’

‘அதன் பெயர்?’

‘காதல்!’

‘காதலாவது ஊதலாவது, நான் லுவினா கமல், லுவினா! என்ன, தெரிந்ததா?’

‘ஆமாம், லுவினாதான் என் காதல்; என் காதல்தான் லுவினா!’

‘சரிதான், இப்பொழுதான் எனக்குத் தெரிந்தது...!’

‘என்ன தெரிந்தது?’

‘நீ... நீ... ஒரு சுத்தப் பைத்தியம் என்று தெரிந்தது!’

‘இல்லையென்று யார் சொன்னது? - காதலாகிக் கனிந்து, பேச்சற்று முச்சற்று, தான் தானாகி, மெளனியாகி எல்லாமாகி நிற்கும் நிலைதான் உன்னைப் போன்றவர்களின் கண்களுக்குப் பைத்தியமாகத் தெரிகிறது!’

‘அடேயப்பா, தலையைச் சுற்றுகிறதே! - சரி, இப்பொழுது நீ எங்கே இருக்கிறாய்?’

‘உன்னில்...!’

‘நான் எங்கே இருக்கிறேன்?’

‘என்னில்!’

அவ்வளவுதான்; அடுத்த கஷணம் அந்த உருவம் தன் மலர்க்கரங்களால் என் கழுத்தை வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு, மணங் கமழும் முகமலரை என் முகத்தின்மேல் வைத்து வைத்து ஒத்தி ஒத்தி எடுத்தது - கடைசியில் நான் உன்னில் கரைந்தேன்; நீ என்னில் கரைந்து விட்டாய்!

இனி அதைப் பிரிக்க முடியுமா? மறக்கமுடியுமா? இல்லை, துறக்கத்தான் முடியுமா? - சொல்லு வுவினா, சொல்லு? - ஓ, வுவினா...!

- ஆகஸ்ட் , 1954

ஜீயோ, கமல்!

“சாது”

என் அன்பே,

உன் கடிதம் - அல்ல, உன் காதல் கீதம் - எனக்குக் கிடைத்தது. உள்ளத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சிகளையெல்லாம் ஓருருவாக்கி எனக்கு நீ அனுப்பி விட்டாய்!

அன்பின் சிகரமே!

இப்பொழுது நான் பாடப்போவது கனவில் பாடும் காதல் கீதம் அல்ல; நனவில் பாடும் வாழ்க்கைக் கீதம்! - அது உனக்குத் தென்றலாக இருக்காது - ஏன் தெரியுமா? என்னுடைய நினைவால் நீ உன்னை மட்டுமல்ல; உலகத்தையே மறந்து விட்டாய்! வருங்காலத்தைப் பற்றி நினைக்கக்கூடச் சக்தியற்றுப் போய் விட்டாய்!

இந்தப் பலவினத்துக்குக் காரணம் நீ என்மேல் கொண்ட காதல் பைத்தியம்! - ஆம் கமல், நீ என்மேல் கொண்ட காதல் பைத்தியந்தான் அதற்குக் காரணம்!

இதனால் நீ சிந்திக்காவிட்டாலும் நான் சிந்தித்தேன். அந்தச் சிந்தனையின் போக்கு என்னைக் கடைசியாக ஒரு முடிவிற்கு வரச் செய்தது. அதனால்தான் “என்னை மறந்துவிடு, பிரிந்துவிடு!” என்று நான் முந்திய கடிதத்தில் எழுதியிருந்தேன்.

ஆனால் அதை நான் மசியினால் எழுதவில்லை; கீறல் விழுந்த என் இதயத்திலிருந்து கசிந்த ரத்தக்தில் தோய்த்து எழுதினேன். அதை நீ உணரவில்லை; உணர்ந்திருந்தால் என் அங்கத்தின் அழகுகள் அத்தனையையும் அறிந்து அனுபவித்திருக்கும் நீ, என் அகத்தின் வேதனையையும் அறிந்து அழுதிருப்பாய்!

என் இன்பமே!

ஜாதி மதம், உற்றார் பெற்றார், ஊர் உலகம் என்ற ஆறு பாசக் கயிறுகள் என்னை இணைத்துப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதாக .

நான் எழுதி விட்டேன் - அது தப்பு கமல், தப்பு! - அவை பாசக் கயிறுகள் அல்ல; பெற்றோரைத் தவிர மற்ற ஜந்தும் விஷக் கொடிகள். அந்தக் கொடிகளை நாம் அவிழ்த்து விடலாம், முடியாவிட்டால் அறுத்தும் விடலாம். ஆனால், அறுபடும்போது அவை கக்கும் விஷம் நம்மை அழித்துவிடுமே!

தாய் தந்தையற்ற நீ தனி; சுதந்திர புருஷன்! - உனக்கிருக்கும் அந்தப் பாக்கியம் எனக்கு ஏது?

அவர்கள் தடியால் அடித்தால் தாங்கலாம்; உள்ளத்தால் அடித்தால் தாங்க முடியுமா, கமல்? - எனவே, அம்மாவின் கண்ணீரும் அப்பாவின் கெஞ்சுதலும் என்னைச் செயலற்றவளாக்கி விட்டன. கடமைக்கும் காதலுக்கும் இடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு நான் திணங்கிறேன் - இதை நீ புரிந்துகொண்டிருப்பாய்; ஆனால் உணர்ந்திருக்க மாட்டாய்!

இன்ப ஊற்றே!

நான் யோசித்து யோசித்துப் பார்த்து விட்டேன். சிந்தித்துச் சிந்தித்து ஒரு முடிவிற்கு வந்து விட்டேன்! - இதயத்தால் ஒன்றாகி விட்ட நம்மைப் பிரித்து இனி தெய்வத்தால்கூட வாழ வைக்க முடியாதுதான் - தெரியும் கமல், தெரியும் - தெரியாமலோ, புரியாமலோ எதையும் நான் எழுதவில்லை. என் கற்பனையில் எழுந்த எண்ணங்கள், என் உள்ளத்தில் ஊறிய ஆசைகள் அனைத்தும் அழிந்துவிடும் என்றும் தெரியும்; மக்கி மடிந்து மண்ணோடு மண்ணாகி மறையும் வரை அந்த வேதனை நம்மைச் சும்மா விடாதென்றும் தெரியும். ஆனால்...

என் ஆசைக் கணலே!

உன் லுவினாவிற்கு மட்டும் ஆசைகள் இல்லையா? - அவள் எப்படி யெல்லாம் உன்னுடன் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறாள், தெரியுமா? - நீ எப்பொழுதும் அவள் அருகிலேயே இருக்க வேண்டும்; கைகள் நாலும் எழுத்தற்ற மொழியிலே காதல் கதை பேச வேண்டும்; அவள் காதருகே வந்து, 'லுவினா, லுவினா' என்று நீ ஜபிக்க உன் காதருகே வந்து 'கமல், கமல்' என்று அவள் உருப்போட வேண்டும். நெற்றியில் விழுந்து விளையாடும் முடியை ஒதுக்கி அவள் முகத்தையே நீ பார்க்க வேண்டும்; இமைகள் கண்களை மறைக்க அவள் நாணத்

தலை குனிய வேண்டும். நீ 'கண்ணே!' என் முனக வேண்டும்; அவள் 'கண்ணின் மணியே!' என உருக வேண்டும். அதற்குப் பின் நிலவும் மோன நிலையிலே உன் கைகள் அவள் கன்னத்தை மெல்ல வருட வேண்டும்; அதனால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சி அவள் வெட்கத்தை விரட்ட வேண்டும். ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் நெருங்க வேண்டும்; இரு முகமும் ஒன்றாக இணைய வேண்டும். அந்த இன்பப் போதையிலே உன்னை நீ மறக்க வேண்டும்; என்னை நான் மறக்க வேண்டும்! - இவ்வளவு ஆசைகள் நெஞ்சில் இருந்தும் உன்னை அடைய நான் ஏன் அஞ்சகிறேன், தெரியுமா? - அவை நிலைக்காமல் போய் விடுமே என்பதால்தான்!

இன்று நாம் எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு இன்பபுரிக்குப் புறப்பட்டு விடலாம். ஆனால் நம் வாழ்வு அங்கே என்றும் செழிக்குமா? நாம் கானும் இன்பம் அங்கே எப்பொழுதும் நிலைக்குமா? - கனவில் வந்து மறைவது போல நம் காதலும் மறைவதை விட, அதைச் சுவைக்காமலே இருந்துவிடுவது மேல்தானே!- அதை விட்டுச் சமுதாயச் சட்ட திட்டங்களை மீறி நாம் இருவரும் மனம் செய்து கொண்டால் வாழ்க்கை புயலாக மாறும்; ஜாதிக் கட்டுப்பாடு அனலைக் கக்கும்; இன்பத்திற்காகத் தோன்றிய காதல் துண்பத்தின் சிகரத்தை அடைந்து தூள் தூளாகச் சிதறிவிடும்!

பார்க்கப்போனால், பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை! அந்த உலகிலோ நீயும், நானும் ஏழைகளாகப் பிறந்திருக்கிறோம். நமக்கு வாழுத்தான் உரிமையில்லை யென்றால், சாகக்கூட உரிமையில்லையே!

இந்த நிலையிலே பெற்றோரைக் கைவிட்டு உன் கையைப் பிடித்தால் நீ என்னிடம் என்ன சுகத்தைக் காணப்போகிறாய்?

வேதனைக்கென்றே பிறந்த பெண் ஜென்மம் நான், என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் தாங்கிக் கொள்வேன். ஆனால் நீ? - உன் லுவினாவிற்காக, உன் லுவினாவின் சந்தோஷத்திற்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்று நினைப்பாய்; உள்ளாம் ஊசலாடும் பொருளுக்காக! அப்போது நான் வேண்டாம் என்றாலும் நீ கேட்பாயா? - உன் அன்புக்கிளியின் இன்ப வாழ்விற்காகப் பொருள் தேட முயல்வாய்! - அதனால் என்ன பிரயோசனம்? -

உன்னைப் போன்றவர்களுக்கு இந்த உலகம் அவ்வளவு எனிதில் பொருள் கொடுத்து விடுவதில்லையே, கமல்! - அப்படியிருக்கும் போது, கடைசியில் என்னால் உனக்கு என்ன மிஞ்சம் தெரியுமா? வேதனைதான் மிஞ்சம்!

காதல் வெறியிலே நான் கடமையை மறக்கவா? அலுத்துப் போகும் அற்ப சுகத்தீற்காகப் பெற்ற தாயையும் தந்தையையும் புழுவைப்போல் துடிக்க வைக்கவா? - சொல்லு கமல், சொல்லு? - இது உனக்குத் திருப்திதானா? இதற்காக உன் மீதுள்ள அன்பை நான் இழந்து விடத்தான் வேண்டுமா? அழியும் சடலத்தை விட்டு அழியாத ஆண்மாவை உன்னால் காதலிக்கவே முடியாதா? - சொல்லு கமல், சொல்லு?

வாழ்வின் வளமே!

தூசிவிழுந்த கண்ணைக் கசக்கும் போது ஏரிச்சல் இருந்தாலும் அதிலே ஒருவித சுகமும் இருக்கத்தானே செய்கிறது? - அந்த மாதிரி நிறைவேறாத நம் காதலில்தான் எவ்வளவு இன்பம்! கைக்குக் கிட்டாத பொருளின் மேல் இருக்கிற பிரேமை கிட்டும் பொருளின்மேல் எங்கே இருக்கிறது?

என் உயிரே!

காதலின் மயக்கத்தில் மூனை கலங்கும் போது, பழைய நினைவுகளின் இன்பம் நெஞ்சில் புகுஞ்சு உறுத்தும் போது, மங்கிய நிலவிலே விளையாடியதெல்லாம் மனதிலே வந்து வட்டமிடும் போது, உணர்ச்சியின் மிகுதியால் அறிவை இழந்து விடக் கூடாது - ஏன் தெரியுமா? - வருங்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் நிகழ்காலத்தில் நடக்கும் சம்பவங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கவுமே நமக்கு ஆண்டவன் அறிவைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

இன்பம் ஒன்றையே எதிர்நோக்கும் இளம் வயதிலே, அனுபவரேகை பதியாத ஆழமில்லா உள்ளத்திலே அன்று நாம் ஒருவரை ஒருவர் போட்டு அடைத்துக் கொண்டோம் - அப்போது திரும்பிப் பார்க்கவில்லை நாம்; சூழ்நிலையைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கவும் இல்லை நாம். இப்போது பார்த்தால் ஒரு பக்கம் இறந்த காலம் நம்மைப் பயமுறுத்துகிறது; இன்னொரு பக்கம் எதிர் காலம் நம்மைத் தாக்க ஒடி வருகிறது - இந்த

இரண்டிலிருந்தும் நாம் மீளவேண்டுமா? இல்லை, மாளத்தான் வேண்டுமா?

உள்ளத்தின் எதிரொலியே!

கடைசியாக ஒன்று! - பெற்றோரின் இதயத்தைச் சுக்கு நூறாக உடைத்தெறிந்துவிட்டு நான் உன்னிடம் வரத்தான் வேண்டும் என்று நீ இன்னும் கருதினால், ஜாதிமதம் என்ற பயங்கரப் புயலில் சிக்கும்போது நாம் அழிந்தாலும் பரவாயில்லை என்று நீ இன்னும் எண்ணினால், ஏழ்மையில் வாடி எதிர்காலத்தில் நீ புலம்பும்போது உன் லுவினாவும் உன்னுடன் சேர்ந்து கதறுவதை நீ இன்னும் ஆதரித்தால், அருவருக்கத் தக்க ஜங்குக்களைப் புறக் கணிப்பதுபோலச் சமுகம் நம்மைப் புறக்கணிப்பதைக் கண்டு நாம் மனம் புழுங்கி வாழத்தான் வேண்டும் என்று நீ இன்னும் விரும்பினால் இப்போதே உன்னிடம் நான் ஓடி வந்துவிடுகிறேன்; அன்றுபோல் இன்றும் உன் கைகளைப் பற்றி என் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்கிறேன் - இல்லா விட்டால், ‘ஜயோ கமல்!’ என்று அனுதாபம் தெரிவிப்பதைத் தவிர என்னால் வேறு என்ன சொல்ல முடியும்?

- லுவினா.

- நவம்பர், 1954

ஸ்ரீமதி லுவினா அவர்களுக்கு

ஜெயகாந்தன்

நன்பர் கமல் உங்களுக்கு எழுதிய ‘காதல் கீது’மும் அவருக்கு நீங்கள் வரைந்த ‘சோககீது’மும் படிக்க இனித்தன: ஆனால் சிந்தித்துப் பார்க்கக் கசந்தன!

உங்களுக்கிடையே கைகளை நீட்டி, உங்கள் இருவருக்கும் கடிதங்களையல்ல - கருத்துக்களைப் பரிமாறத் துணிந்த நான், உங்கள் காதல் தூதனால்ல; காலத்தின் தூதன்.

அப்படியென்றால், சமுதாயத்தின் இற்றுப்போன பழைய களைத் துடைத்தெறிய வேட்கை கொண்ட புரட்சிக்காரர்களில் நானும் ஒருவன் என்று அர்த்தம்!

ஊசலாடும் உயிரே!

உங்களைப் போன்றவர்களுக்குக் காதல் மாயை என்பது முற்றிலும் உண்மை-அது மட்டும் அல்ல-அது வெறும் சபலம்; துடிக்கும் மாமிச வெறி!

நாளைடவில் அது பொய்த்து விடும் என்ற அன்பைத் தவிர வேறொன்றும் அறியாத கமலுக்குத் தெரியுமா? - அவரோ உணர்ச்சியின் அடிமை; நீங்களோ உணர்ச்சியின் எஜமானி. ஆனால் நானோ, மனிதர்களை வெறும் மனிதர்களாக மட்டும் பார்ப்பதில்லை; வர்க்கம் வர்க்கமாகப் பிரித்துப் பார்க்கிறேன்; ஒவ்வொருவனுடைய குணாம்சத்தையும் எடை போட்டுக் கணிக்கிறேன். அவ்வாறு கணிக்கும் போது ஒன்றுக் கொன்று முரண்பட்ட இரண்டு வர்க்கங்களுக்கிடையே, இன்னொரு முன்றாவது வர்க்கமும் இடம் பெற்றிருப்பதை நான் உணர்கிறேன். அந்த வர்க்கத்திற்குத் தனிப்பட்ட இடம் எதுவும் சரித்திரத்தில் கிடையாது. ஏனெனில் அது ‘கனவு’ கானும் வர்க்கம்; சபல சித்தம் படைத்த சாதாரணக் கூட்டம்- ஆட்டு மந்தை!

‘நடுத்தர வர்க்கம்’ என்று இன்று சொல்லப்படும் அந்தக் கூட்டத்திலே தேர்ந்த கல்வி மாண்கள் உண்டு - ஆனால் புத்தி சாலிகள் பஞ்சம். அப்படியே அதில் புத்திசாலிகள் தோன்றி னாலும், அதனுடைய அசட்டுத் தனத்தைப் போக்க அவர்கள் சபதமேற்கிறார்கள்; அதன் நாசகார சக்திகளை அடித்து நொறுக்க முஷ்டிகளை முறுக்கேற்றி உயர்த்துகிறார்கள். அப்படி உயர்த்தும் போது அந்தக் கணமே அவர்கள் அந்த வர்க்கத்திலிருந்து பிரிந்து விடுகிறார்கள்; அதன் உறவினின்றும் விலகி விடுகிறார்கள்; அதனுடைய ‘காதல் பார்வை’ யிலிருந்து தப்பி விடுகிறார்கள். அத்தகைய ‘ஆத்மாக்’களில் ஒன்றான நீங்களோ அதனுடன் ஓட்டி, ஊசலாடும் பிறவி!

உங்களுடைய முடிவுப்படி, நீங்கள் கமலுடன் சேர்ந்து வாழ வேண்டுமானால் அவர் எப்படிப் பட்டவராக இருக்க வேண்டும், தெரியுமா? - பணக்காரராக இருக்கவேண்டும். அந்தப் பணக்காரத் தன்மையின், சின்னங்களான பங்களா, கார் ஆகியவை இருக்கவேண்டும் - அவற்றைக் கொண்டு அவர் ‘பட்ட மகிழ்’ராக மாறினால், நீங்கள் ‘பட்ட மகிழ்’யாக மாறி, அவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்து நாளெல்லாம் கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பீர்கள்!

அது மட்டுமா? - கடற்கரையிலே, நிலா முற்றத்திலே, படுக்கையறைக் கட்டிலிலே, பங்களாவின் ‘கார்ட்’னிலே, வராந்தாலிலுள்ள ‘குஷன் சோபா’விலே உங்கள் கமல் உங்களை அணைத்து, முகத்தோடு முகம் இணைத்து, உணர்ச்சிக் கரகரப்புடன் ‘கண்ணே!’ என வேண்டும்; நீங்கள் ‘கண்ணீன் மணியே!’ என வேண்டும் - அதரங்கள் ரகசியம் பேச, அந்தப் போதையிலே நீங்கள் தலை கிறங்கி உங்களை மறப்பதோடு உங்கள் ‘தத்துவு’த்தையும் மறக்க வேண்டும் - ஏன் அப்படித் தானே? - அதற்குக் காதலிதான் வேண்டுமா, என்ன? எத்தனையோ விலைமாதர்கள் தயாராயிருப்பார்களே!

உயிரற்ற உணர்ச்சியே!

உங்களைப் போன்றவர்களின் லட்சியம் காதலுக்காக எத்தகைய தியாகமும் செய்வது, எதையும் சகித்துக்கொண்டு இடையே உள்ள குருட்டுச் சமுகத்துடன் போராடி வாழ்வது, அல்லது சாவது என்ற லட்சியமா? - அல்லவே அல்ல - பின் என்ன?

சமுதாயக் கோணல்களுக்குக் குளிந்து கொடுப்பது; போலித்தனத்திற்கு, வெளிப்பகட்டிற்கு வளைந்து கொடுப்பது ஜார்ஜேட் சேலைக்கு முகமன் கூறுவது; லினன் ஜாக்கெட்டுக்குக் கை கொடுப்பது; லிப் ஸ்டிக்குக்குப் பல்லை இளித்துப் படு புத்தி சாலித்தனமாக நடந்து கொள்வது-இதுவே உங்கள் லட்சியமா கவும், இதுவே உங்கள் நடைமுறை வாழ்க்கையாகவும் இருப்பதனால்தான் உங்களை மட்டுமே தன் வாழ்வில் ஜீவனாக எண்ணியிருந்தவருக்கு ‘என்னை மறந்து விடு, என்னைப் பிரிந்து விடு!’ என்று நீங்கள் எழுதத் துணிந்தீர்கள்!

ஏன் தெரியுமா? - உண்மையைப் பார்க்கமுடியாத உங்கள் கண்களுக்கு அவர் பலவீனராகத் தோன்றுகிறார்; பைத்தியக்காரராகத் தோன்றுகிறார்; எதிர்காலத்தைப் பற்றி எண்ண முடியாத ஏழையாகத் தோன்றுகிறார்; ஏதும் அறியாத ஏமாளியாகத் தோன்றுகிறார்.

உண்மை; தனக்குள் பொங்கி எழுந்த புனிதமான உணர்ச்சி வெள்ளத்தை, காதல் எனும் ஜீவ மதுவைப் பாலைவனத்தில் பொழுந்த பால் நிலவாக்கிய அவர் பலவீனர்தான்; பைத்தியக்காரர்தான்; ஏழைதான்; ஏமாளிதான்!

ஆனால், அவரிடம் ஆறு பாசக் கயிறுகளைபந் பற்றி நீங்கள் சொல்பவை யனைத்தும் வெறும் புரட்டு. அவை உங்கள் கோழைத்தனத்தைப் பிரதிபலிப்பவை; சரித்திரத்தைக் கேலி செய்யவை.

லைலாவும் காயஸாம், அனார்கலியும் சலிமும், மார்க்ஸாம் ஜென்னியும் பைத்தியக்காரர்களா? விவேகம் அற்றவர்களா? உங்களுக்கிருக்கும் புத்தி அவர்களுக்கு இல்லையா?

சராக் மன்னனின் பட்ட மகிழ்ச்சியாகிவிட்ட லைலா, தன் காயஸைப் பைத்தியக்காரனாக பிச்சைக்காரனாகப் பார்க்கிறாள். அப்பொழுதும் அவளால் ‘பைத்தியக்காரன்’ என்னும் பொருள் கொண்ட ‘மஜ்னு!’ என்ற பெயரால் அவனை அழைக்க முடிய வில்லை; ‘காயஸ்! ஜயோ, காயஸ்!’ என்று அழைத்த படி அவனைத் தாவி அணைக்க ஒடுக்கிறாள்; ‘நானும் உன் னுடன் வந்துவிடுகிறேன்; இருவரும் ஊரெல்லாம் சுற்றித் தீரிந்துப் பிச்சையெடுத்தாவது உயிர் வாழ்வோம்!’ என்று கதறுகிறாள்.

அனார்கலியையும் சலீமையும் அன்று சாம்ராஜ்யம் முழுவதுமே எதிர்த்து நின்றது. அதனால் அவர்கள் அழிந்தாலும் அவர்களுடைய காதல் இன்றுவரை அழிந்ததா? -இல்லை.

காதலுக்கு முன்னால் - ஏன் உயரிய லட்சியம் எதுவாயிருந்தாலும் அதற்கு முன்னால் - அதை எதிர்த்த சக்திகள் ஏதாவது, எந்தக் காலத்திலாவது வென்றதுண்டா? இல்லை, வெற்றிதான் கண்ட துண்டா? - இல்லை, இல்லவே இல்லை.

ஏதாவது ஒரு லட்சியத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருபவர்கள், தங்களைப் பினித்திருக்கும் தளைகளை அறுத்துக் கொள்வதையே எப்பொழுதும் விரும்புகிறார்கள்; அதற்காகச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கித் துடிக்கிறார்கள்; அவற்றை அறுத்தெறியும் பணியிலே தங்கள் உயிரையும் விடுவது என்று உறுதி கொள்கிறார்கள்-அதுவே அவர்களுடைய ‘முதல் லட்சிய’மாகி விடுகிறது!

உங்களைப் போன்ற ‘புத்திசாலி’களுக்கு அவர்கள் இன்று ‘மடையர்க்’ளாகத் தோன்றலாம். ஆனால் நாளைய உலகத்துக்கு அவர்கள்தாம் உண்மையான ரகஷகர்கள் என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது.

பார்க்கப்போனால் கண்ணீர் விடவும் கெஞ்சவும் அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் மட்டும்தான் தெரியும்? உங்களுக்குத் தெரியாதா? அதே ஆயுதங்களை உபயோகித்து அவர்களைச் செயலற்றவர்களாகக் கூடாதா?

உணர்ச்சியில்லா உள்ளமே!

கடமையைப் பற்றிப் புலம்பும் உங்களுக்குக் காதலும் ஒரு கடமைதான் என்று தெரியவில்லையா? அந்தக் கடமை தன்னையும் தன் உள்ளத்தையும் கவர்ந்தவனை மனந்து, அவன் வாழ்வை மலர வைக்க வேண்டியதுதான் என்பதை நீங்கள் இன்னும் உணரவில்லையா?

எப்படி உணர முடியும்?- அவர்தான் எழுத்தாளராயிற்றே! ஏழையாயிற்றே!-காதலர் என்ற முறையில் அவரால் உங்களுக்குத் தோழராகத்தான் இருக்க முடியும்; நாகரிகக் கோமான்களைப் போல எஜமானர்களாகவோ, அல்லது வேலைக்காரர்களாகவோ இருக்க முடியுமா?

உறுதியற்ற லட்சியமே!

இதயத்தால் கமலை நீங்கள் மணந்து விட்டதாகச் சொல்கிறீர்கள். ஆனால், அவன் உங்களை மறந்துவிட வேண்டும் என்கிறீர்கள்! -இதற்கு என்ன அர்த்தம்? -ஜையோ, இதயத்தால் ஒருவனையும், உடலால் இன்னொருவனையும் மனக்க நீங்கள் துணிந்து விட்டங்களா, என்ன?

இது உண்மையானால், இதை விட அபத்தமானது உலகத்தில் வேறொவும் இருக்க முடியாது -என் தெரியுமா? -இதனால் தான் நாகரிகம் புழுத்து நெளியும் மேல் வர்க்கத்தாரிடையே 'விபசாரம்' மலிகிறது, அம்மா!

நீங்களோ கமலைப் பரிபூரணமாக விட்டுவிடத் தயாராயில்லை. இன்னும் 'என் இன்பமே, என் இதயக் கனலே!' என்று அழைத்து ஆனந்தப்படுகிறீர்கள். அவரைப் பற்றிய இன்ப நினைவுகள் பல இன்னும் உங்கள் உள்ளத்திலே குடி கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவரை மட்டும் நம்பினால் அவருடைய பொருளாதார நிலை உங்கள் வாழ்க்கை வசதிகளைக் குறைத்துவிடுமே என்று அஞ்சகிறீர்கள். இதனால் வேறொருவன் மூலம் வாழ்க்கை வசதிகளைத் தேடிக் கொண்டு, அதன் வளத்துக்கு மட்டும் கமலை நாட நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள் என்றாகிறது - அட, கர்மமே! இதை என்ன வென்று சொல்ல? இது அநியாயம் அம்மா, அநியாயம்! - இன்றில்லாவிட்டாலும் என்றாவது ஒரு நாள் அறுக்கப்பட வேண்டிய ஆறு பாசக் கயிறுகளை அறுக்க உங்கள் கோழை நெஞ்சம், சபலச் சித்தம் இடந்தரவில்லை. ஆனால் கமலின் ஜீவனான அந்த ஒரே ஒரு பாசக் கயிற்றை மட்டும் ஈவு இருக்க மின்றி அறுத்துவிட அதே நெஞ்சம், அதே சபலச்சித்தம் தாராளமாக இடந்தருகிறது-அந்தோ, பரிதாபம்!

இன்னொரு விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியுமா? - ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னே, ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தம்பதிகளைச் சுகல சாம்ராஜ்யங்களும், சட்டங்களுமாகச் சேர்ந்து பிடிரயைப் பிடித்து ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்கு நெட்டி நெட்டித் தள்ளின. குழந்தை குட்டிகளோடு ஊர் ஊராக அலைந்தனர் அவர்கள்; நாடோடிகளாகத் தீரிந்தனர் அவர்கள்; பட்டினியால் துடித்தனர் அவர்கள்! -சாப்பிட ரொட்டியின்றி அவன் தன் மேலங்கியை விற்றான்-அந்தத் தரித்திர நாராயணன் யார் என்கிறீர்கள்? நீங்கள் இன்று பேசுகிறீர்களே பொருளாதார

சாஸ்திரம் -அதன் அடி முடியைக் கண்டறிந்து உலகுக்கு அளித்த மகா மேதை கார்ல் மார்க்ஸ். அவனை மணந்த ஜென்னி, பிரபு வம்சத்தைச் சேர்ந்தவள்; பிரஷ்ய மந்திரியான வெஸ்ட்பால்னின் சகோதரி. அந்த அம்மையார் காரை, பங்களாவை, நிலையான இன்பத்தை, வளமான வாழ்க்கையை நம்பியா கார்ல் மார்க்ஸாடன் வந்தார்கள்? -இல்லை; பின் எதை நம்பி வந்தார்கள்? - அவனுடைய அறிவையும், ஆற்றலையும் நம்பி வந்தார்கள். அதனால்தான் தங்கள் காதலை எதிர்த்து நின்ற சமூகக் கொடுமைகளையெல்லாம் அவர்கள் அன்பென்னும் ஒரே ஆயுதத்தால் அடித்து நொறுக்கி வாழ்ந்தார்கள்.

ஒன்றுபட்ட பின் வேண்டுமானால், “இருவரும் ஒன்றாகி விட்டோமே, இனிமேல் எப்படி வாழ்க்கை நடத்துவது?” என்ப தைப் பற்றிப் பொருளாதார ரீதியில் கணவனும் மனைவியும் பேச லாம்; யோசிக்கலாம். ஒன்றுபடுவதற்கு முன்னரே, “உன்னை நம்பி நான் வரலாமா? வந்தால் உன்னுடைய பொருளாதாரம் அதற்கு இடங் கொடுக்குமா?” என்றெல்லாம் எந்தப் புனிதமான பெண்ணும் கேட்க மாட்டாள்; கேட்கக் கூடாது!

அது போகட்டும்-உங்களுக்கு எப்பொழுது அம்மா, ஆன்ம விசாரம் வந்தது? - கடிதத்தின் முற்பகுதியில் காதல் லீலைகளை வர்ணித்துத் தள்ளிவிட்டு, அதற்காக ஏங்குவதாகவும் கூறிவிட்டுப் பிற்பகுதியில் மட்டும் பிரும்ம ஞானம் பேசவானேன்?

சரி, அந்தத் தத்துவப்படியே உங்கள் பிரச்சனையைப் பார்ப்போம்:

சடலம் அநித்யமானது; கேவ்லமானது. ஆன்மா புனித மானது; நித்யமானது.

அப்படியானால் சமூகத்தின் முடக் கட்டுப்பாடுகளை உடைக்க நடத்தும் வீரப் போரில் உங்கள் அநித்ய சடலம் அழியட்டுமே! தனித்து இயங்கும் உங்கள் ஆத்மாக்கள் காதல் உலகில் சங்கமமாகட்டுமே!

அதற்கு நீங்கள் தயாரா? - சொல்லுங்கள் லுவினா, சொல்லுங்கள்? -காதல்கூடப் பணக்காரனுக்குத்தானா சொந்தம்? ஏழைக்குக் கிடையாதா?

-தோழன்.
டிசம்பர் 1954

காலத்தின் தூதரே!

ஆலாலசுந்தரம்

கமல் எனக்கு எழுதிய ‘காதல்·கீத’த்தையும் பதிலுக்கு நான் வரைந்த ‘சோக கீத’த்தையும் படித்தபின், ‘காலத்தின் தூதராகத் தோன்றித் தாங்கள் எனக்கு எழுதிய கடிதம் படிக்கக் கசந்தது; ஆனால் சிந்தித்துப் பார்க்க இனித்தது.

உடல் நோய் காணும்போது மருத்துவர் தரும் மருந்து கசக்கிறது; ஆனால் நோயைப் போக்குகிறது. அது போலவே நான் அறிவு நோய் கொண்ட போது அறிவுரை அளித்தீர்கள்; அது புறச்சுவைக்குக் கசந்த போதிலும் அகச்சுவைக்கு அழுதமாய் இனித்தது-அதனால் என் நோயும் குணமாயிற்று.

‘மேல் வர்க்கத்திற்கு உரித்தான ஒரு தொத்து நோய்’ என்று நான் கமலுக்கு எழுதியிருந்த கடிதத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள் - ஆம், அது ஒரு தொத்து நோய்தான்! ஆனால் ஒரு சிறு திருத்தம்; என்னைப் பொறுத்தவரை உங்களது குற்றச்சாட்டு பொருந்தாது என்று கூற நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

நீங்கள் எழுதியிருப்பதைப் போலச் சுரண்டவின் சின்னங்களாக வானத்தை நோக்கி உயர்ந்திருக்கும் பங்களாக்களுக்கோ, சுற்றுப்புற நிலைகளைக் காணாமல் காற்றினுங் கடிது செல்லும் கார்களுக்கோ, அல்லது குஷ்டரோகியின் ரணங்களிலிருந்து வடியும் சிவந்த ரத்தத்தை ஒத்த ‘லிப்ஸ்டிக்’ குக்கோ, மானத்தைப் போற்றாமல் பிறர் மனத்தைத் துளைக்க உதவும் ஜார்ஜேட்டு களுக்கோ, அல்லது வேறுவிதமான போலித்தனத்திற்கோ வெளிப் பகட்டிற்கோ நான் ஆளாகிவிடவில்லை. மானத்தையும் மரியாதை யையும் நடுத்தெருவில் -அதுவும் நட்ட நடுப் பகலில் விலை கூறும் ‘அமெரிக்க ஹாலிவுட் நாகரிக’த்தை நான் முழு முச்சோடு எதிர்ப்பவள். இல்லாவிட்டால், கமல் ஏழை எழுத்தாளராயிருந்தும் அவரை நான் என் காதலித்தேன்? புயலையும் அழிவையும், தூற்றலையும் துண்பத்தையும், அவமதிப்பையும் அருவருப்பையையும் பொருட்படுத்தாமல் வாழுத்தான் வேண்டுமென்றால், நான் இந்தக் கணமே உங்களுடன் ஓடி வந்து விடுகிறேன் என்று நான் என் அவருக்கு எழுதினேன்? -சிந்தித்துப் பாருங்கள் தோழரே, சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

அருமை அண்ணா!

என்னை உணர்ச்சியின் எஜுமானி என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். என் உள்ளம் அன்று துடித்த துடிப்பைத் தாங்கள் துளியேனும் உணர்ந்திருந்தால் அவ்வாறு குறிப்பிட்டிருக்கவே மாட்டார்கள்.

என் ஆசைக் கமலைத் தலைர் வேறு யாரையும் மனக்கமாட்டேன் என்று நான் கண்ணீர் வடித்துக் கதறினேன்; ஒரு கவளாம் சோறுகூடச் சாப்பிட மனமில்லாமல் இரண்டு நாட்களைக் கழித்தேன்; அப்பா இல்லாத சமயம் பார்த்து அம்மாவிடம் அழுது புரண்டேன்- பெற்ற மனம்கூடக் கல்லாகவே இருந்தது. அம்மா இல்லாதபோது அப்பாவிடம் முறையிட்டேன். ஆரம்பத்தில் அவர் ஆறுதல் கூறினார்; பின்னால் சீறினார், பாய்ந்தார்.

‘நான் உங்களுக்கு மகனாய்ப் பிறந்திருந்தால் என் விருப்பத்திற்கிணங்கி நடந்திருப்பீர்களே, அப்பா!’ என்றேன். ‘மகனாயிருந்தால் வீட்டை விட்டு வெளியே போ என்று விரட்டி யிருப்பேன். பெண்ணாய்ப் பிறந்ததனால்தான் நீ பிழைத்தாய்’ என்று நாலு வீடு கேட்க அவர் இரைந்தார்.

என்ன செய்வேன்?-இரவு பூராவும் கண்ணை முடாமல் சிந்தித்துக்கொண்டே இருந்தேன். கண்ணீர் மேலாடையையும் தலையணையையும் நனைத்தது.

‘கமலுடன் ஓடிவிட்டால்...!!’

இந்த எண்ணம் மின்னலைப் போல என் உள்ளத்தில் அடிக்கடி பாய்ந்து நெளிந்து ஓடியது-என்ன இருந்தாலும் நான், தாழ்ந்து கிடக்கும், அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் பெண் குலத்தைச் சேர்ந்தவள்தானே? -‘ஓடுகாலி’ என்ற உலகம் ஏசும்; ‘நாடோடி’ என்று நாக்கில் நரம்பில்லாமல் நாடு பேசும்-இவை மட்டுமா? இன்னும் எத்தனையோ பட்டங்கள்!-எழுதக்கூடக் கை கூசுகிறது.

அதற்குப்பின் ஒரு வாரமாகக் கமலுக்குக் கடிதம் எழுத முயற்சித்தேன்; எண்ணற்ற கடிதங்கள் எழுதிக் கிழித்துப் போட்டேன். கடைசியில்தான் அந்தக் கடிதத்தை எழுதி, அதை யும் மீண்டும் குப்பைக் கூடைக்கு அனுப்பி விடக் கூடாதே என்ற பயத்தினால் இன்னொரு முறை கூடப் படித்துப் பார்க்காமல் அந்த நிமிஷமே தபால் பெட்டியில் போடச் சொல்லிவிட்டேன்.

நான் கொடுத்த கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வேலைக்காரச் சிறுவன் லீட்டை விட்டு வெளியே சென்றது முதல், தங்கள் கடிதம் கிடைக்கும்வரை என் உள்ளாம் எவ்வளவு பாடுபட்டது என்பதைத் தாங்கள் அறிய மாட்டார்கள். அறிந்திருந்தால் என்னை உணர்ச்சியின் எழுமானி என்று அழைத்திருக்கமாட்டார்கள்!

இருளகற்றும் விளக்கே!

எது எப்படியிருந்தாலும் சோந்துபோன என் உள்ளத்திற்குத் தங்கள் கடிதம் புதுத்தெழப்பை ஊட்டியது. தாங்கள் அனுப்பியிருந்த அந்த மருந்து என் உள்ளத்திலிருந்த ரணம் அழுகி, புரையோடி, நாற்றமெடுத்துப் போகாமல் தடுத்தது. புயலிலும் மழையிலும் அடிப்பட்டு ஒய்ந்துபோன மனத்துக்குத் தூக்குக் கயிறு அழைத்தையக் கொடுக்கும் என்று பல தடவைகள் நான் எண்ணினேன். ஆனால் தங்கள் கடிதமே ‘வாழவேண்டும்; வாழவே பிறந்தோம்’ என்ற எண்ணத்தை வளர்த்து, என் தற்கொலை எண்ணத்தைத் தகர்த்தெறிந்து விட்டது.

என் ஆருயிர்க் கமலுக்குக் கடிதம் எழுதும்போது ஒன்றே ஒன்றை மட்டும் நான் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. கமலைத் தவிர்த்து வேறொருவரை மனந்து கொண்டு எண்ணால் நிம்மதி யுடன் வாழ முடியுமா என்பதுதான் அது!

நான் நினைத்துக்கூடப் பார்க்காத ஒரு, ஆடவர், நேசிக்காத ஓர் இதயம், இதுவரை எண்ணி, கனவு கண்டு, நம்பிக்கையோடு காத்திருந்ததற்கு மூற்றிலும் மாறான ஒரு பிணைப்பு, ஒரு சூழ்நிலை-இவற்றில் நான் எப்படி வாழ முடியும்? வாழ்ந்திருக்க முடியும்? எண்ணிப் பார்க்கத் தவறிவிட்டேன் - நல்ல வேளையாக அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யத் தயாராயிருந்த பரதனைக் காக்க வந்த அனுமானைப் போலத் தங்கள் கடிதம் வந்து என்னைக் காத்தது.

லைலாவையும் காயலையும், அனார்கலியையும் சலீமையும் - எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அழுத்தம் திருத்தமாக மார்க்கையையும் ஜென்னியையும் பற்றித் தாங்கள் எழுதியிருந்தீர்கள்! ‘காதல் மட்டும் கடமையல்லவா?’ என்று ஆணித்தரமாகக் கேட்டிருந்தீர்கள். இவற்றை வைத்துக் கொண்டு புதுமையையும் பழமையையும் அலசிப் பார்க்கத் தங்கள் கடிதம் எனக்கு

உதவியது. கடந்த காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் பற்றிச் சிந்திக்கத் தங்கள் கடிதம் என்னைத் தூண்டியது. உடனே நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டேன். அந்த முடிவின்படி, பெற்றோர்களுக்கு என்னைப் பொறுத்தவரை என் கடமைகளை நான் பரிசூரணமாகச் செய்துவிட்டேன் என்ற நினைவு எனக்கு இப்போது ஏற்பட்டு விட்டது. அடுத்த கடமை என் காதலும் அதன் எதிர்காலமும்தான்! - சிந்திக்கத் திராணியில்லாத ஆடுகளும், கோழிகளும் தம்மைப் பாதுகாத்து வந்த எஜமானுக்குப் பலியாகித் தத்தம் ‘கடமை’ களைச் செய்கின்றன. சிந்திக்கும் திராணியுள்ள நான் என் அவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டும்? - சங்ககாலத்துப் பொன்முடியார் பாடியது போல ‘ஈன்று புரந்தாள்’ என் தாய்; அது அவளது கடமை. கல்வி ஊட்டினார் என் தந்தை; அது அவரது கடமை. இதுவரை பெற்றோர் சொல்லைத் தட்டாமல் நடந்து வந்தேன்; அது என் கடமை-இனி நான் எனக்குச் செய்துகொள்ள வேண்டிய கடமையைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டாமா?

லைலாவின் கடமை காயலைப் பற்றியது; ஜென்னி யின் கடமை மார்க்ஸைப் பற்றியது; என் கடமை கமலைப் பற்றியது!

ஆறு பாசக் கயிறுகளைப் பற்றி அவர்கள் கவலைப் படாத்தபோது நான் மட்டும் என் கவலைப்பட வேண்டும்?

ஜூர்மெனியை விட்டால் பிரான்ஸீ, பிரான்ஸை விட்டால் பெல்ஜியம், அதையும் விட்டால் இங்கிலாந்து என்று தங்கள் கண்முன்னால் முடிவற்றுப் பரந்து கிடக்கும் உலகத்தைப்பற்றி எண்ணினார்கள். மார்க்ஸாம் ஜென்னியும். அவர்களைப்போல நான் மட்டும் என் எண்ணக்கூடாது?

புரட்சிக் கனலே!

பெற்றோர்களால் கை விடப்பட்டு, ஏழையாய்ப் போனபோது, வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ந்ததைப் போலத் தன் காதலியாலும் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில், கவிஞர் ஷல்லி புலம்பி எழுதிய கடிதத்தை நான் படித்திருக்கிறேன். அது இப்பொழுது என் நினைவுக்கு வருகிறது. அதேபோலத்தான் என் கமல் - அதோ, தன் அழிய கேசம் நெற்றியில் புரளா, கண்ணீர் வடித்து நிற்கும் காட்சி என் கண்முன் தோன்றுகிறது. அவருடைய ம-இ-6

கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டியது, அவருடைய உள்ளத்திற்கு மீண்டும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்க வேண்டியது என்னுடைய கடமை என்பதைத் தங்கள் வாயிலாக இப்பொழுது நான் தெள்ளத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டு விட்டேன் - அதை இடித்துக் காட்டி உணர்த்திய தங்களுக்கு என் நன்றி.

இனி எங்கள் லட்சிய முழுக்கம் இதுதான்:

காதல் பணக்காரர்களுக்கு மட்டும் சொந்தமல்ல: கூரைக் குடிசையில் வாழும் ஆத்மாக்களுக்கும் சொந்தம்!

ஒன்று சேர்ந்த கரங்களுக்கு வலிமை இருக்கும்வரை, கடைசிச் சொட்டு ரத்தம் எங்களது நாளங்களில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் வரை, யாரும் அதைத் தட்டிப் பறித்துவிட முடியாது; தட்டிப் பறிக்க ஒரு நாளும் விடமாட்டோம்!

-லுவினா.

- பிப்ரவரி 1955 .

யார் மனிதன்?

தங்கமணி

சொர்க்க லோகத்திலிருந்து மனிதனைக் காணும் பேரவா வுடன் பூலோகத்திற்கு வந்தது ஒரு தேவதை. வந்தவுடன் நேரே காட்டிற்குப் போயிற்று. அங்கு தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார், ஒரு ரிஷி.

“மனிதனைத் தேடி வந்தேன்; நீ யார்?” என்று ரிஷியிடம் வினவியது தேவதை.

“நான் மகான். தவத்தில் சிறந்த யோகி. கடவுளைப் போல எல்லாச் சக்திகளையும் பெறுவதற்காகத் தவம் பண்ணுகிறேன். உயர்ந்த மனிதன்!” என்றார் ரிஷி கர்வம் பொங்க.

“இல்லை, நீ மனிதன் அல்ல; மனிதனாய்ப் பிறந்தும் மனிதனாய் வாழுதலவன்; சுயநலக்காரன்!”

நகரத்திலுள்ள ஒரு நந்தவனத்தில் சீமான் ஒருவன் உலாவிக் கொண்டிருந்தான். தேவதை அவன் முன் பிரசன்னமாயிற்று.

“மனிதனைத் தேடி வந்தேன்; நீ யார்?” என்று அவனைக் கேட்டது தேவதை.

“நான் சீமான்; கோஸ்வரன். இந்தக் கிராமம் என்னுடையது; கிராம மக்கள் எனது அடிமைகள். கிராமத்தின் நான்கு திசை களிலும் கோயில்களும், குளங்களும் கட்டி வைத்திருக்கிறேன். ஆண்டிற்கொரு முறை பிராமணர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் தானம் பண்ணுகிறேன். நானே கெளரவமான மனிதன்!” என்றான் சீமான்.

“இல்லை, இல்லை. நீ மனிதனல்ல; மனித வேஷ மனிந்துகொண்டு மனிதனைச் சிறுகச் சிறுகப் பியத்து விழுங்கி, இரத்த ஏப்பம் விடும் பயங்கர அரக்கன்!” என்று கூவி விட்டு அகன்றது தேவதை.

அரசாங்க மாளிகையின் தோட்டத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தார், ஓர் அரசியல்வாதி.

“மனிதனைத் தேடி வந்தேன்; நீ யார்?” என்று தேவதை அவனை வினவிற்று.

“நான் சிறந்த அரசியல்வாதி; அரசியல் ஞானி. மகா அறிஞன். மகத்தான மேதை! இந்த நாட்டின் முதல் மந்தீரி பதவிக்காக உழைக்கிறேன். எனவே நாடெல்லாம் புகழும் நல்லதொரு மனிதன் நானே!”

“சட, நீ மனிதனைக் கைப்பாவையாய் நம்பிக் கொண்டிருக்கும் சுயநலக்காரன். மோசக்காரன், துரோகி! மனிதனை ஏய்த்துப் பிழைக்கும் எத்தனை!” என்று இரைந்து விட்டு, இந்த உலகத்தில் மனிதர்களே இல்லை -தேவ லோகத்திலும் மனிதர்கள் கிடையாதே!” என்று கலங்கிற்று தேவதை-அதன் சிந்தனை சமுன்றது.

‘மனிதன்-அவன் கடவுளின் சாயை அல்லவா? அந்தப் புனிதமிக்க உருவத்தை எங்கும் காணவில்லையே! மனித உருவில் மிருகங்களும், அரக்கர்களும் அல்லவா மலிந்து கிடக்கின்றன? எப்படியும் நான் ஒரு மனிதனைப் பார்த்தாக வேண்டும்; என் செய்வது?’-இவ்வாறு மனம் நொந்த அது எங்கெங்கோ அலைந்தது. எனினும் மனித சாயையைக்கூட அதனால் பார்க்க முடியவில்லை; அழுகையே வந்து விடும்போல் இருந்தது - ‘ஆசை ஆசையாக ஒரு மனிதனைப் பார்க்க வேண்டுமென்று வந்தால் இந்த உலகம் என்ன இப்படி இருக்கிறதே!'-அதற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

கடைசியாக, கிராமத்தின் எல்லைக் கப்பால் வயலில் உழுதுகொண்டிருந்த ஒரு குடியானவனுக்கு முன்னால் தோன்றியது தேவதை.

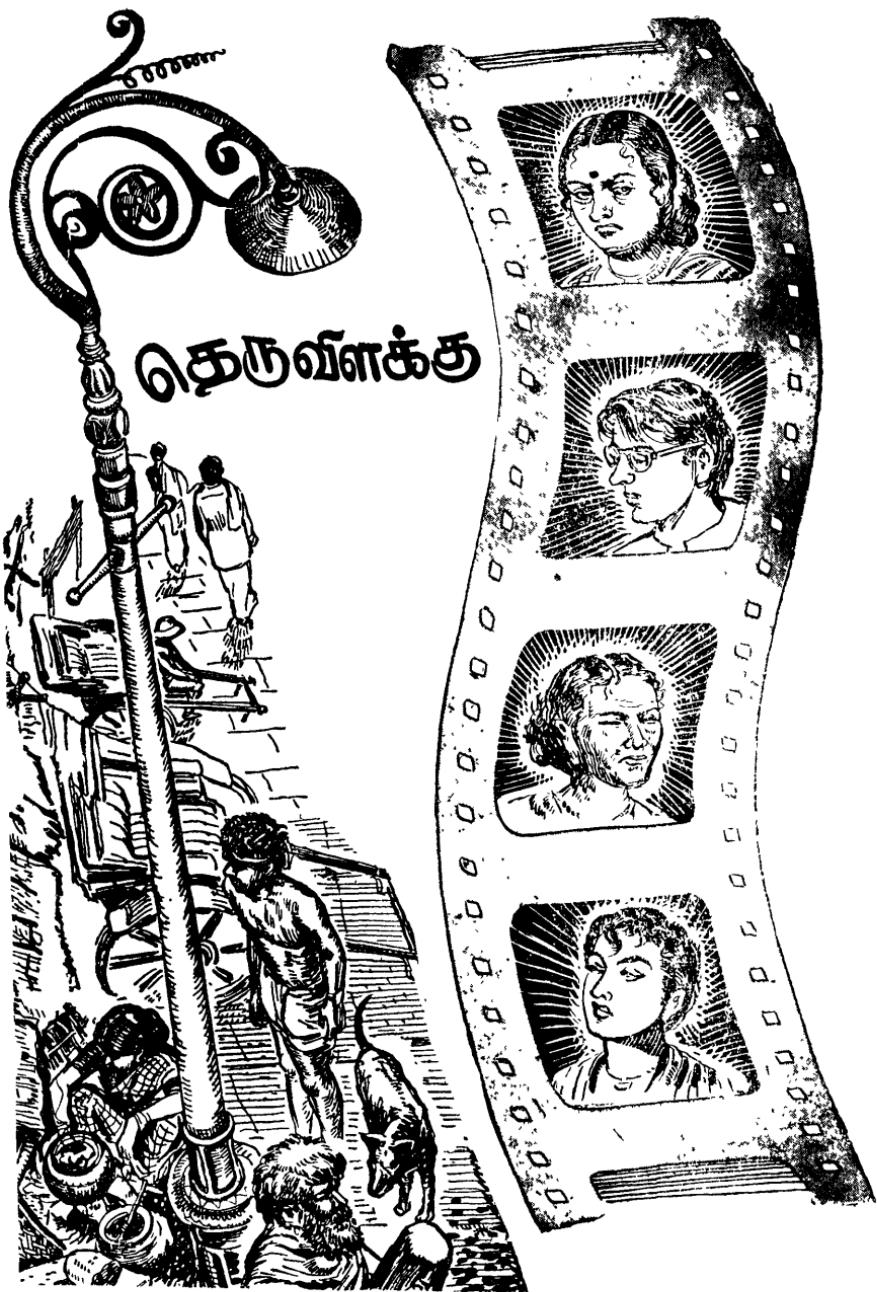
“நான் மனிதனைத் தேடுகிறேன்; நீ யார்?”

“அம்மா, நான் ஓர் உழவன்; சோம்பலற்ற என் உழைப்பைத் தேசுத்துக்குக் கொடுத்துச் சாப்பிடுகிறேன். இதுவே என் வழக்கம்; விருப்பப்பம். உலகத்தின் அமைதி என் குடும்பத்தின் அமைதி; லட்சியம். நான் எல்லார்க்கும் தோழன்; தொண்டன்!”

“ஆஹா! நீயே மனிதன்; நீயே கடவுளின் பிரதிநிதி!”

உழவனைக் கண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடிய வண்ணம் சொர்க்கத்தை நோக்கிக் கிளம்பிய தேவதை, கடவுளை நோக்கிக் கூறிற்று:

“கடவுளே! இதோ கடைசியாக உங்கள் உண்மைக் குழந்தை கிடைத்து விட்டான்!”

தெருவ்ளக்கு

தெருவிளக்கு

முதல் அத்தியாயம்

விந்தன்

பொழுது புலர்ந்தது!

ஆம், “யார் எக்கேடு கெட்டாலும் பரவாயில்லை தன் காரியம் எந்த விதமான விக்கினமும் இன்றி நடந்தால் சரி!” என்று நினைக்கும் சுயநலவாதியைப் போலச் சூரியன் வழக்கம்போல் தீழுக்கே உதயமானான். அவனைக் கண்டதும் புழுதி மிக்க அந்தத் தெருவிலே புள்ளினங்கள் ஆர்க்கவில்லை; விரைந்து செல்லும் ‘சைக்கிள்’ மணிகளும் பறந்து செல்லும் காரின் ‘ஹாரன்’களும் தான் ஆர்த்தன.

செந்திறக் கிரணங்களை வீசி அந்தத் தெருவைப் பொன்னிற மாக்கவில்லை அவன், போக்கிடம் அற்றவர்கள் புழுதியின் நிறத்தை ஒத்திருந்ததால்!

கட்சிச் செலவில் சேவை செய்யும் அரசியல் வாதியைப் போலக் கார்ப்பொரேஷன் செலவில் அவர்களுக்காக இரவெல் ஸாம் கண் விழித்துச் சேவை செய்த மயக்கத்தில் பொழுது விடிந்ததுசூடத் தெரியாமல் தெருவிளக்கு தூங்கிக் கொண்டிருந்தது; விழித்துக்கொண்ட சென்னை மாநகரமோ அதன் தூக்கத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் வழக்கம்போல் விரோதமும் குரோதமும் நிறைந்த தன் அசட்டுக் குழந்தைகளை எழுப்பி விளையாட விட்டது.

அந்தக் குழந்தைகளில் சில மாடி வீடுகளில் வசிப்பவை; வேறு சில மன்ன் குடிசைகளில் வசிப்பவை. மன்ன் குடிசையில் வசிக்கும் குழந்தைகளுக்குத் தெரு விளக்கு ‘பொதுவுடமை வாதி’யாகக் காட்சியளித்தது; மாடி வீட்டில் வசிக்கும் குழந்தைகளுக்கோ, அது ‘இல்லாதவன் இருட்டில் செய்யும் பொல்லாமையிலிருந்து தங்களைக் காக்கும் வல்லவ’னாகக் காட்சியளித்தது. இந்தக் குழந்தைகளைத் தவிர இன்னும் சில குழந்தைகளும் மேற்படி நகரத்தில் இருந்தன; அவை அனாதைக் குழந்தைகள் - அந்தக்

குழந்தைகளுக்கு மாடி வீடும் இல்லை, மன் குடிசையும் இல்லை - ஆனால் மனம் இருந்தது!

மனம் இருக்கும் இடத்திலே பணம் இருக்குமா? இல்லை, பணம் இருக்கும் இடத்திலே மனத்தான் இருக்குமா? - இத்தகைய இரண்டுங் கெட்டான் உலகிலே, என்னென்யோ மினசாரமோ இன்றி எரியக் கூடிய விதத்தில் எவனோ கொடுத்த இரு கண் விளக்குகளையும் இழந்துவிட்டு, அந்தத் தெரு விளக்கின் அடியிலே 'இரந்து உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்' ஒருத்தி - 'பரந்து கெடுக இவ்வுலகியற்றியான்!' என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையாரின் சாபம் இன்றுவரை பலிக்காத தால்!

அவள்தான் முத்தாயி - அவனுக்கு ஒரு மகன்; பெயர் ரத்தினம்.

முத்தாயிக்கு அவள் கணவன் வைத்து விட்டுப் போன ஒரே சொத்து ரத்தினம். அந்தச் சொத்துக்கு மனம் இருந்த தோடு மானமும் இருந்து தொலைந்தது - உருப்படவா? - ஊழாம்!

முதல் நாள் முழுவதும் மூட்டை தூக்கிச் சம்பாதித்த காசில் மிச்சம் பிடித்து வைத்திருந்த ஓரணாவுக்கு இரண்டு இட்டிலிகளை வாங்கித் தாயாருக்கு எதிரே வைத்துவிட்டுக் குடி தண்ணீருக்காகத் தெருக் குழாயைத் தஞ்சமடைந்திருந்தான் அவன் - அங்கும் ஏகப் போட்டி - ஜாதி, சமய, அனுஷ்டான, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளை வைத்து! - பாவம், தெருக் குழாய் என்ன செய்யும்? அவர்களுடைய அறியாமையைக் கண்டு அழுவதுபோலச் சொட்டுச் சொட்டாகக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தது.

காத்துக் காத்துப் பார்த்தாள் முத்தாயி; தண்ணீருக்குப் போன மகனைக் காணவே காணோம் - "சரி, இட்டிலியைச் சாப்பிட்டு வைப்போம்; தண்ணீர் வரும்போது வரட்டும்!" என்று தட்டை எடுக்கத் தரையைத் தடவினாள் - அதையும் காணோம்!

"இங்கேதானே வைத்து விட்டுப் போனான், எங்கே போயிருக்கும்?" என்று மறுபடியும் தடவினாள் - இல்லை, இல்லவே இல்லை.

ஒன்றும் புரியாமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தபோது, யாரோ இருமிக்கொண்டே சிரிக்கும் சத்தம் அவள் காதில் விழுந்தது.

அந்தச் சத்தத்திலிருந்து ஆளை இனங் கண்டு கொண்டு, “ஏன் ஆரோக்கியசாமி, இங்கே இருந்த இட்டிலியைப் பார்த்தாயா?” என்று கேட்டாள் முத்தாயி.

“பார்த்தேன், பார்த்தேன்!” என்று அவனுக்குத் தெரியாமல் அந்த இட்லிகளை எடுத்துக் கொண்ட அவன், அவற்றைப் பிட்டுப் பிட்டு விழுங்கிக் கொண்டிருந்தான்!

விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்ட முத்தாயி அவனுடன் சண்டை பிடிக்கவில்லை; போலீஸாரைக் கூப்பிட்டு அவனை ஒப்படைக்கவும் இல்லை - “ஜேயோ பாவம், ரொம்பப் பசி போலிருக்கிறது - சாப்பிடு, சாப்பிடு!” என்று தாராளமாக அனுமதி கொடுத்து விட்டாள்.

மகன் வந்து, “என்னம்மா, இட்டிலியைச் சாப்பிட்டு விட்டாயா?” என்று விசாரித்தான். “இவ்வளவு நேரம் உனக்காகக் காத்திருந்து பார்த்துவிட்டு இப்பொழுதுதான் சாப்பிட்டேன் - கொண்டா, தண்ணீரை!” என்று வாங்கிக் குடித்துவிட்டு, “இன்று வேலையுண்டா, உனக்கு?” என்று கேட்டாள் அவன்.

“இல்லையம்மா, அடுத்த வெள்ளிக் கிழமை கப்பல் வந்தால்தான் வேலை!” என்றான் அவன்.

“சரி, புறப்படு!” என்று அருகிலிருந்த கோலை எடுத்து ஊன்றிக்கொண்டு எழுந்தாள் அவன்.

“வேண்டாம்மா, எனக்கு வெட்கமாயிருக்கும்மா! உன்னோடு பிச்சை எடுக்க இனிமே நான் வரவே மாட்டேம்மா...”

“இதிலே என்னடா, வெட்கம்? நாமென்ன திருடுகிறோமா, தில்லுமுல்லு செய்கிறோமா...?”

“திருடர்களும் தில்லுமுல்லுக்காரர்களும் வெட்கப்பட்டால் தான் நமக்கெல்லாம் இந்தக் கதி வந்திருக்காதேம்மா!” என்றான் அவன். “அந்த வம்பெல்லாம் நமக்கெதுக்கு? - நீ வா!” என்றாள் அவன்.

“இந்த மனோபாவத்தைத்தான் அவர்களும் விரும்பு கிறார்கள்!”

“அதற்காக...?”

“அவர்களைப்போல நாமும் திருடர்களாக மாற வேண்டும். எனக்கென்னமோ பிச்சை எடுப்பதைவிட அதுதான் மேலெனத் தோன்றுகிறது...”

“ஐயோ, வேண்டாம் கண்ணு - ஒருவர் பொருளை ஒருவர் திருடுவது பாவம்!”

“புண்ணியத்தைக் கண்டால்தான் பாழும் பொருள் ஓட்டம் பிடிக்கிறதேம்மா!”

“அதனால் என்ன? ஆண்டவன் கூடவா நமது பங்கில் இருக்க மாட்டார்?”

“ஏன் இல்லாமல்? - இல்லாவிட்டால் பிச்சை எடுத்துத் தின்ன உபயோகமாயிருக்கட்டுமென்று உன் கண்களைப் பறித் திருப்பாரா?”

“பலே பலே, அப்படிச் சொல்லு!” என்று இந்தச் சமயத்தில் உற்சாகம் மிக்க ஒரு குரல் கேட்டது. ரத்தினம் திரும்பிப் பார்த்தான். “நீ திருடனாக மாறினால் நானும் திருடனாக மாறத் தயார்!” என்று அவனுக்குத் தன் மேலான ஆதரவைத் தெரிவித்துக் கொண்டான் அவன் நண்பன் அந்தோணி.

“அவ்வளவுதான்; இப்படி எல்லோருமே மாறிவிட்டால் உங்கள் ஏசுவின் உலகம் என்ன ஆகும், தெரியுமா? - சைத்தானின் உலகமாக மாறும்!” என்றான் முத்தாயி.

“ஆஹா! இருப்பவன் வீட்டை இல்லாதவன் கொள்ளையடிப்பதற்கு மட்டும் துணிந்துவிட்டால் புரட்சி முளைக்கும்; புத்துலகம் பூக்கும்!” என்றான் அந்தோணி.

“இரண்டும் நடக்காது; இருட்டறையில் இடந்தான் கிடைக்கும்!” என்றான் முத்தாயி.

“தனித் தனியாகச் சென்று ரகசியமாகக் கொள்ளையடிப்பதற்கால்தானே? - நாங்கள்தான் ஒரே கூட்டமாகச் சென்று பகிரங்கமாகக் கொள்ளையடிக்கப் போகிறோமே!” என்றான் ரத்தினம். இந்தச் சமயத்தில் “முளையில்லாத பயல்கள்!” என்று யாரோ முனுமுனுக்கும் சத்தம் அவர்கள் காதில் விழுந்தது. அந்தோணியும் ரத்தினமும் திரும்பிப் பார்த்தனர்; “எதைச் செய்தாலும் ரகசியமாகச் செய்யுங்கள். காசுக்குக் காசும் கிடைக்கும் கௌரவத்துக்குக் கெளரவழும் நிலைக்கும்!” என்று தொடர்ந்தான் ‘இட்டிலித் திருட’னான ஆரோக்கியசாமி.

“பூர்வ ஜனமத்தில் இவன் ‘பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பிள்ளை’ யாகப் பிறந்திருக்க வேண்டும் - நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” என்று கேட்டான் அந்தோணி.

“ஆமாம் ஆமாம் - இல்லாவிட்டால் அந்த வாடை இன்னும் அவனிடம் அடித்துக் கொண்டிருக்குமா?” என்று தன் நண்பன் சொன்னதை ஆமோதித்தான் ரத்தினம்.

அதற்குள் அவனைப் பொருட்படுத்தாமல் தன்னந் தனியாகத் தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டே நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள் முத்தாயி. அப்போது தினசரிப் பத்திரிகை யொன்றைப் பிரித்துப் பார்த்தபடி அவனுக்கு எதிரே வந்தான் ஒருவன். அவள்மேல் அவன் மோதிக்கொண்டு, “என் கிழவி, உனக்குக் கண் தெரியவில்லையா?” என்றான்.

“எனக்குத்தான் தெரியவில்லை; உனக்குமா தெரிய வில்லை?” என்று திரும்பக் கேட்டாள் அவள்.

அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, “ஓ, நீ குருடியா? - சரிசரி, போ!” என்று அவனை விரட்டிவிட்டு, மீண்டும் பத்திரிகையைப் பார்ப்பதில் தன் கவனத்தைச் செலுத்தினான் அவன்.

“ஆமாண்டா! அவள்தான் குருடி; உனக்குத்தான் கண்ணிருக்கே - நீ பார்த்துப் போவதற்கு என்ன கேடு?” என்று அவன் கண்ணத்தில் அறைந்தான் ரத்தினம்.

அதற்குள் ஏதோ ஒரு செய்தி அவன் உள்ளத்தைத்துள்ள வைத்தது. உடனே ரத்தினம் அடித்தைத்தக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் அவனுடைய முதுகில் தட்டிக்கொடுத்து, “ஓ.கே! - இதோ பார், இன்றே நான் பிரேமலீலா பிக்சர்ஸ் டிரைவராவேன்; அப்பறம் நடிகணாவேன்; அதற்குப் பின் படாதிபதியாவேன்!” என்று பைத்தியக் காரனைப்போல உளறிக்கொண்டே அவன் எடுத்தான் ஒட்டம்!

இரண்டாம் அத்தியாயம்

“பிரேமலீலா பிக்சர்ஸ்”

“அப்பப்பா! ‘டிரைவர்கள் தேவை’ என்று பத்திரிகையில் ஒரு வரி போட்டாலும் போட்டுவிட்டார், விடிந்ததும்

விடியாததுமா யிருக்கும்போதே எல்லாரும் வந்து என் உயிரை வாங்குகிறார்களே!” என்று அலுத்துக்கொண்டே, வந்தவர்கள் அனைவரையும் ‘விலிட்டர் ஹா’லில் உட்கார வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தான் ‘ப்ரொட்கஷன் மானேஜர்’ பீதாம்பரம்.

அப்போது பத்து முழும் சேலையைப் பட்டும் படாமல் கட்டுவதைக்கூடச் சிரமமாகப் பாவிக்கும் அளவுக்கு ‘முன்னேறிவிட்ட எதிர்கால நட்சத்திரங்கள்’ சில ‘கலகல்’வென நகைத்தபடி உள்ளே நுழைந்தன. அவர்களுடைய சிரிப்பொலி பீதாம்பரத்தின் அலுப்பைக் கொஞ்சம் தீர்த்தது; “வீணையடி நீ எனக்கு, மேவும் விரல் நானுனக்கு!” என்று தன்னை மறந்து எங்கேயோ பார்த்தபடிப் பாடக்கூட ஆரம்பித்துவிட்டான் அவன்!

அந்தச் சமயத்தில், “அங்கே எந்தக் கழுதை கத்தறது?” என்ற இடிக் குரல் ஒன்று உள்ளேயிருந்து வந்தது.

பீதாம்பரம் ‘சட்’டென்று பாட்டை நிறுத்திவிட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். ரத்தினத்தின் அறையிலிருந்து தப்பி வந்த ஆசாமி அவனுக்கு எதிரே வந்து நின்று, “என் ஒய், இதுதானே பிரேமலீலா பிக்சர்ஸ்? என்று விசாரித்தான்.

எப்படியிருக்கும் பீதாம்பரத்துக்கு. “அப்படித்தான் சொல்கிறார்கள்!” என்றான் வெறுப்புடன். “ஓ கே! - இங்கே ப்ரொட்கஷன் மானேஜர்’னு ஒரு மடையன் இருப்பானே, அவன் எங்கே இருக்கான்?” என்று கேட்டான் அவன்.

தூக்கி வாரிப் போட்டது போலிருந்தது பீதாம்பரத்துக்கு. ஓ.கே.யை அவன் ஏரித்து விடுபவன்போல் பார்த்தான்.

“ஓ, அந்த மடையன் நீதானா? - ஐ ஆம் வெரி ஸாரி - கவலைப்படாதே, நானும் மடையன்தான்! - வா போவோம், உள்ளே!” என்று வந்தவன் இருந்தவனை அழைத்தான்.

பீதாம்பரத்துக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை; அவனைப் பார்த்தது பார்த்தபடி நின்றான்.

“என்ன சந்தேகம், உனக்கு? கீழ்ப்பாக்கத்திலிருந்து தப்பி வந்துவிட்டேன் என்று நினைக்கிறாயா? - அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை; நானும் டிரைவர்தான் - வா, வா!” என்று பீதாம்பரத்தைப் பலவந்தப்படுத்தி உள்ளே தள்ளிக்கொண்டு சென்றான் ஓ.கே.

“மரியாதையாகச் சொல்கிறேன்- பேசாமல் இப்படி உட்கார்!” என்றான் பீதாம்பரம்.

“அப்படி உட்கார்ந்தால் அவர்களுக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம்?” என்று மற்றவர்களைச் சுட்டிக் காட்டினான் ஓ.கே.

“உட்காரப் போகிறாயா, இல்லையா?”

“இல்லை!”

“சரி, நட வெளியே!”

“அதை நீ சொல்ல வேண்டாம்; முதலாளி வந்து சொல்லட்டும்.”

“இதென்னடா வம்பு? - அவர் இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை, ஐயா!”

“எழுந்திருக்க வில்லையா! - உன்னால் எழுப்ப முடிய வில்லை என்று சொல்லு!” என்று அருகிலிருந்த வீணையை எடுத்து மீட்டிப் பூபாளத்தைப் போடு போடென்று போட்டான் ஓ.கே.

பீதாம்பரம் அதைத் தடுத்து, “பூபாளம் வாசிக்க இங்கே எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்; நீ எழுந்திரு!” என்றான்.

அதற்குள், “அங்கே என்ன சத்தம்?” என்ற இடிக் குரல் மறுபடியும் உள்ளேயிருந்து வந்தது.

“ஒன்றுமில்லை...” என்று கையைப் பிசைந்த வண்ணம் இழுத்துக் கொண்டே கதவை மெல்லத் திறந்து எட்டிப் பார்த்த பீதாம்பரம், சட்டென்று தலையை வெளியே இழுத்துக்கொண்டு ‘திருத்திரு’வென்று விழித்தான்.

காரணம், ‘அண்டர் கிரவுண்ட் பிராந்தி’யால் ‘செந் தாமரைக் கண்ண’னாக்கப்பட்ட முதலாளி, ‘கோபியர் வேஷத்தில்’ பல பெண்கள் குழி அங்கே அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்தார், ‘கொஞ்சம் ரமண’னாக!

“கந்த லீலா அல்லவா எடுக்கப்போவதாகச் சொன்னார்!” - இப்படி முனுமுனுத்தது பீதாம்பரத்தின் வாய்.

“அதிலே ரெண்டு ‘ஹீரோயி’னுக்கு மேலே வேலை இருக்காதே!” - பதிலுக்கு இப்படி முனுமுனுத்தது ஓ.கே.யின் வாய்.

“அதற்காக இங்கே ‘கிருஷ்ண லீலா’வுக்கு ‘ஒத்திகை’ நடக்கிறதா உன் நெணப்போ?”

“ஊவழாம்; ஏகப்பட்ட ‘ஹீரோயின்’களுக்குச் ‘சான்ஸ்’ இருந்தாத்தானே எல்லாவற்றுக்கும் சௌகரியமாயிருக்கும்னு சொன்னேன்!”

“ஏது! பலே ஆளாயிருக்கியே, நீ? - முதலாளி காப்பி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் ஜீயா, காப்பி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்! - ஒரு நிமிஷம் அப்படிப் போய் உட்காரும்; இதோ வந்து விடுவார்!”

“ரொம்ப நல்லதாப் போச்சு! - எனக்கும் காப்பி சாப்பிட்டாத தேவலை போலிருக்கு!” என்று பீதாம்பரத்தை இழுத்து அப்பால் விட்டுவிட்டுச் சரேலென்று உள்ளே நுழைந்துவிட்டான் ஓ.கே.

“நம்பர் 93 - போன் ப்ளீஸ்! நம்பர் 93 - போன் ப்ளீஸ்!” என்று கத்தினான் பீதாம்பரம்.

“பேசாமல் இருடா, முட்டாள்!” என்று அவனை அடக்கிவிட்டு, “யார்ப்பா, நீ?” என்று ஓ.கே.யை விசாரித்தார் படாதிபதி பத்மனாபன்.

“மன்னிக்க வேண்டும்; நான் டிரைவர்... பத்திரிகையில் உங்கள் விளம்பரத்தைப் பார்த்தேன்...” என்று முதலாளி யிடம் எப்படிப் பேச வேண்டுமோ, அப்படிப் பேசினான் ஓ.கே.

“எதற்கு மன்னிப்பது? - உன்னைப் போன்ற ஆட்கள் தாம்ப்பா எனக்கு வேணும்... ஏய் பீதாம்பரம், இன்னிக்கு வந்த ‘பாண்டியாக்’கை இவனுக்குக் காட்டு... போப்பா, போய் அதை ஓட்டிக்கொண்டு வந்து வெளியே நிறுத்து!” என்று உடனே அவனுக்கு வேலை கொடுத்து விட்டார் பத்மனாபன்.

பீதாம்பரம் வேறு வழியின்றி ஓ.கே.யை அழைத்துக் கொண்டு ‘ஷெட்டுக்குச் சென்றான். அவன் தலை மறைந்த தும், “இந்தப் பீதாம்பரத்துக்குப் பதிலா நல்ல ராஜபாளையம் நாயா ஒண்ணு வாங்கி வளர்த்தாலும் நாயா உடப

யோகமாயிருக்கும்!” என்று படாதிபதி தலையில் அடித்துக் கொண்டார்.

- நவம்பர் 1954

மூன்றாம் அத்தியாயம்

கழுதையும் நாயும்

காரைக் கொண்டுவந்து வாசலில் நிறுத்திவிட்டுப் படாதிபதி பத்மனாபனை எதிர்பார்த்தபடி நின்றான் ஓ.கே. அப்போது பத்துப் பதினெந்து ஐதை பர்மா பாதரட்சைகளைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கிக்கொண்டு அவனுக்கு எதிரே வந்தான் ப்ரொடக்ஷன் மானேஜர் பீதாம்பரம்.

“இவ்வளவு சிரமம் உங்களுக்கு என் ஜயா, யாராவது ஒரு பையனிடம் கொடுத்தனுப்பி யிருக்கலாமே?” என்றான் ஓ.கே.

“அது எனக்குத் தெரியும்; நீ போ அப்படி!” என்று அவனை அதட்டிக்கொண்டே. பீதாம்பரம் காரின் கதவை நெருங்கினான்.

ஓ.கே. இருந்த இடத்தை விட்டு அசையாமல், “தெரிந்தால் சரி!” என்று சொல்லிவிட்டு அவனை ஒரு தினுசாகப் பார்த்தான்.

“போகிறாயா, இல்லையா?”

“எங்கே போக வேண்டும் என்று சொன்னால்தானே போவதற்கு?”

“உன் ஸீட்டுக்கு!” என்று வெறுப்புடன் சொல்லிக் கொண்டே, அவனைத் தன் தோளால் கொஞ்சம் நெட்டித் தள்ளிவிட்டுப் பாதரட்சைகளைப் பின் ஸீட்டில் பயபக்தியுடன் வைத்தான் பீதாம்பரம். “தேவலையே, பரதன் ஒரு ஐதைக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்தினால் நீங்கள் ஒன்பது ஐதைக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்துகிறீர்களே?” என்றான் ஓ.கே.

“அது என் இஷ்டம்; நீ போய் உன் வேலையைப் பார்!”

“என் வேலையைத் தவிர, பிறர் வேலையில் நான் எப்பொழுதுமே தலையிடுவதில்லை.”

“கதவுக்கருகே நிற்பதா உன் வேலை?”

“ஆமாம்.”

“இல்லை; கார் ஓட்டுவதுதான் உன் வேலை!”

“இரண்டுமதான்! முதலாளி வந்ததும் கதவைத் திறந்து விட்டுவிட்டு நிற்பேன்; ஏறி உட்கார்ந்ததும் ஓட்டுவேன்....!”

“முடியாது; கதவை நான்தான் தீறப்பேன்!”

“மன்னிக்கவும்; அது உங்கள் வேலையல்ல.”

“என் வேலை தான்!”

“சரி, பார்த்து விட்டால்போச்சு!”

“நீ யாரடா பார்ப்பதற்கு?- எட்டிப் போடா, கழுதை!” என்று அவனைப் பிடித்து அப்பால் தள்ளினான் பீதாம்பரம். அப்பொழுதும் அவன் அசைந்து கொடுக்காமல், “தப்பு; உங்களுக்குச் சேரவேண்டிய கௌரவத்தை எனக்காக நீங்கள் விட்டுக் கொடுக்கப் பார்ப்பது ரொம்ப ரொம்பத் தப்பு!-அடியேன் நாய்; தாங்கள்தான் என் மதிப்பிற்குரிய கழுதை!” என்றான்.

“ஜாக்கிரதை! உனக்குக் குரைக்கத் தெரிந்தால் எனக்கு உதைக்கத் தெரியும்!” என்றான் அவன் கோபா வேசத்துடன்.

“உனக்கு உதைக்கத் தெரிந்தால் எனக்குக் கடிக்கத் தெரியும்!” என்றான் ஓ.கே.

பீதாம்பரத்துக்கு ஆத்திரம் தாங்கவில்லை; அவன் கன்னத்தில் பளிரென்று அறைந்துவிட்டான்.

வழக்கம்போல் அதையும் பொருட்படுத்தாமல், “ஓ. கே! - கதை தெரியுமா, உங்களுக்கு?” என்று கேட்டுக்கொண்டே பீதாம்பரத்தின் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தான் அவன்.

அதற்குள், “என்ன கதை?” என்று கேட்டபடி, அங்கே வந்து விட்டார் பட அதிபதி.

“எறுங்கள், சொல்கிறேன்!” என்று அவருக்குக் கதவைத் திறந்து விட்டுவிட்டு, “வரட்டுமா!-சிரியோ?” என்று பீதாம்பரத்தை நோக்கிக் கையை ஆட்டிய வண்ணம் விடை பெற்றுக்கொண்டான் ஓ.கே.

கார் கிளம்பிற்று. “இனிமேல் பிடிக்க வேண்டிய காக்காக் களையெல்லாம் இந்தப் பயலே பிடித்துவிடுவான் போலிருக்கிறதே? இவனை முதலில் தொலைக்க வேண்டும்!” என்று கருவிக்கொண்டே பீதாம்பரம் திரும்பினான்.

“கதையைச் சொல்லவே யில்லையே?” என்றார், காசில்லா மல் கதை தேடுவதிலேயே எப்பொழுதும் கவனமாயிருக்கும் படாதிபதி பத்மனாபன்.

“சொல்கிறேன் - இப்போ எங்கே போக வேண்டும் என்று நீங்கள் சொல்லவே யில்லையே?” என்றான் ஓ.கே.

“ஸ்பென்ஸர்!” என்று சொல்லி விட்டு, 555 சிகிரெட் ஒன்றை எடுத்துத் தட்டிப் பற்ற வைத்தார் படாதிபதி.

“எங்கள் கதையில் உங்களுக்கொன்றும் சம்பந்த மில்லையே?” என்றான் ஓ.கே.

“பரவாயில்லை, சொல்லு? - படத்துக்கு உபயோகமாகுமா என்று பார்க்கிறேன்!”

“சலவையாளர் ஒருவர் வீட்டில் நாய் ஒன்று இருந்தது....”

“கழுதைதானே இருக்கும்?”

“அதுவும் இருந்தது; ஆனால் அது நம் பீதாம்பரத்தைப்போல அசட்டுக் கழுதையாயிருந்தது! - ஒரு நாள் சலவையாளர்மேல் நாய்க்கு ஏதோ கோபம்; திருடன் வீட்டருகே வந்த பிறகுங்கூட அது குரைக்காமல் இருந்தது. கழுதையால் சம்மா இருக்க முடியவில்லை; நாய்க்குப் பதிலாகத் தானே கத்தி எஜுமானை எழுப்ப முயன்றது-அதன் பலன் என்ன வென்கிறீர்கள்? - துருக்கங்கெட்ட கோபத்தில் சலவையாளர் எழுந்து வந்து, கழுதையை ‘வெளுவெளு’ என்ற வெளுத்துவிட்டார்!”

“சரிதான், நீயும் அவனும் வேண்டுமானால் கழுதையும் நாயுமாக இருங்கள்; என்னைச் சலவையாளராக்க வேண்டாம்!” என்றார் பத்மனாபன்.

“இதற்குத்தான் அப்பொழுதே நான் யோசித்தேன்!” என்றான் ஓ.கே.

அதற்குள் கார் ஸ்பென்ஸரை அடைந்தது. “உனக்கு ‘ஸ்பான்ஜ்’ என்றால் என்ன வென்று தெரியுமோ?” என்று கேட்டார் படாதிபதி.

“ஓ, தெரியுமே! காய்ந்த பீர்க்கங் காயின் கூடுக்குப் பதிலாகப் பெரிய மனிதர் விட்டுப் பெண்கள் உடம்பைத் தேய்த்துக் குளிப்பதற்காக உபயோகிக்கும் கடற்பஞ்சு!”

“பலே, நம்ம ஹீரோயின் நிசிலீலாவுக்கு அது ஒன்று வேண்டுமாம்; நீ எதற்கும் நாலாக வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிடு!” என்று இரு நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை எடுத்து அவனிடம் நிட்டப் போனவர் திடீரென்று ஏதோ நினைத்துக்கொண்டவராய்,

“வேண்டாம், வேண்டாம்-நீ இங்கேயே இரு; நானே போய் வாங்கிக்கொண்டு வந்து விடுகிறேன்!” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

“அட பாவமே, அந்தப் பாக்கியம் கூடவா எனக்கு இல்லை?” என்று தனக்குத் தானே முனுமுனுத்துக் கொண்டான் ஓ.கே.

நான்காம் அத்தியாயம்

“கோலாகலா ஸ்ரூடியோ”

விஷயம் என்னவென்றால், அன்றைக்கு முந்திய நாள் இரவு பிரபல நட்சத்திரங்களான மிஸ்டர் கலாமோகனுக்கும் மிஸ் நிசி லீலாவுக்கும் கோலாகலா ஸ்ரூடியோவில் ‘ஷ-விட்டிங்’ இருந்தது. ‘கால்-ஷீட்’ முடிவதற்கு ஒரு மணி நேரம் இருக்குமுன்பே நிசி லீலா அவசர அவசரமாக ‘மேக்-அப்’பைக் கலைக்கத் தயாரானாள். அவள் மேல் ஈ உட்கார்ந்தால்கூட ‘எலெக்ட்ரிக் ஷாக்’ அடித்தாற்போல் துள்ளும் படாதிபதி, “என்ன, என்ன?” என்று பரபரப்புடன் கேட்டுக்கொண்டே மேக்-அப் அறையை நோக்கி விரைந்தார்.

அந்த அறையின் கதவை நெருங்கியதும் தனக்குப் பின்னால் இரைக்க இரைக்க ஓடி வந்த பீதாம்பரத்தை அவர் ஒரு பக்கமாக ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, “என்ன லீலா, என்ன நடந்தது? எந்தப் பயல் உன்னை என்ன சொன்னான்? - சொல்லு, அவனை உடனே சுட்டு வீழ்த்திவிட்டு மறு காரியம் பார்க்கிறேன்!” என்று ‘ரிவால்வ’யை எடுக்க ஜிப்பாப் பையில் கையை விட்டார். “ஓன்றும் நடக்க வில்லை!” என்று சர்வ சாதாரணமாகச் சொல்லிக்கொண்டே, வெல்லெவட் ஜாக்கெட்டைக் கழற்றிய லீலா, தீட்டிரென்று கட்டை விரலை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு, ‘அப்பப்பா!’ என்று துடித்தாள். படாதிபதி பதறிப்போய் அவள் கட்டை விரலைப் பார்த்தார்; சித்திர விசித்திரத்திற்காக ஜாக்கெட்டின் மேல் தைக்கப்பட்டிருந்த ஜிகினாவின் கீறல் விழுந்து லேசாக ரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. “எங்கே அந்த மடையன்?” என்று கண்களில் தீப்பொறி பறக்க இரைந்தார்.

“இதோ இருக்கிறேன்!” என்று அவருக்கு எதிரே வந்து நின்றான் பீதாம்பரம்.

“உன்னை அழைக்கலேடா, மண்டு! - எங்கே அந்தக் காஸ்ட்யூம் டைரக்டர்?”

“இதோ வந்துவிட்டேன்!” என்று பறந்து வந்தார் அவர்.

“என் ஜியா, உமக்கு நான் எத்தனை தரம் சொல்வது? - அம்மாவுக்குத் தைக்கிற ஜாக்கெட்டிலே மட்டும் ஜிகினா வேலை, கிகினா வேலை ஒன்றுமே செய்ய வேண்டாமென்று!”

“காஸ்ட்யூம் கொஞ்சம் ‘ரிச’சா இருந்தாத்தானே ஸார், அம்மா ராஜ் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவங்கள்னு படத்திலே தெரியும்...”

“இதோ பாரும், நீங்கள் எனக்கொன்றும் யோசனை சொல்ல வேண்டாம் - நான் சொல்கிறபடி செய்யும்; போதும்!” என்றவர், “ஆக்ளிடெண்ட், ஆக்ளிடெண்ட்!” என்ற அலறலைக் கேட்டுத் தீடுக்கிட்டுத் திரும்பினார். லீலாவின் விரலிலிருந்து கீழே விழுந்த ஒரு சொட்டு ரத்தத்தை விழி பிதுங்கப் பார்த்தவண்ணம், “அம்மா கையிலேயிருந்து ரத்தமாக் கொட்டுதுங்க!” என்றான் சந்தர்ப் பத்தை எந்தப் பாடுபட்டாவது உபயோகித்துக் கொள்ளப் பார்த்த பீதாம்பரம்.

“பார்த்து இவ்வளவு நேரம் ஆகியும் பேசாமல் நிற்கிறாயேடா, மக்கு! - ஒடு ஓடு, உடனே நம்ம டாக்டருக்குப் போன் பண்ணி ‘இம்மீடியட்டா இங்கே வரச் சொல்லு!’” என்று கூறிவிட்டு, ஜாக்கெட்டைத்தானே பக்குவமாகக் கழற்றிச் சுக்கல் சுக்கலாகக் கிழித்தெறிந்து விட்டு லீலாவின் கடைக்கண் வீச்சை எதிர்நோக்கி ஏங்கி நின்றார்.

அதற்குள் டாக்டர் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்து ‘ஸெப்டிக்’ ஆகாமலிருப்பதற்காக ஒரு ‘இஞ்ஜக்ஷன்’ கொடுத்தார். பிறகு, கீறல் விழுந்த இடத்தைத் துடைப்பதற்காக லீலாவின் கட்டை விரலைப் பிடிக்கப்போனார். அதற்குள் படாதிபதி முந்திக்கொண்டு, “நோ, நோ! - அந்த வேலையெல்லாம் உங்களுக்கு ஏன் ஸார்? நான் பிடிக்கிறேன்; நீங்கள் கட்டுக் கட்டுங்கள், போதும்!” என்றார். டாக்டர் புன்னகையுடன் அப்படியே செய்துவிட்டுப் போனார்.

அவர் தலை மறைந்ததும் நடசத்திரத்தைத் தூக்கி நாற்காலியின்மேல் உட்கார வைத்துவிட்டு, மின்சார விசிறியின் ‘ஸ்லிட்’சைத் தட்டிலிட்டார் படாதிபதி. இதனால் விரலோடு உச்சியுங் குளிர்ந்த லீலா, “தாங்ஸ், உங்களுக்கு ரொம்பச் சிரமம் கொடுத்துவிட்டேன்!” என்றாள்.

“சரியாப் போச்சு, உன்னைத் தொட்டுத் தூக்க என்னை அனுமதித்த உனக்கு நான்ல்லவா ‘தாங்ஸ்’ சொல்ல வேண்டும்!” என்றார் பத்மனாபன்.

பதிலுக்கு ‘விலை உயர்ந்த சிரிப்’பொன்றைப் போனாற் போகிறதென்று உதிர்த்தாள் நடசத்திரம்.

அவ்வளவுதான்; வந்தது மோசம் - படாதிபதியை யாரோ, எங்கேயோ மேலே மேலே தூக்கிக் கொண்டு செல்வது போலிருந்தது. “நான் எங்கே இருக்கிறேன்? எங்கே போகி றேன்?” என்று அப்படியும் இப்படியுமாக அசைந்தசைந்து தடுமாறினார்.

நடசத்திரம் திடுக்கிட்டெடுமுந்து, “இங்கேயேதான்; என் பக்கத்திலேயேதான்!” என்று அவரைத் தாங்கிப்பிடித்தாள்.

“ஆஹா, தன்யனானேன்! இனி எனக்கு இன்னொரு ஜன்மம் வேண்டியதில்லை; வேண்டியதேயில்லை - இதுவே ஏழாவது ஜன்மமாயிருந்துவிட்டுப் போகட்டும், ஏழுமலையானே!” என்று வேண்டிக்கொண்டார் பத்மனாபன்.

அந்தச் சமயத்தில் முன்னாலும் பின்னாலும் பார்த்துக் கொண்டு, எதையோ வேஷ்டியில் மறைந்து மறைத்து எடுத்துக்கொண்டு, ஒதுங்கி ஒதுங்கி உள்ளே வந்தான் பீதாம்பரம்.

“என்னடா, அது?” என்று அதட்டினார் படாதிபதி.

“அதாங்க, அம்மா ரொம்பக் களைப்பாயிருக்காங்களேன்னு...”

“ஓ, அதுவா? - என்ன இருந்தாலும் நீ புத்திசாலிடா! சோடா கலந்தாயா?” என்று வாயெல்லாம் பல்லாகக் கேட்டார் படாதிபதி பத்மனாபன்.

அதற்குள், “வேண்டாம் சோடா, எனக்கு ‘ரா’வாவே குடித்துத் தான் பழக்கம்!” என்றாள் நடசத்திரம் குறுக்கிட்டு.

“பார்த்தீர்களா, எனக்குத் தெரியுமே!” என்று கிளாஸை ‘அம்மா’விடம் நிட்டிவிட்டுப் பீதாம்பரம் கையைப் பிசைந்தபடி வெளியே சென்றான்.

அவள் அதில் ஒரு மொடக்கு குடித்ததும் அதை அப்படியே தன் வாயில் தயவு செய்து உமிழுமாறு அவளை வேண்டிக் கொண்டார் பத்மனாபன். ‘புனிதமடைந்து போகட்டும்’ என்று அந்த ‘அம்மா’னும் அப்படியே செய்தாள்.

“இன்று என்னமோ தெரியவில்லை; நான் நரி முகத்தில்தான் விழித்திருக்க வேண்டும்” என்றார் படாதிபதி.

மறுபடியும் தன் ‘விலை உயர்ந்த சிரிப்’பொன்றைக் கலகலவென்று உதிர்த்தாள் லீலா.

இப்போது ஒருவரை மட்டுமல்ல; இருவரையுமே யாரோ எங்கேயோ தூக்கிக் கொண்டு மேலே மேலே, மேலே மேலே செல்வதுபோலிருந்தது.

அந்த நிலையிலேயே மிதந்தபடி அவளுக்கு முன்னால் மண்டியிட்டு முழங்கால்களின்மேல் தலையை வைத்துக் கொண்டு, “வெள்ளை - பாக்கெட்டில் கிடைக்காத என் ஓயினே, இன்று ஏன் இவ்வளவு அவசரம்?” என்று பத்மனாபன் நாக்குழறக் கேட்டார்.

“என் பிளாக்-மார்க்கெட் பணமே, இன்று நான் ஸ்பென்ஸருக்குப் போக வேண்டுமென்று இருந்தேன். அதனால் தான்...”

“எதற்கு என் ஓயினே, இந்த அடிமையிடம் சொல்லக் கூடாதா?”

“வேறொன்றுமில்லை, ஸ்பான்ஜ் ஒன்று வாங்க வேண்டும்...”

“இவ்வளவுதானே? - என்னிடம் நாவசைத்தால் போதாதா?”

“அசைக்கலாம் என்றுதான் இருந்தேன்; நாளைக் காலையிலேயே அது வேண்டியிருந்ததால் தாமதமாகுமோ என்று பயந்தேன்!”

“நான் இருக்கப் பயம் ஏது? - ஒரு வார்த்தை சொன்னால் பொழுது விடிவதற்கு முன்னாலேயே கையில் ‘ஸ்பான்ஜ்’ஜாடன்

வந்து ‘பாத் ரூம்’ கதவை நான் தட்ட மாட்டேனா? - இன்றிரவு மட்டும் அன்று நான் சொன்னேனே...”

“அந்த அரோகரா பாங்க ஸெக்டரி அனந்தசயனம் அய்யங்கார் இருக்கானே, அவன் சதா உன் ஞாபகமாகவே இருக்கான்; அதற்காக ‘ஓவர் டிராப்ட்’ கேட்டால் ஒரு பைசாகூடக் கொடுக்க மாட்டேங்கிறான்! - என்ன செய்வது? - இன்றிரவு மட்டும் எனக்காக, இந்த ஏழைக்காக நீ அவனுக்குக் கொஞ்சம் இணங்கி விட்டால்...?”

“ஆமாம் போங்கள்! - ஊட்டியிலே எனக்கென்று ஒரு தனி பங்களா வாங்கித் தர வேண்டுமென்று சொல்லி எத்தனை நாளாச்சு?” என்று சற்றே பிரு செய்து கொண்டாள் நட்சத் திரம்.

“அட கடவுளே, உன்னிடம் நான் இதுவரை சொல்லவே யில்லையா?” என்று ஒருபோடு போட்டுவிட்டு, ‘ஹாஹ் ஹோஹாஹோ’ என்று சிரித்தார் அவர்.

அந்தச் சிரிப்பைச் சுகிக்காமல் கண்ணையும் காதையும் பொத்திக்கொண்டு, “என்ன, எனக்குத் தெரியாமலா வாங்கி விட்டங்கள்?” என்று பரபரப்புடன் கேட்டாள் அவள்.

“இல்லை, ‘ரெயின்போ மாட்’ லில் புதிதாகவே ஒன்று அங்கே கட்டிவிடலாமென்று ‘பிளான்’ போடச் சொல்லியிருக்கிறேன்!”

“பலே! எங்கே, கை கொடுங்கள்!”

“வேண்டாம் லீலா, இனி என்னால் தாங்க முடியாது!”

“எதை?”

“போ லீலா, அதைச் சொல்ல எனக்கு ரொம்ப வெட்கமா யிருக்கிறது!”

“எஸ் இட? - அதுகூட உண்டா என்ன, உங்களுக்கு?”

“மானத்தை வாங்காதே, இன்றிரவு...”

“சரி, தொலையட்டும் - பத்து மணிக்கு மேல் அவரை நேரே ‘டரீம்லேண்ட் ஹோட்ட’லுக்கு வந்துவிடச் சொல்லுங்கள்.”

“அடி சக்கை, இப்போதுதான் எனக்கு உயிர் வந்தது - நம்பர்?”

“33!”

“ரைட்டோ! - அவனைப் பற்றி நீ ஒன்றும் ‘வொரி’ பண்ணிக்காதே - வயது அறுபதுக்கு மேலிருக்கும். ‘டிஷ்டு ஸாரி’யைக் கட்டிக்கொண்டு ரீடா ஹெவார்த் ‘ஸ்டை’லிலே ஒரு ‘போஸ் கொடுத்தால் போதும், பய அப்படியே சொக்கி, ‘மங்க்கி கிலாண்ட் இன்ஜக்ஷன்’ மேலே இருந்த நம்பிக்கையையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, பஞ்சகச்சத்தை இறுக்கியிருக்கிக் கட்டிக்கொண்டு எடுப்பான் ஓட்டம்!”

“ஹி ஹி ஹி ஹி ஹி! - உங்களுக்கு மட்டும் வயது பதினாறோ? - வாருங்கள், இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருந்து நான் ‘ஷட்டிங்’கை முடித்து விட்டுப் போகிறேன்!”

“வேண்டாம் நீ போய் ‘ரெஸ்ட்’ எடுத்துக் கொள்; நான் ஷட்டிங்கைக் ‘கான்ஸல்’ செய்துவிடுகிறேன்!”

இந்தச் சமயத்தில் நிசிலீலாவுக்கு ஏதோ ‘ஆக்ஸிடெண்ட்’ என்று கேள்விப்பட்ட ‘ஜாலிவுட் ப்ரொட்யூஸர்’களில் கிலர் அங்கே ஓடோடியும் வந்து, “என்ன லீலா, என்ன நடந்தது?” என்று அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு, அங்கம் அங்கமாகத் தொட்டுப் பார்த்தார்கள்.

“ஒன்றுமில்லை; டாக்டர் ‘டிட்டமெண்ட்’குக்கு அப்பறம் எல்லாம் சரியாப் போச்சு!” என்று மழுப்பிக்கொண்டே, அவர்களுடைய ‘அனுதாபத்’திலிருந்து தப்ப நட்சத்திரம் விலகி விலகி நின்றாள்.

அடிப்பட்டவன் ‘லைட் பா’யாயிருந்தால் அது விஷயம் வேறே! - நட்சத்திரத்தின் விஷயத்தில் அப்படி இருந்துவிட முடியுமா? - “பின் ஏன் ஷட்டிங்கைக் கான்ஸல் செய்கிறீர்கள்?” என்று அவர்கள் குடைந்தார்கள்.

தர்மசங்கடமாகப் போய்விட்டது பத்மனாபனுக்கு. “வேறொன்றுமில்லை ஜயா, ‘ஸ்பான்ஜ்’ வாங்க ஸ்பென் ஸருக்குப் போக வேண்டுமாம்; அதற்காகத்தான்...” என்று இழுத்தார்.

அதைச் சொல்லி அவர் வாய் முடுவதற்குள், “எத்தனை டஜன் வேண்டும்? - இதோ, நான் இப்போதே போய் வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்!” என்று கிளம்பினார் ஒருவர்.

“உம்முடைய காரைச் சொல்லும், அடிக்கு ஆயிரம் தடவை நிற்கும் - நானே போய் வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்!” என்று துடித்தார் இன்னொருவர்.

மற்றொருவர், “அடாடா! இந்தச் சமயத்தில் ‘லோகலுக்கு ஏரோப்ளேஸ் ஸர்விஸ்’ மட்டும் இருந்திருந்தால் இந்நேரம் நான் அதில் பறந்தே போயிருப்பேன்!” என்றார் கைகளைத் தூக்கித் தூக்கிக் காட்டி.

“கடவுள் வஞ்சனைக்காரன், ஸார்! காக்கைக்கும் கருடனுக்கும் கொடுத்த சிறகுகளை எனக்கு மட்டும் கொடுத்திருந்தால்...?”

“என்ன பிரயோசனம்? ஸ்பென்ஸரைத்தான் இந்நேரம் முடியிருப்பார்களே!” என்றார் பொறுமையிழந்த பத்மனாபன் குறுக்கிட்டு.

அதற்குள் ஏதோ ஒரு கார் கிளம்பும் சத்தம் கேட்கவே, எல்லோரும் ஏக்காலத்தில் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தனர். ‘என்றும் அழியாத கன்னி’யான மிஸ் லீலா அந்தக் காரில் இருந்தபடித் தலையைக் கொஞ்சம் வெளியே நீட்டி, “குட்ணைட்டு!” என்று அத்தனை பேருக்கும் சேர்ந்தாற் போல் படுசிக்கனமாக ஒரே வார்த்தை சொல்லி வைத்தாள். ‘அட்சர ஸ்ட்சம்’ பெறும் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஓரளவு உச்சிகுளிர்ந்தாலும் பத்மனாபன் விடவில்லை. “ஒன் மினிட், ஒன் மினிட்!” என்று கத்திக்கொண்டே காரை நோக்கி ஓடினார்.

மற்ற படாதிபதிகளும் அதே கூக்குரலுடன் அவரைப் பின் தொடரவே, நட்சத்திரம் பயந்துபோய்க் காரை நிறுத்தவில்லை! என்ன இருந்தாலும் பெண்தானே? எத்தனை ‘சைத்தான்’ களுக்குத்தான் ஈடு கொடுப்பாள்?

* * *

நேற்று அடைந்த இந்த ஏமாற்றத்தைத் தவிர்ப்பதற்காகத்தான் இன்று எல்லாப் படாதிபதிகளுக்கும் முன்னால் பத்மனாபன் ஸ்பென்ஸருக்கு வந்திருந்தார்.

இதை அறியாத ஓ.கே. பத்மனாபன் வருவதைக்கூடக் கவனிக்காமல் ஒருவர் பின் ஒருவராகக் காரில் வந்து இறங்கும் ‘ஜாலிவுட் ப்ரொட்டியஸர்க்’ஞக்கெல்லாம் ‘ஸல்யூட்’ அடித்துக் கொண்டிருந்தால் அவருக்கு எப்படி இருக்கும்? - “ஏய் இடியட்ட, ஏட்றா வண்டியை!” என்று இரைந்தார்.

“கொய்ட் ரெட், ரோம்பச் சரியாச் சொன்னீர்கள் - நீங்கள் வருவதைக்கூடக் கவனிக்காமல் நான்பாட்டுக்கு அவர்களைக் காக்கா பிடித்துக் கொண்டிருந்தால் இடியட் இல்லாமல் என்னவாம்?” என்று அதை அன்புடன் அங்கீரித்து, அடக்க ஒடுக்கத்துடன் அவருக்குக் காரின் கதவைத் திறந்துவிட்டான் ஓ.கே.

“இதோ பார், இந்தப் பயல்கள் நம்மை முந்தும்படி நீ விட்டுவிடக் கூடாது - என்ன ஆனாலும் சரி!” என்று அடித்துச் சொல்லி விட்டு, ‘எதற்கும் நாம் மட்டும் கொஞ்சம் ஏச்சரிக்கையா இருப்போம்’ என்று எண்ணியோ என்னமோ, பின் ஸீட்டுக் கதவைத் திறந்துகொண்டு ஏறி உட்கார்ந்தார்!.

ஓ.கே. தனக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடுவானா? - எடுக்கும்போதே என்பது மைல் வேகத்தில் சென்றான்!

அவனுடன் மற்றப் படாதிபதிகளின் கார்களும் போட்டி யிடவே, பாதசாரிகள் ‘செத்தோமா, பிழைத்தோமா’ என்று தெரியாமல் கலகலத்துச் சிதறினர்.

இந்தக் காட்சி படாதிபதிகளுக்குப் பலே தமாஷாயிருந்தது - இருக்கத்தானே இருக்கும்? - காட்சி ஆரம்பிக்க இரண்டு மணி நேரம் இருக்குமுன்பே கையில் நாலரையணாவுடன் ‘கெளன்ட்டருக்கருகே ‘கிழு’வில் நிற்பவர்கள்லவா அவர்கள்!

ஜந்தாம் அத்தியாயம் பாக்கியசாலி பத்மனாபன்!

“தீர்நாட் நென் ஒன்!”

“நாட் போர் எய்ட் லீக்ஸ்!”

“லீக்ஸ்ட்டி லீக்ஸ் நென்ட்டி நென்!”

“டு ஒன் பைவ் பைவ்!”

“ஸெவன் நாட் ஸெவன் நாட்!”

மாறி மாறி ஒலித்த இந்தக் கார் நம்பர்களையும், மாறி மாறி அடித்த அவற்றின் ஹாரன்களையும் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள் குப்பச்சி.

இவள் யார் என்கிறீர்களா? - இவள் தான் பிரபல நடசத்திரமான நிசிலீலாவின் தாயார். பூர்வாசிரமத்தில் ‘குப்பச்சி’யாக இருந்து, பிற்காலத்தில் ‘குஞ்சம்மா’ எாகப் ‘புனர்ஜன்மம்’ எடுத்தவள்.

“ஏய், எட்டிப் போடா!”

“உங்கப்பன் வீட்டு ரோட்டா! - நட்ட நடுவே நிற்கிறயே!”

“டிரிங், டிரிங்....டிரிங், டிரிங்....!”

“வை வை...வை வை வை...!”

“ழு, புப்டு!....ழு, புப்டு...!”

எற்கெனவே ‘தன் பருவ கால நினைவுகள்’ கலைந்த கோபத்தோடு பஞ்சணையின்மேல் உட்கார்ந்திருந்த குஞ்சம் மானுக்கு மேற்படி குரல்களையும் ‘விலீல்’களையும் கேட்டதும் ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்து விட்டது. அப்பொழுதும் அவள் மறக்காமல் வைரக் கம்மல்களைக் கழற்றி அவசரம் அவசரமாகத் துடைத்துப் போட்டுக் கொண்டு வராந்தாவுக்கு வந்தாள்; வாசல் பூராவும் ஒரே கார் மயமாக இருந்தது - ஒன்றையொன்று முந்தி உள்ளே நுழைய அவை போட்டியிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவற்றைக் கடந்து மேலே செல்ல முடியாமல் மாட்டு வண்டிகளும் ஜட்கா வண்டிகளும், சைக்கிள்களும் ரிக்ஷாக்களும் தவித்துக் கொண்டிருந்தன. போக்குவரத்துப் போலீஸார் அடிக்கடி ‘விலீல்’ அடிப்பதும், நம்பர் வாரியாகக் கார்களை அழைத்து வரிசைக் கிரமமாக அவற்றை நிறுத்தி வைப்பதுமாக இருந்தனர்.

“ஏன் இந்தக் கூட்டம், ஏன் இந்த ரகளை?” - ஒன்றுமே புரியவில்லை, குஞ்சம்மானுகாகு!

அதிலும் வருபவர்கள் சாதாரண ஆசாமிகளா யிருந்தாலும் பரவாயில்லை; படே படே ப்ரொட்யூஸர்கள்! - அவர்களை எப்படி வரவேற்பது? அத்தனை பேரையும் எங்கே உட்கார வைப்பது? - எந்த முறையில் அவர்களை உபசரிப்பது? - பெரிய பிரச்சனையாகவல்லவா போய்விட்டது?

இத்தனைக்கும் பொழுதுகூட இன்னும் சரியாக விடியவில்லையே!

இந்தக் கவலையில் அவள் மூழ்கியிருந்தபோது, “குட மார்னிங்!” என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினாள்.

நெற்றி வியர்வையை வழித்து நிலத்தில் விட்டபடி, இன்ஸ்பெக்டர் சிரித்துக் கொண்டே, “இன்று என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டார்.

தூக்கி வாரிப் போட்டது குஞ்சம்மாளுக்கு. “என்ன கேட்கிறீர்கள்? - விசேஷமா! - இருங்கள், இதோ வந்துவிட்டேன்!” என்று தடுமாறிக் கொண்டே அவள் மாடிக்கு ஓடினாள் - மகளைக் கேட்கத்தான்!

அங்கே அவள் படுக்கை காலியாயிருந்தது. ஏமாற்றத்துடன் தீரும்பியபோது கையில் விளக்குமாறுடன் வேலைக்காரி உள்ளே நுழைந்தாள்.

“எண்டி, அம்மாவைப் பார்த்தாயா..?”

“ஓ, பார்த்தேனே - பாத் ரூமுக்குப் போயிருக்காங்க!”

அவ்வளவுதான்; ஓடோடியும் சென்று ‘பாத் - ரூம்’ கதவைத் தட்டினாள்.

“யாரது...?”

“நான்தாண்டி, கண்ணு! கொஞ்சம் கதவைத் திறேன்?”

கதவைத் திறந்த லீலா அதற்குப்பின்னால் மறைந்து நின்று, “என்ன அம்மா?” என்று கேட்டாள்.

அவள் எப்பொழுதுமே தன் அம்மாவுக்கு முன்னால் மட்டும் கொஞ்சம் வெட்கப்படுவது வழக்கம்!

இத்தனைக்கும் குஞ்சம்மாள் அதை விரும்புவதில்லை. ஏனெனில், பெண் என்றால் அத்தனையும் தங்கம் என்றும், அந்தத் தங்கத்தின்மேல் வெட்கம் என்னும் மாசு படிந்தால் அது கறுத்துவிடும் என்றும் அவள் எண்ணி வந்தாள். அதற்காகவே அவள் முறைப்படி தன் மகளை தனிப்பட்ட எவனுக்கும் அதுவரைக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்காமல் இருந்தாள்.

எனவே, “இந்த வெட்கம் வேண்டாம், வேண்டாம்” என்று நான் உனக்கு எத்தனை தரம் சொல்லுவது? வாடி, வெளியே!” என்று அரை நிர்வாணமாயிருந்த அவளை இழுத்து, “இன்று என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டாள்.

“ஓரு விசேஷமும் இல்லையே!” என்று விழித்தாள் அவள்.

“எண்டி, என்னிடம் கூடவா சொல்லக் கூடாது?”

“சொல்ல ஏதாவது இருந்தால்தானேம்மா!”

“ஒன்றுமில்லாமலா தெரு பூராவும் அமர்க்களப்படுகிறது?”

“என்ன அமர்க்களம்?”

“வேறென்ன வேண்டும்? - காரோடு கட்டை வண்டி மோதுகிறது; ரிக்ஷாவோடு ஸைக்கிள் மோதுகிறது; ஐட்கா வண்டியோடு மாட்டு வண்டி மோதுகிறது...”

“மோதட்டுமே, நமக்கென்ன?”

“எல்லாம் உனக்காகத்தான்டி! - இல்லையென்றால் ஜாலிவுட் பரொட்டியஸர்கள் அத்தனை பேரும் இங்கே வந்து ஏன் தவங்கிடக்கப் போகிறார்கள்?”

“அப்படியானால் ‘என்ன விசேஷம்?’ என்று அவர்களைத் தான் கேட்கவேண்டும்!”

“போடி திருடி! - இன்ஸ்பெக்டர் ஸார் என்னைக் கேட்டார்; நான் உன்னைக் கேட்கலாமென்று வந்தால்...?”

“அவர் இங்கே வருவானேன்?”

“எல்லாம் காரியமாகத்தான் வந்திருக்கிறார்! - ஒரு காரா, இரண்டு காரா? - ஒராயிரம் கார் வந்து வாசலில் நிற்கிறது - போக்கு வரத்துக்கு இடைஞ்சலில்லாமல் அவர் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டாமா?”

“அட பாவமே, நேற்று நான் ஒரு ‘ஸ்பான்ஜ்’ வாங்க வேண்டுமென்று சொன்னேன்; ஒருவேளை...”

“சரிதான், அதைத்தான் அத்தனை பேரும் வாங்கிக்கொண்டு வந்து நிற்கிறார்கள் போலிருக்கிறது!” என்று சிரித்தான் குஞ்சம்மாள்.

லீலா கால்களை மாறி மாறி உதறிக் கொண்டு, “ஐயோ, இப்பொழுது நான் என்ன செய்வேன்? எப்படி எனக்காக அவர்கள் போடும் போட்டியைத் தீர்த்து வைப்பேன்?” என்று கலங்கினாள்.

“அடி அசடே, அதைப்பற்றி நீ ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? - வருவதை வாங்கிப் போட்டு வைத்தால் போச்ச!”

“என்னமோ போம்மா, எனக்கு ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை!”

“அது சரி, ‘எனக்கு ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை’ என்று என்னிடம் மட்டும் எத்தனை தடவை வேண்டுமானா

வும் சொல்லு; ப்ரோட்டிஸர்களிடம் அப்படிச் சொல்லி விடாதே!”

“சரி, நீ போ! - நான் குளித்துவிட்டு வருகிறேன்....”

“இன்ஸ்பெக்டரிடம் என்ன சொல்ல?”

“எனக்குப் பிறந்த நாள் என்று சொல்லித் தொலையேம்மா!”

“நல்ல யோசனைதான்டி, நான் வரேன்!”

குஞ்சம்மாள் திரும்பி இரண்டடிகள் தான் எடுத்து வைத்திருப்பாள் - அதற்குள் ஏதோ நினைத்துக் கொண்ட லீலா, “அம்மாம்மா, இன்னொரு விஷயம்..” என்று இழுத்தாள்.

“என்ன?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அவளுக்கு எதிரே வந்து நின்றாள் குஞ்சம்மாள்.

“அவர்களிடம் நான் குளித்துக்கொண்டிருப்பதாக மறந்து கூடச் சொல்லி விடாதேம்மா, எல்லாருமாகச் சேர்ந்து என் உடம்பைத் தேய்த்து விட இங்கேயே வந்துவிட்டாலும் வந்துவிடுவார்கள்!”

“இவ்வளவுதானே? - இன்னும் நீ படுக்கையை விட்டே எழுந்திருக்க வில்லை என்று சொல்லி விடுகிறேன் - போதுமா?” என்று ‘பாத் ரும்’ - கதவைச் சாத்தி, “எதற்கும் உள்ளே தாளிட்டு வைத்துக் கொள்; நல்லது!” என்று குஞ்சம்மாள் எச்சரித்து விட்டுப் போனாள்.

அதற்கேற்றாற் போல் அன்று வராந்தாவில் கூடியிருந்த அத்தனை படாதிபதிகளும் ஒரே ஒரு ஆத்மாவைப் பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் - அந்தப் பேர்வழி யார் என்கிறீர்கள்? - படாதிபதி பத்மனாபன்தான்!

“உங்களுக்குத் தெரியுமோ?” என்றார் ஒருவர்

“தெரியாதே!” என்று கையை விரித்தார் இன்னொருவர்.

“நேற்று நம் பத்மனாபனுக்கு யோகம் அடித்திருக்கிறது ஸார், யோகம்!”

“குதிரைப் பந்தயத்தில் ரூபாய் பத்தாயிரம் கிடைத்ததே, அதைத்தானே சொல்கிறீர்கள்? - எனக்குக்கூடத்தான் போன வாரம் இருபதாயிரம் கிடைத்தது...”

“நான் அதைச் சொல்லவில்லை ஜயா, நேற்றுக் கோலாகலா ஸ்டேடியோவில் நம் லீலாவின் ஜாக்கெட்டை அவர்தான் கழற்றினாராம்!”

“எவர்?”

“மிஸ்டர் பத்மனாபன்தான்!”

“இருக்காது; ஒரு நாளும் இருக்காது!” என்று அடித்துச் சொன்னார் அவர்.

“இருந்தால்?” என்று விறைப்புடன் நிமர்ந்து நின்றார் இவர்.

“என் காதை அறுத்துக்கொள்கிறேன்!” என்று அவர் சூள் கொட்டினார்.

“வேண்டாம்; ஏற்கெனவே உமக்கு ஒரு காது செவிடு!” என்று இவர் எச்சரித்தார்.

“அதனாலென்ன, என் லீலாவைப் பற்றி யார் என்ன சொன்னாலும் என் காதில் விழாமலிருப்பது நல்லதுதானே? ” என்றார் அவர் ஆனந்த பரவசத்தோடு.

அதற்குள் மற்றொருவர் ஓடி வந்து, “என்ன விஷயம், ஏன் இந்த ரகளை?” என்று அவர்களைக் கவலையுடன் விசாரித்தார்.

“நீரே சொல்லும் - நேற்று நம் லீலாவின் ஜாக்கெட்டைப் பத்மனாபன் கழற்றினாரா, இல்லையா?” என்றார் அவர்களில் ஒருவர்.

அவ்வளவுதான்; “ஈஸ் இட்டு?” என்று வந்தவர் வாயெல்லாம் பல்லாகக் கேட்டார்.

“சரியாப் போச்சு, போங்கள்! - அந்த விஷயம் உங்களுக்குக் கூடத் தெரியாதா?”

“தெரியாதே ஸார், தெரிந்தால் அந்த ஜாக்கெட்டைக் கழற்றிய கைகளையாவது தொட்டு நான் மார்பில் ஒற்றிக்கொண்டிருப்பேனே!” என்று ஏங்கினார் இன்னொருவர்.

“இப்பொழுதும் ஒன்றும் குடி முழுகிப் போய் விடவில்லை; அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அந்தக் கையை அவர் சாப்பிடும் போது கூட அலம்புவதில்லையாம்!”

“அவ்வளவு சீக்கிரம் அலம்ப எப்படி ஸார், மனம் வரும்? - சாதாரணமாகக் கிடைக்கக் கூடிய பாக்கியமா, அது?”

அந்தச் சமயத்தில் “என்ன பாக்கியம்?” என்று குறுக்கிட்டார்களாவான்.

“அந்த வயிற்றெரிச்சலை ஏன் கேட்கிறீர்? - பயல் நம்மை முந்திக்கொண்டு விட்டான், ஸார்!” என்றார் இன்னொரு கணவான்.

“அதற்குள் ‘ஸ்பான்’ஜெக் கொண்டு போய்க் கொடுத்து விட்டானா, என்ன?”

“இல்லை; நேற்று அந்தப் பயல்தான் லீலாவின் ஜாக்கெட் டைக் கழற்றினானாம்!”

“நிஜமாகவா சொல்கிறீர்கள்?”

“ஆமாம் ஜெயா, ஆமாம்!”

“அவன் கையை வெட்ட வேண்டும், ஸார்!”

“அவளே வெட்டாதபோது நீர் எதற்கு வெட்ட வேண்டும்?”

“இல்லையென்றால் அவனுக்காக நாம் காத்திருப்பதுதான் மிச்சமாயிருக்கும்!”

“நேற்றுத்தான் போனாற் போகிறதென்று விட்டேன் - இன்று விடுவேனா?”

“எதை விட மாட்டேன் என்கிறீர்?”

அவ்வளவுதான்; வந்ததுமோசம்! - அவர் தன் தவறை உணர்ந்தார் - என்ன தவறு என்கிறீர்களா? - தான் மட்டுந்தான் நிசி லீலாவுக்கு ‘ஸ்பான்ஜீ’ வாங்கிக்கொண்டு வந்திருப்பதாக அவர் நினைத்துக் கொண்டிருந்த தவறுதான்! - பாவம், அங்கே கூடியிருந்த அத்தனை பேரும் அப்படித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியாது - என்ன செய்வார்? “எதை விடமாட்டேன் என்கிறீர்?” என்று அவர் திடீரென்று கேட்டதும் இவர் திடுக்கிட்டு, “ஒன்றுமில்லை, ஒன்றுமில்லை....” என்று பின்வாங்கினார்.

“சரிதான், நீரும் ‘ஸ்பான்ஜ்’ வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறோ?”

“நானும் வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன் என்று சொல்லுமே! - ‘நீரும் வாங்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோ?’ என்று கேட்டு என் வயிற்றெரிச்சலை ஏன் கொட்டிக் கொள்கிறீர்?’” என்றார் இவர்.

இவர்களைப் போலவே அங்கிருந்த அனைவரும் ஒருவரிடம் ஒருவர் தங்களுக்குத் தெரியாமலே அகப்பட்டுக்கொண்டு விழித்த போது, ‘பாம்பாம், பம்பாம்பாம்!’ என்று ‘ஹாரன்’ அடித்துக் கொண்டே. போக்குவரத்துப் போலீஸாரைக்கூடப் பொருட் படுத்தாமல் படாதிபதி பத்மனாதனின் கார் வாயு வேக மனோ வேகமாக வந்து உள்ளே நுழைந்தது.

ஆறாம் அத்தியாயம் “பாத பூஜை!”

படாதிபதி பத்மனாபனைக் கண்டதும் குஞ்சம்மாளுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை - அத்தனை படாதிபதி களையும் வெளியே நிற்க வைத்துவிட்டு, அவரை மட்டும் எப்படி மேலே அனுப்புவது என்ற குழப்பந்தான் அதற்குக் காரணம்.

எனவே, “வாருங்கள், வாருங்கள்!” என்றாள் ஒரு தரம்; “நில்லுங்கள், நில்லுங்கள்!” என்றாள் இன்னொரு தரம்.

“இதோ வந்துவிட்டேன்!” என்றாள் ஒரு தரம்; இல்லை, வரவில்லை!” என்றாள் இன்னொரு தரம்.

“உட்காருங்கள்!” என்றாள் ஒரு தரம்; “நிற்கிறீர்களே!” என்றாள் இன்னொருதரம். அதற்குள் சேலை கட்டவிழ்ந்து விடவே, அவள் அதை அவசரம் அவசரமாகத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு அள்ளிச் செருகத் தன் அறையை நோக்கி ஓடினாள்.

அதுதான் சமயமென்று மற்றவர்களை யெல்லாம் ஏரித்து விடுபவர்போல் பார்த்த வண்ணம் படாதிபதி பத்மனாபன் மாடிப் படிகளை நோக்கி விரைந்தார்.

“மறந்து விட்டார்களே!” என்றான் ஓ.கே.

“எதை?” என்று ‘வள்’ ளென வீழுந்தார் பத்மனாபன்.

“எது முக்கியமோ அதை எடுத்துக் கொண்டு போக மறந்துவிட்டார்களே, ஸார்! - இதோ பாருங்கள், ‘ஸ்பான்ஜி’ - இங்கேயே இருக்கிறது!” என்று காருக்குள்ளிருந்த அதை எடுத்துக் காட்டினான் அவன்.

“கொண்டாடா, முட்டாள்!” என்று கையை நீட்டினார் அவர்.

“சரிதான், நீங்களும் அப்படித்தானா?” என்றான் அவன்.

“எப்படி?”

“தாங்கள் செய்யும் தவறை மறைப்பதற்காக முதலாளிகளைல் லாம் வேலைக்காரர்களைத் திட்டுவது வழக்கம். அதற்கு....”

அவன் முடிக்கவில்லை; அதற்குள் பத்மனாபன் விரைந்து வந்து அவன் கையிலிருந்த ‘ஸ்பான்’ஜீ ‘வெடுக்’கெண்று பிடுங்கிக் கொண்டு, “முடு வாயை!” என்று அதட்டினார்.

“வாயை முடியிருந்தால் வாரத்துக்கு ஓர் இடம் நான் ஏன் வேலைக்கு வந்திருக்கப் போகிறேன்?” என்று முன்முனுத்தான் ஓ.கே.

“என்ன, உள்ளுகிறாய்?” என்று பத்மனாபன் உறுமினார்.

“ஒன்றுமில்லை!” என்று ஓ.கே. பல்லை இளித்தான்.

இந்தச் சமயத்தில், “இதோ வந்துவிட்டேன், இதோ வந்து விட்டேன்!” என்று மறுபடியும் ஊளையிட்டுக் கொண்டே ஓடி வந்தாள் குஞ்சம்மாள்.

“நிஜமாகவே வந்து விட்டாயா?” என்று வயிற்றெரிச்சலுடன் கேட்டார் பத்மனாபன்.

“ஆமாம், ஆமாம் - வாருங்கள், எல்லோரும் வாருங்கள்! - உட்காருங்கள், எல்லோரும் உட்காருங்கள்!” என்று ஹாலீல் போடப்பட்டிருந்த ஸோபாக்களைக் காட்டினாள் அவன்.

இந்த ‘வரவேற்பு’ பத்மனாபனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏனெனில், மற்றவர்களைப் போல அவர் நிசிலீலாவுக்கு எப்போதாவது, ஏதாவது கொண்டுவந்து கொடுப்பவர் அல்ல; அந்த வீட்டின் தீனசரித் தேவைகள் அத்தனையையும் டூர்த்தி செய்து கொண்டிருப்பவர் - அதற்காகவே தாம் ஜனமம்

எடுத்திருப்பதாக நாளது வரை எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்! - அப்படிப்பட்டவருக்கு அந்த வீட்டில் 'தனியிடம்' கிடைக்க வில்லை யென்றால் ஆத்திரமாயிராதா? - அதிலும், நட்சத்திரத் துக்கு முதன்முதலாக 'ஸ்பான்ஜ்' வாங்கிக்கொடுக்கும் பாக்கியம் தனக்குத்தான் கிடைக்க வேண்டுமென்று அவர் விடிந்ததும் விடியாததுமா யிருக்கும்போதே விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்திருக்கும்போது!

அவருடைய ஆத்திரத்தை அறியாத குஞ்சம்மாள் சந்தர்ப்பத் தைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள எண்ணிட தன் மேலாக்கைச் சற்றே நெகிழ விட்டுவிட்டுப் புன்னகை புரிந்தாள்.

பத்மனாபனோ அதைப் பொருட் படுத்தாமல் மேலே செல்லத் திரும்பி, இரண்டடிகள் எடுத்து வைத்தார்.

இந்தத் 'தோல்வி'யைக் கண்டு அவள் இடிந்து விடவில்லை; "நில்லுங்கள் - அவள் அங்கே குளித்துக்கொண்டிருக்கிறாள் - நில்லுங்கள்!" என்று பரபரப்புடன் கத்தி, அவரைத் தன் பக்கமாக இழுக்கப் பார்த்தாள்.

பாழும் ஓ.கே. சும்மா இருந்திருக்கக் கூடாதா? - "ஆஹா! நல்ல சமயம், ரொம்ப நல்ல சமயம்!" என்று அவன் அவரை உற்சாகப்படுத்த ஆரம்பித்து விட்டான்.

பத்மனாபன் திரும்பினார். "ஓடுங்கள்! - சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடாதீர்கள் - ஓடுங்கள்!" என்று ஓ.கே. மேலும் மேலும் கூச்சலிட்டான்.

அவ்வளவுதான் - ஓட முயன்ற தன்னைக் கை பற்றி இழுக்க வந்த குஞ்சம்மாளை அவர் ஒரு தள்ளுத் தள்ளிவிட்டு, நாலே எட்டில் மாடியை அடைந்துவிட்டார்!

அங்கே, குளித்து முடிந்து அப்பொழுது தான் உடம்பைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த லீலாவைக் கண்டதும் பத்மனாபனுக்கு ஒரே ஏமாற்றமாயிருந்தது. "எல்லாம் அந்தக் குஞ்சம்மாளால் வந்த வினை!" என்று கையிலிருந்த "ஸ்பான்'ஜைக் கீழே விட்டெறிந்தார்.

விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்ட நட்சத்திரம் 'விலையுயர்ந்த சிரிப்பு'டன் அதை எடுத்து 'ஐபா'யின்மேல் வைத்துவிட்டுத் தன்

கையிலிருந்த ‘டர்க்கி டவ’லை அவரிடம் போனாற்போகிற தென்று கொடுத்தாள்!

தீர்ந்தது கோபம் பத்மளாபனுக்கு; ஆனந்த பரவசத்துடன் தன் சிரமங்கள் அத்தனையையும் அந்தக் கணமே மறந்து விட்டு, டவலுக்குக்கூட வலிக்காமல் அவள் உடம்பை துடைக்க ஆரம்பித்துவிட்டார் அவர்.

அதற்குள் தலையைச் சீவிக்கொண்டு துடைத்த துண்டை வாங்கி மேலே போட்டுக் கொண்டு, “உங்களுக்கு மட்டுமென்ன, எனக்குக்கூடத்தான் என் அம்மாவைக் கண்டால் பிடிக்க வில்லை!” என்று சொல்லிக் கொண்டே ஸோபாவில் சாய்ந்தாள் அவள்.

“என் லீலா, என்?” என்று ‘இஞ்சி தின்ற குரங்கு’ போல் கேட்டபடி, அவள் பாதகமலங்களுக்கருகே உட்கார்ந்தார் அவர்.

“அவள் சொல்கிறாள் - நான் ரொம்ப வெட்கப்படு கிறேனாம்!”

“நிஜமாகவா? - ஆச்சரியமாய்த்தான் இருக்கிறது!”

“என்னைக் கேலியா செய்கிறீர்கள், கேலி!” என்று அவள் ‘ஹாடல்’ புரிந்தாள்.

“சீ கழுதை, உன்னையாவது நான் கேலி செய்யவாவது!” என்று அவள் கண்ணத்திதல் லேசாகத் தட்டிக் ‘காதல்’ புரிந்தார் அவர்.

“இல்லை, நீங்கள் தான் கழுதை!” என்று அவள் கொஞ்சினாள்.

“இல்லவே இல்லை, நீ தான் கழுதை!” என்று இவர் மிஞ்சினார்.

இப்படியாக அவர்களுடைய ‘காதல்’ உதயமாகிக் கொண்டிருந்த போது, அதை மறைக்க வந்த கருமேகத்தைப் போலக் கையிலே பர்மாப் பாதரட்சைகளுடன் ஓ.கே. அங்கு வந்து, “ஜயா இன்று தன்னைத்தான் மறக்கவில்லை; மற்றவற்றை யெல்லாம் மறந்தே போய்விட்டார்!” என்றான்.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பினார் ‘ஜயா’ - நல்ல வேளை, அன்று அவன் கையில் பாதரட்சைகள் இருந்தன - இல்லா விட்டால் அவனாவது, பிழைத்திருப்பதாவது! - அதிலும், நிசிலீலாவுக்கு

முன்னால் அவன் இப்படி நடந்து கொள்வதென்றால்? - “வைத்துவிட்டுப் போடா, நாயே!” என்று அதட்டினார்.

“அந்த மட்டும் எனக்கு நன்றி விசுவாசம் இருக்கிறது என்றாவது ஒப்புக் கொண்டார்களே, ரொம்ப சந்தோஷம்!” என்று சிரித்துக்கொண்டே அவன் பாதரட்சைகளை அவருக்கருகே வைத்துவிட்டு நகர்ந்தான்.

பத்மனாபன் உடனே எழுந்து கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டுவிட்டு. “உனக்காகத்தான் இதைப் பர்மாவிலிருந்து தருவித்தேன்!” என்றபடி, கால்களில் ஒன்றைத் தானே மெல்லத் தூக்கி ‘டிபா’யின்மேல் வைத்துச் செருப்பைத் துடைத்து மாட்டி விட்டு, இப்படியும் அப்படியுமாகச் சாய்ந்து சாய்ந்து பார்த்தார்.

“எதைத்தான் நீங்கள் எனக்காக வாங்கவில்லை?” என்று அவருடைய சிண்டைத் தட்டி - இல்லையில்லை, அவருக்கேது சிண்டு? - வழுக்கைத் தலையைத் தட்டி விட்டாள் அவள்!

பத்மனாபன் உள்ளங் குளிர்ந்து, உச்சி குளிர்ந்து, “ஆஹா, வாரிக்கொண்டு போகிறது!” என்றார்.

“யாரை?” என்ற ஒன்றும் புரியாமல் கேட்டாள் அவள்.

“உன்னைத்தான்..!”

“என்னையா?”

“ஆமாம், உன் தங்க நிறக் காலுக்கு இந்த நீலநிறப் பட்டை ரொம்ப ரொம்ப ஜோரா யிருக்கிறது.

“எங்கே, காட்டுங்கள்!” என்று அவள் எழுந்தாள்.

“வேண்டாம், வேண்டாம் - நானே காட்டுகிறேன்!” என்று காலை அவள் முகத்துக்கு நேராகத் தூக்கிக் காட்டினார் பத்மனாபன்.

“ஜய, போங்கன்னா!” என்று அவள் விலகிய துண்டை இழுத்து மூடிக்கொண்டு, “ஆமாம், இன்னொரு காலுக்குப் போடவில்லையே?” என்றாள்.

“இதோ, காத்திருக்கிறேன்!” என்று அந்தக் காலையும் தூக்கித் தன் தொடையின் மேல் வைத்துக்கொண்டு, மற்றொரு செருப்பை எடுத்து மாட்டினார் பத்மனாபன்.

அவள் சற்றே எழுந்து இரண்டு கால்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டு, “பரவாயில்லை - எங்கே, அந்தச் சிவப்பு நிறப்

பட்டை போட்ட செருப்பை எடுத்து மாட்டுங்கள், பார்க்கலாம்?" என்றாள்.

"நான் ஒரு பாலி லீலா, நீ சொல்லும் வரை சும்மா இருந்துவிட்டேனே!" என்று தன்னைத் தானே நொந்துகொண்ட வண்ணம் அவசரம் அவசரமாக அவற்றைக் கழற்றிக் கீழே எறிந்து விட்டுச் சிவப்பு நிறச் செருப்பை எடுத்து மாட்டினார் பத்மனாபன்.

அதன் 'அழ'கைப் பத்மனாபனோடு தானும் பார்த்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக லீலா எழுந்தாள். அதற்குள் இன்னொரு காலையும் தூக்கிச் செருப்பை மாட்டிவிட்டு, இரண்டு கால்களையும் இரு கைகளால் அள்ளிக் கண்ணத்தில் ஒத்தி ஒத்தி எடுத்த வண்ணம், "ஆஹா, வாரிக் கொண்டு போகிறது! அப்படியே வாரிக் கொண்டு போகிறது!" என்று உட்கார்ந்தது உட்கார்ந்தபடி எழும்பி எழும்பிக் குதித்தார் படாதிபதி.

இந்தச் சமயத்தில், "அடி ஆத்தா! அங்கே 'பிறந்த நாள்' என்று எல்லோரும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் - இங்கே 'பாத பூஜை' நடந்து கொண்டிருக்கிறதே?" என்ற குஞ்சம்மாளின் குரல் கேட்டது.

இருவரும் தூக்கி வாரிப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்தார்கள்.

அறையின் இன்னொரு கதவைத் திறந்து கொண்டு, அவள் வியப்பே வடிவாய் எதிரே நின்றுகொண்டிருந்தாள்!

"இங்கேயும் வந்து விட்டாயா, துணைக்கு?" என்றார் படாதிபதி வெறுப்புடன்.

"எனக்கேன் துணை? - நீ போம்மா, இவரை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்!" என்றாள் நட்சத்திரம்.

குஞ்சம்மாள் 'சட்' டென்று முந்தானையை எடுத்துக் கண்களைத் துடைத்தபடி, "என்னைப் பார்த்தால் உங்களுக்கு ஏண்டியம்மா இப்படி எட்டிக் காயாக் கசக்கிறது!" என்று கலங்கிக்கொண்டே போய்விட்டாள்.

அவள் சென்றதும், "முதல் கதவை மட்டும் அல்ல; இரண்டாவது கதவையும் மறந்து விட்டார்கள்!" என்றாள் லீலா சிரித்துக்கொண்டே.

தன் தலையில் தானே அடித்துக்கொண்ட வண்ணம், “சீசி, எனக்கு முளையே இல்லை; கொஞ்சங்கூட இல்லவே யில்லை!” என்று அலுத்துக் கொண்டே சென்று அந்தக் கதவையும் இழுத்துச் சாத்தித் தாளிட்டு விட்டு வந்தார் படாதிபதி.

“இப்பொழுதுதானா அது உங்களுக்குத் தெரிந்தது? - டு லேட்!” என்றாள் நட்சத்திரம்.

“அது சரி, உன் அம்மாவை இப்பொழுது பார்த்தால்கூடவா இனிக்கும்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே பத்மனாபன் உட்கார்ந்தார்.

“அவனுக்கும் உங்களுக்கும் ஆன வயதை யாராவது ஞாபக முட்டினால் தானே?”

“ஏன், எங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“தெரிந்தால் ஏன் இந்தக் கோலம்?”

“எல்லாம் உன்னால்தான்!”

“அது கிடக்கட்டும்! - நேற்றிரவு என்ன நடந்ததென்று தெரியுமா, உங்களுக்கு?”

“எங்கே, என்ன நடந்தது என்று சொன்னால்தானே தெரியும்?”

“அதற்குள்ளே மறந்துவிட்டார்களா? - அப்படியானால் சொல்ல மாட்டேன், போங்கள்!”

“நானும் கேட்க மாட்டேன், போ!”

இருவரும் ஒருவரை யொருவர் ஒரு கணம் பார்க்காமல் இருந்தனர்; மறுகணம் ஒருவரை யொருவர் அறியாமல் பார்த்துப் புன்னகை பூத்தனர்.

“நான் ‘டு’ விட்டுவிடுவேன்!” என்று அவள் அவரைப் பயமுறுத்தினாள்.

“நானும் ‘டு’ விட்டுவிடுவேன்!” என்று அவர் அவளைப் பயமுறுத்தினார்.

“ஓன், டு...”

“ஐயோ, வேண்டாம் - பேசு, லீலா பேசு!” என்று கெஞ்சினார் அவர்.

“கேளு ராஜா, கேளு!” என்று கொஞ்சினாள் அவள்.

“சரி, சொல்லு!”

“நிஜமாகவே உங்களுக்கு ஞாபகமில்லையா, டர்மலேண்ட் ப்ரோக்ராம்?”

“எப்படியிருக்கும், லீலா? உன்னைப் பார்த்தால்தான் எனக்கு எல்லாமே மறந்து போய் விடுகிறதே!”

“ஓஹோ, பார்த்தால்தான் மறந்து போகிறதா?”

“இல்லை. இல்லை - நினைத்தாலே மறந்து போய்விடுகிறது!”

“அப்படிச் சொல்லுவங்கள்! - நேற்றிரவு நீங்கள் சொன்னபடி அந்த ‘அரோகரா பாங்க அனந்தசயனம்’ டர்மலேண்டுக்கு வந்தான். நான் ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தேன்..”

“எட்டித்தானே நின்றான்?”

“இல்லை, மெல்ல அவன் எனக்குப் பின்னாலே வந்து, ‘லீலா, லீலா’ என்றான்; நான் பேசாமல் இருந்தேன். ‘ஏன் லீலா, பேசமாட்டேன் என்கிறாய்?’ என்றான்; அதற்கும் பேசாமல் இருந்தேன். ‘நேரங் கழித்து வந்ததற்காக ஒருவேளை கோபித்துக் கொண்டாயோ?’ என்றான்; எனக்குள் நானே சிரித்துக் கொண்டேன். ‘டாக்டர் லீட்டில் நேரமாகிவிட்டது, லீலா!’ என்றான்; ‘ச்சுக்கு’ என்று எனக்குள் நானே சொல்லிக் கொண்டேன். தலையிலிருந்த பூக்களில் ஒன்றை எடுத்தான்; தடுக்கவில்லை. பின்னலைத் தொட்டான்; பிடுங்கிக் கொள்ள வில்லை. கதவைத் தாளிட்டான்; திறக்கவில்லை. விளக்கை அணைத்தான்; ஏற்றவில்லை...”

“அட பாவி, அப்புறம்?”

“தேவலையே, ‘மங்க்கி கிலாண்ட் இன்ஜுக்ஷன்’ என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்...”

“ம... அப்புறம் என்ன நடந்தது, லீலா?... சீக்கிரம் சொல்லு!”

“அதை நான் ஏன் உங்களிடம் சொல்ல வேண்டுமாம்?”

“சொல்லு, லீலான்னா...!”

“போங்க ஸார்ன்னா...!”

“சொல்லப் போகிறாயா, இல்லையா?”

“சொல்லாவிட்டால்...?”

“என் இதயம் சுக்கு நூறாக உடைந்து விடும்!”

“அட பாவமே, என்னால் உங்கள் இதயம் ஏன் உடைய வேண்டும்? - இதோ சொல்லி விடுகிறேன் - அவர் என் தோளைப் பற்றினார்; நான் அவர் தோளைப் பற்றினேன் - இருவரும் எங்கள் சரிப்பால் இருட்டை விலக்கிக்கொண்டு கட்டிலுக்கருகே சென்றோம்...”

“ஜையேயோ!”

“அப்புறம் கேளுங்களேன் - அவர் என் காதோடு காதாக ரகசியம் பேசினார்; நான் அவர் காதோடு காதாக ரகசியம் பேசினேன்...”

“வெறுங் காது மட்டுந்தானே?”

“இல்லை, உதடுங்கூடத்தான்!”

அவ்வளவுதான்; படாதிபதி துள்ளி எழுந்தார் - “முடியாது; இதை என்னால் சகிக்கவே முடியாது!” என்று கத்தினார்.

அவள் கலகலவென நகைத்தபடி, அவரை இழுத்துத் தன் அருகே உட்கார வைத்துக் கொண்டு, “அதெல்லாம் ஒன்றும் நடக்கவில்லை! அந்தப் பயல் என் கையைப் பற்றினானோ இல்லையோ, ‘ஜை ஆம் ஸாரி, ஜை ஆம் ஸாரி, ஜை ஆம் வெரி வெரி ஸாரி!’ என்று நீங்கள் சொன்ன மாதிரியே பஞ்சக்சத்தை இறுக்கி இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு பிடித்தான் ஓட்டம்!” என்றான்.

“பலே, அப்படிச் சொல்லு! - இந்தா, இதை நீ இப்போதே வைத்துக்கொள்!” என்று ரூபாய் ஜயாயிரத்துக்கு உடனே ஒரு ‘செக்’ எழுதி அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு, “நான் வரட்டுமா?” என்றார் படாதிபதி.

“ஜையோ, உங்களைப் பிரிந்து நான் எப்படி உயிர் வாழ்வேன்?” என்று திடீரென்று உருகினாள் நட்சத்திரம்.

படாதிபதி திடுக்கிட்டு, “என்ன லீலா, என்ன உடம்புக்கு?” என்று கவலையுடன் விசாரித்தார்.

“ஒன்றுமில்லை; நாளை ‘ஷ-ஷட்டிங்’குக்கு ‘டைலாக்’ வரப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன் - போய் வாருங்கள்!” என்று அவருடைய சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து வைத்ததோடு, சஞ்சலத்தையும் போக்கி வைத்தாள் நட்சத்திரம்!

எழாம் அத்தியாயம்

“சீ, இதுவும் ஒரு வாழ்க்கையா!”

“டேய், முதலாளி வந்ததும் என்னை எழுப்புடா!” என்று ஏவலாளனுக்கு உத்தரவிட்டுவிட்டு, நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி மேஜையின்மேல் காலை நீட்டிப் படுத்துக் கொண்டிருந்தான் பீதாம்பரம். ‘டிரிங்கிரிங், டிரிங்கிரிங்’ என்று டெலிபோன் மணி அடித்தது. “இது ஒரு சனியன், தூக்கத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டு!” என்று கோபத்துடன் ‘ரிலீவ்’ரை எடுத்துக் கீழே வைத்துவிட்டு மறுபடியும் கண்ணை முடினான். அதற்குள், “அடேடே, இன்னிக்கு ‘நைட்’ எங்கே ‘ப்ரோக்ராம்’னு மாலா மத்தியானம் ‘போன்’லே சொல்லேன்னு சொன்னாளோ! ஒரு வேளை அவளாயிருக்குமோ?” என்று கீழே வைத்த ‘ரிலீவ்’ரைப் பரபரப்புடன் கையில் எடுத்து, “ஹெல்லோ! பீதாம்பரம் ஸ்பீக்கிங், நிங்க யாரு?” என்று குழைந்தான்.

அடுத்த நிமிஷம் அவன் மூகம் கறுத்தது. “காரா? வரட்டும், அனுப்புகிறேன்!” என்று ‘ரிலீவ்’ரை டக்கென்று ‘ரெஸ்’டின் மேல் வைத்துவிட்டு, “ஆமாம், இவர் வந்து எழுதிக் கிழித்துத்தான் இங்கே படம் எடுக்கப் போகிறார்களாக்கும்? கந்த லீலா கிருஷ்ண லீலாவா மாறிவிட்ட விஷயம் பயலுக்குத் தெரியாதுபோல இருக்கு; கார் வேண்டுமாம், காரு!” என்று முனுமுனுத்துக்கொண்டே உட்கார்ந்தான்.

அப்போது ‘டக், டக்’கென்ற பூட்ஸ் சத்தம் அவன் காதில் விழுந்தது. “வருபவன் யாராயிருக்கும்?” என்று அவன் யோசிக்க ஆரம்பித்ததும் ஏவலாளன் ஓடோடியும் வந்து, “ஸார்! டைரக்டர் வருகிறார், ஸார்!” என்றான் பரபரப்புடன். “வந்தால் என்னடா? அவனைக் கண்டதும் உன்னை யார் எழுந்திருக்கக் கொண்னாது? இனிமேல் என்னைக் கண்டால்தான் நீ எழுந்திருக்கக் கொட்டு வேண்டும்; வேறு யாரைக் கண்டாலும் எழுந்திருக்கக் கூடாது - போ, போய் உட்கார்!” என்று பீதாம்பரம் இநைந்தான்.

இந்தச் சமயத்தில், “என்ன கோபம், இன்று பீதாம்பரத் துக்கு?” என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தார் டைரக்டர் சோழ.

“அதிருக்கட்டும், இன்று ‘பிரியாணிப் போட்டி’யில் யாருக்கு வெற்றி?” என்று பீதாம்பரம் கேட்டான்.

“கேட்க வேண்டுமா, எனக்குத்தான்! ரெண்டு பிளேட் மட்டன், ரெண்டு பிளேட் சிக்கன், ரெண்டே ஸெகண்ட்லே அவுட்டு!” என்று உற்சாகத்துடன் சொல்லிக் கொண்டே அவனுக்கு எதிரே உட்கார்ந்தார் டைரக்டர்.

“அடி சக்கை! மற்றப் பயல்களெல்லாம்...?”

“ரெண்டாவது பிளேட்டிலேயே தீக்கு முக்காடிப் போய் விட்டார்கள்!”

“ஆமாம், இதிலே இருக்கிற ‘ஸக்ஸெஸ்’ உங்களுக்குப் படத்திலே இல்லையே!”

“அதற்கு நான் என்ன செய்யட்டும்? கந்தசாமியல்லவா கதை எழுதுகிறான்?”

“அவனைக் கேட்டால் ‘நான் என்னமோ சரியாத்தான் எழுது கிறேன்; டைரக்டர் தான் எல்லாவற்றையும் மாற்றி விடுகிறார்’ என்கிறானே?’”

“சரிதான், அதைக்கூட நான் செய்யவில்லையென்றால் முதலாளி என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்?”

“அதற்காக உங்களுடைய ‘புத்திசாலித்தன’த்தைக் கதையில் தானா காட்ட வேண்டும்? ‘டைரக்ஷி’னில் காட்டலாமே!”

“நல்ல ஆளுய்யா, நீர்! நம்முடைய அதிகாரமெல்லாம் கதாசிரியர் கந்தசாமியிடம் தான் செல்லும்; நட்சத்திரங்களிடம் செல்லுமா? அவர்களிடம்தான் ஆனானப்பட்ட முதலாளியே தோப்புக்கரணம் போட வேண்டியிருக்கிறதே, நான் என்ன செய்ய?”

“அதுவும் உண்மைதான்; அடுத்தாற் போல் வேறு எங்கேயாவது ‘சான்ஸ்’ கிடைக்க வேண்டுமென்றாலும் அவர்களுடைய தயவுதானே நமக்கு முதலில் வேண்டியிருக்கிறது?”

“நமக்கு மட்டுமென்ன? முதலாளிக்குக் கூடத்தான்! அவர்கள் இல்லையென்றால் அவருக்கு யார் காலணா கொடுப்பார்கள்?”

“அதற்காக நீங்கள் ‘வெறும் பிரியாணி வீர’னாகவே இருப்பதா?”

“வேறே வழி? ஒரு நல்ல ‘பைனான்ஷியர்’ கிடைக்கிற வரையிலே அப்படித்தான் இருக்கணும்!”

“பைனான்ஷியர் சும்மா கிடைத்துவிடுவானா? நான் ஒரு மாலாவைத் தயார் பண்ணி வெச்சிருக்காப் போல நீங்க ஒரு பாலாவைத் தயார் பண்ணி வெச்சிருக்கணும்!” என்றான் பீதாம்பரம் கொஞ்சம் ‘குத்த’லாக.

“எனக்குத்தான் இன்னும் கல்யாணமே ஆகலையே!” என்று பதிலுக்குக் ‘குத்த’லாகச் சொல்லிக்கொண்டே, ஒரு ஸிக்ரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்தார் சோழ.

பீதாம்பரம் திடுக்கிட்டு, “மாலா என் மனைவி என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?” என்று கேட்டான்.

“அதிருக்கட்டும், பாலா என் தங்கை என்று உமக்கு எப்படித் தெரிந்தது?” என்று திருப்பிக் கேட்டார் சோழ.

“நீங்களாவது சேர்ந்து வாழ்கிறீர்கள்; நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்துகூட வாழ்வதில்லையே? - அதனால்தான் எப்படித் தெரிந்தது என்று கேட்கிறேன்!”

“என்ன ஜயா, இப்படிக் கேட்கிறோ! பாம்பிள் கால் பாம்புக்குத் தெரியாதா? எல்லாவற்றையும் ‘அட்ஜஸ்ட்’ பண்ணிக் கொள்ளக்கூடிய ஆற்றல் எங்களுக்கு இருக்கிறது; உங்களுக்கு இல்லை. அவ்வளவுதான் உமக்கும் எனக்கும் உள்ள வித்தியாசம்!”

“என்ன இருந்தாலும் இரவில் சில சமயம் இங்கே வந்து என் மனைவி எனக்கு முன்னால் பல ‘பெரிய மனிதர்க்’ஞடன் பழகும்போது...”

“அதனாலென்ன, பொன்னைப் பொதுவுடைமை யாக்கும் வரை நாமெல்லாம் பெண்ணைப் பொதுவுடைமையாக்க வேண்டியதுதான்! இல்லையென்றால் நீங்கள் இங்கே ‘ப்ரெராட்க் ஷன் மானேஜ’ராக நீடிக்க முடியுமா? நான்தான் ‘டெரக்ட’ராக நீடிக்க முடியுமா?”

“அதுதான் எனக்கும் கவலையாயிருக்கிறது; வரவர மாலாவின் முகத்தைப் பார்த்தால் எனக்கே பிடிக்கவில்லை...”

“என், என்ன காரணம்?”

“காலத்தால் அவள் அழகு தேய்ந்துகொண்டிருக்கு ஸார், தேய்ந்து கொண்டிருக்கு!”

“இவ்வளவுதானே? மொச்சை மாவைப் போட்டுத் தினந்தோறும் முகத்தை அலம்பச் சொல்லுங்கள்; சரியாய்ப் போய்விடும்!”

“பாலா அப்படித்தான் செய்கிறாளா, என்ன?” என்று பீதாம்பரம் ஆவலுடன் கேட்டான்.

“செய்யாவிட்டால் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் மலிந் திருக்கும் இந்தக் காலத்தில் என் கால்களுக்குப் பூட்ஸ் கூடக் கிடைக்காதே, சுவாமி!”

“அதற்காகச் சில பைத்தியக்காரர்களைப்போல வேலையில் லாத் திண்டாட்டம் ஒழிய வேண்டுமென்று நீங்களும் கூச்சஸ் போட ஆரம்பித்து விடாதீர்கள்; அது ஒழிந்தால் பணக்காரர்கள் ஒழிந்து விடுவார்கள். அப்பறும் நீங்களும் நானும் பெண்ணைப் பொதுவுடைமை யாக்க முடியாது; அப்படி ஆக்கினாலும் அவளைச் சுவைத்துத் துப்பப் ‘பெரிய மனிதர்’களும் இருக்க மாட்டார்கள்!”

“ஆமாம் ஆமாம், திடீரென்று முளைக்கோ உடலுக்கோ வேலை கொடுக்க நம்மால் முடியுமா? அப்படியே கொடுத் தாலும் ‘பாண்டியாக்’ சவாரியும் பங்களாவாசமுந்தான் கிடைக்குமா?”

“அப்படிச் சொல்லுங்கள்; வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே!” என்று அவருடைய கையைப் பிடித்துக் குலுக்கியபடிக் கத்தினான் பீதாம்பரம்.

“ஒரு சிறு திருத்தம்; ‘வாழ்க்கை எது வேண்டுமானாலும் செய்து வாழ்வதற்கே!’” என்று மாற்றிச் சொல்லுங்கள்!” என்று “பிரியானி நிறைந்த தம் தொந்தி’யை ஆறுதலுடன் தடவி விட்டுக்கொண்டே எழுந்தார் டைரக்டர் சோமு.

“இன்றிரவு ‘கால்-ஷீட்’ போட்டிருக்கே, ஷட்டிங்’குக்காக ‘ரிஹர்ஸல்’ எதுவும்...’

“எல்லாம் ‘ஸெட்’டிலே பார்த்துக் கொள்ளலாம்; நீர் சீட்டாட வருகிறீரா?”

“அதற்குத்தான் ஓன்றுக்கு மூன்று உதவி டெரக்டர்கள் இருக்கிறார்களே! உங்களையும் சேர்த்தால் நாலு; போதாதா சீட்டாட்டத்துக்கு?”

“சரி, நீர் தாக்கம் போடப் போகிறீராக்கும்?”

“போடாவிட்டால் இரவு பூராவும் முதலாளியை வளைய வளைய வந்து எப்படி ஸார், ‘காக்கா’ பிடிக்க முடியும்?”

“அப்படியே செய்யுங்கள்; ஆனால் ஓன்று...”

“என்ன அது?”

“அடுத்த மாதம் எடுக்கப்போகும் ‘க்ரூப் டான்’ ஸாக்கு மட்டும் நீர் இப்பொழுதே ஏற்பாடு செய்துவிட வேண்டும்.”

“அதெல்லாம் எதற்கு, ஸார்? கோஷ்டி நடனங்களைப் பார்த்துப் பார்த்துத்தான் ஐனங்களுக்கு அலுத்துப் போய் விட்டதே?”

“அவர்கள் கிடக்கிறார்கள்; ‘க்ரூப் டான்ஸ்’இல்லையென்றால் முதலாளியின் உபயோகத்துக்குப் புதுப்புது முகங்கள் எப்படிக் கிடைக்குமாம்? - நீர் இன்றே நூறு குட்டிகளுக்குச் சொல்லி அனுப்பும்!”

“நூறு ஏன், ஸார்? தொண்ணுற்றெட்டு போதாதா?”

“இன்னும் ரெண்டு?”

“மாலாவும் பாலாவும்!”

“நல்ல யோசனைதான், இன்றே ஆள் அனுப்பி விடுகிறீரா?”

“அடுத்த வாரம் அனுப்புகிறேனே!”

“ஊஹு-மெம்; ஒரு மாத காலமாவது ரிஹர்ஸல்’ வைக்க வேண்டும்...”

“இப்பொழுதுதானே சொன்னீர்கள், ‘ரிஹர்ஸ’லெல்லாம் ‘ஸெட்’டிலே பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று?”

“அது வேறே விஷயம்; இது வேறே விஷயம்!”

“எல்லாம் ஓன்றுதான், ஸார்! அது ‘டெலாக்’கை ஒப்பிப்பது; இது கையையும் காலையும் ஆட்டுவது - அவ்வளவுதானே?”

“இருந்தாலும் நூறு பெண்கள் நம்மைச் சுற்றித் ‘தொம், தொம்’ என்று குதிப்பது சாதாரணமாகக் காணக்கூடிய காட்சியா? அழுவுமான காட்சியாச்சே, ஐயா! அதை ஒரே நாளில் இழந்துவிட உமக்கு எப்படித்தான் மனம் வருகிறதோ?”

“பாவம் முதலாளி! - உங்களுடைய ‘எண்டர்டெயன் மெண்ட்’குக்காக அவர் அல்லவா செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது!”

“இல்லை; ஸ்ரீமான் பொதுஜனம் செலவழிக்கிறார்!”

“அந்த அப்பாவியை ஏன் ஸார், அடிக்கடி வம்புக்கு இழுக்கிறீர்கள்! அவருக்கு என்ன தெரியும்?”

“எது தெரியாது? எல்லாம் தெரியும். ஆனால் ‘கலை’ என்ற ஒரு வார்த்தை இருக்கிறதே, அதுதான் அன்றிருந்து இன்றுவரை அவரிடமிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றி வருகிறதாக்கும்!”.

“அப்படியானால் அந்த ஒரு வார்த்தை வாழவில்லை யென்றால் நாமெல்லாம் வீழவேண்டியதுதான் என்று சொல் வுங்கள்!” என்றான் பீதாம்பரம்.

இந்தச் சமயத்தில், “கலை உங்களுக்காக வாழ்வதை விடத் தற்கொலை செய்துகொள்வது எவ்வளவோ மேல்!” என்ற ஒரு குரல் கேட்டது.

இருவரும் ஏககாலத்தில் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

“ஓ, கதாசிரியர் கந்தசாமியா!” என்றான் பீதாம்பரம் எக்தாளமாக.

“ஆமாம், பயங்கர மிருகங்கள் பல வாழும் பணக் காட்டில் பசிக்காக ஒரு பிடி உணவு தேடிப் பிரயாணம் செய்யும் ஒரே பாதசாரி நான்; ஒரே மனிதன் நான்!” என்று அவன் சொன்னதற்கு இன்னும் கொஞ்சம் அழுத்தம் கொடுத்தான், வயிற்றில் ஈரம் இல்லாவிட்டாலும் நெஞ்சில் ஈரம் இருந்த அந்த எழுத்தாளன்!

வழக்கம்போல் அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல், “கார் அனுப்புவதற்குள் வந்து விட்டார்களே?” என்றான் வஞ்சக நெஞ்சினானான பீதாம்பரம்.

“இனி நீங்கள் கார் அனுப்ப மாட்டார்கள் என்று தெரியும்; அதனால்தான் என் கால்களைக் கொண்டே வந்துவிட்டேன்!”

“எனாம்?”

“கதையோ முடிந்துவிட்டது; இனி காசு வாங்க வேண்டியதுதானே பாக்கி!”

இந்தச் சமயத்தில் டைரக்டர் சோழ குறுக்கிட்டு, “கதையை நீங்கள் முடித்து விட்டால் போதுமா ஸார், நாங்கள் அதைப் பார்க்க வேண்டாமா?” என்றார்.

“ஐயோ பாவும், அதற்கெல்லாம் உங்களுக்கு எங்கே நேரம் இருக்கப் போகிறது? என் கணக்கைத் தீர்க்கும் வரை, அல்லது என் கதையைத் தீருடி அதை வேறு யாருடைய பெயரிலாவது வெளியிடும் வரை, ‘உங்கள் கதையை நாங்கள் இன்னும் பார்க்கவில்லை’ என்று நொண்டிச் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கப் போகிறீர்கள் - அவ்வளவுதானே?”

“கேட்டாரா, பீதாம்பரம்? இவருடைய கதையைப் பார்ப்பதற்காக என் அருமையான காலத்தை நான் வீணாக்க வேண்டுமாம்!”

“அவன் கிடக்கிறான், வாழத் தெரியாதவன் - நீங்கள் வாருங்கள், போவோம்!” என்று ‘வெறும் பிரியானி வீர’னை வீராப்புடன் அழைத்துக்கொண்டு நடந்தான் ‘காக்கா’.

“சீ, இதுவும் ஒரு வாழ்க்கையா!” என்று அலுத்துக் கொண்டான், மானத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் பெரிதாக மதிக்காத ஏழை கந்தசாமி.

பூர்வ கதை

முத்தாயி கண்ணிழந்தவள்; அவளுக்குக் கைக்கோலாயிருந் தான் அவளுடைய ஒரே மகனான ரத்தினம். இவர்கள் இருவருக் கும், இவர்களைச் சேர்ந்த இன்னும் சிலருக்கும் மனிதர்கள் அளிக் காத ஆதரவை ஒரு ‘தெரு விளங்கு’ அளித்துக்கொண்டிருந்தது. அதன் மடியிலே இவர்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக வாழ்ந்து வந்தனர். முத்தாயி பிச்சைக் காரியாயிருந்து பணக்காரர்களின்

‘பரலோக வாழ்க்கை’க்கு உதவி வந்தான்; ரத்தினம் கப்பல் கூலியாயிருந்து அவர்களுடைய ‘இகலோக வாழ்க்கை’க்கு உதவி வந்தான்.

இவர்களுக்கு ‘அடுத்த வீட்டுக்காரர்’களாயிருந்தவர்கள் அந்தோணியும் ஆரோக்கியசாமியும் - அந்தோணி ரத்தினத்தின் நண்பன்; ஆரோக்கியசாமி இவர்கள் அனைவருக்கும்’ ஞான போதகன்.’

ஒரு நாள் வேலையில்லாப் பட்டதாரி ஒருவன் - அவன் பெயர் ஓ.கே - தீனசரிப் பத்திரிகையொன்றைப் பிரித்து, அதி லுள்ள ‘வாண்டெட்ட் காலத்தைப்’பார்த்துக்கொண்டே வருகிறான். கண்ணிழந்த முத்தாயிய அவனைக் கவனிக்கவில்லை; கண்ணிழந்த அவனும் அவனைக் கவனிக்கவில்லை - இருவரும் மோதிக் கொள்கின்றனர். இதனால் ஏற்பட்ட தகராறில் ரத்தினம் ஓ.கே.யை அறைகிறான். அதைப் பொருட்படுத்தாமல் ஓ.கே. அவன் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து, “இதோ பார், பிரேமலீலா பிக்சர் ஸாருக்கு டிரைவர் தேவையாம் - இன்றே நான் அவர்களுடைய டிரைவராவேன்; அப்புறம் நடிகளாவேன்; அதற்குப் பின் படாதிபதியாவேன்!” என்று உற்சாகத்துடன் கத்திக்கொண்டே ஓடுகிறான் - ரத்தினத்துக்கு அவன் ‘குணாதிசயம்’ விளங்காத புதிராயிருக்கிறது.

பிரேமலீலா பிக்சர்ஸாரின் ‘ப்ரெராடக்ஷன் மானேஜ’ரான பீதாம்பரத்தைச் சந்திக்கிறான் ஓ.கே. படாதிபதி பத்மனாபன் படுக்கையறையை விட்டு இன்னும் வெளியே வரவில்லை யென்றும், அவர் வரும் வரை ‘விலிட்டர் ஹா’லில் போடப்பட்டிருக்கும் ‘பெஞ்சு’சின் மேல் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து உட்காரும்படியும் ஓ.கே. யிடம் சொல்கிறான் பீதாம்பரம். ‘அதனாலென்ன, நான் வேண்டுமானால் பூபாளம் பாடி அவரை எழுப்புகிறேன்!’ என்று ஓ.கே. அவனைப் பிடித்து அப்பால் தள்ளி விட்டுப் படாதிபதியின் அறைக்குள் நுழைய முயல்கிறான். அவனை முந்திக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்த பீதாம்பரம் திடுக்கிட்டு நிற்கிறான் - காரணம், அங்கே பல பெண்கள் ‘கோபியர் வேஷ’த்தில் இருக்க, படாதிபதி பத்மனாபன் கையில் ‘அண்டர் கிரவுண்ட் பிராந்தி’யுடன் கண்ணன் வேஷத்தில் இருந்ததுதான்! - இதைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்ட அசட்டுப்

பீதாம்பரம், “கந்த லீலாதானே எடுக்கப் போவதாகச் சொன்னார்? இப்போது நடக்கும் ஒத்திகையைப் பார்த்தால் கிருஷ்ணலீலாவா யிருக்கும் போலிருக்கிறதே!” என்று முனுமுனுக்கிறான். ஓ.கே. குறுக்கிட்டு, “கந்த லீலாவில் இரண்டு ஹீரோயினுக்கு மேல் வேலையிருக்காதே! - போதுமா, முதலாளிக்கு?” என்று கண்ணடிக்கிறான். இதனால் இருவருக்கும் வாக்குவாதம் ஏற்படுகிறது. படாதிபதி பத்மனாபன் உள்ளே இருந்தபடி, “அங்கே என்ன சத்தம்?” என்று அதட்டுகிறார். அது தான் சமயமென்று அவருடைய அறைக்குள் பாய்ந்து விடுகிறான் ஓ.கே. அவனைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாத பீதாம்பரம், “நம்பர் 93 போன ப்ளீஸ்! நம்பர் 93 - போன ப்ளீஸ்!” என்று கத்துகிறான். பத்மனாபன் அவனை அடக்கி விட்டு, “யாரப்பா, நீ?” என்று ஓ.கே.யை விசாரிக்கிறார். “நான் டிரைவர்; பத்திரிகையில் உங்கள் விளம்பரத்தைப் பார்த்தேன்...” என்று ஆரம்பிக்கும்போதே, அவனுடைய தோற்றத்தையும் துணிவையும் கவனித்த பத்மனாபன் அவனுக்கு உடனே வேலை கொடுத்து விடுகிறார்!

அதிலிருந்து பத்மனாபனைக் ‘காக்கா’ பிடிக்கும் விஷயத்தில் பீதாம்பரத்துக்கும் ஓ.கே.ய்க்கும் கடுமையான போட்டி இருந்து வருகிறது. எனினும் வெற்றி மட்டும் ஓ.கே.ய்க்கே கிடைத்து வருகிறது.

இந்த நிலையில் பத்மனாபன் அன்புக்கு - இல்லை, தொழிலுக்குப் பாத்திரமான பிரபல நட்சத்திரம் ஒன்று - அதன் பெயர் நிசிலீலா - பேரபாயத்துக்குள்ளாகிறது - அதாவது, ஜாலிவுட்டைச் சேர்ந்த ‘கோலாகலா ஸ்டூடியோ’வில் அந்த விபத்து நேருகிறது.

படாதிபதியின் அத்தனை பேரையும் ‘தூண்டிற் பழு’ வாய்த் துடிக்கவைத்த அந்த விபத்து என்னவென்றால், ஒரு நாள் ‘ஷட்டிங்’ முடிந்ததும், தான் அனிந்து கொண்டிருந்த ஜிகினா ஜாக்கெட்டை அவள் அவசர அவசரமாக சுழற்றுகிறாள். அப்போது அந்த நட்சத்திரத்தின் விரல்களில் ஒன்றில் ஜிகினா கீற்விடுகிறது. அதிலிருந்து கசிந்த ரத்தத்தைக் கண்டதும் படாதிபதி பத்மனாபன் தமது கண்களில் ரத்தம் கசிய ஓடோடியும் வந்து, அந்த ‘ஆக்ஸிடெண்’குக்குக் காரணம் என்னவென்று கேட்கிறார்.

‘ஸ்பென்ஸ’ரை முடுவதற்குள் ஓடிப்போய் ‘ஸ்பான்ஜ்’ வாங்கிவிட வேண்டுமென்று நினைத்ததாகவும், அதற்காக ‘மேக்கப்’பைக் கலைத்த வேகத்தில் அந்த ‘ஆக்ளிடெண்ட்’ நேர்ந்து லிட்டதாகவும் திருவாய் மலர்ந்தருள்கிறது நட்சத்திரம் - “ஆஹா! உனக்கா. ஸ்பான்ஜா? - அதை நீயா வாங்கப் போக வேண்டும்? - ஐயையேயா! இந்த அடிமைக்கு அந்த பாக்கியம் கிட்டக்கூடாதா? அதற்கு நான் கொடுத்து வைக்கக் கூடாதா?” என்று பத்மனாபன் பிரலாபிக்க, அதற்குள் மற்ற படாதிபதிகள் அவனுக்கு நேர்ந்த அபாயத்தைக் கேள்வியுற்று அங்கே விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடி வர, விஷயம் அம்பலமாகி விடுகிறது - அதாவது, ‘நட்சத்திரம் நாளை குளிப்பதற்கு ஸ்பான்ஜ் வேண்டும்’ என்ற விஷயந்தான்! - கிடைத்தற்கரிய இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடுவார்களா, படாதிபதிகள்?

மறு நாள் காலை ஏகப் போட்டி! - ‘நட்சத்திரத்துக்கு ஸ்பான்ஜ் வாங்கிக் கொடுக்கும்: பாக்கியத்தை அடையத்தான்! - அதிலும், படாதிபதிகள் போட்டி என்றால் கேட்க வேண்டுமா? - நூற்றுக்கணக்கான கார்கள் அந்த நட்சத்திரத்தின் பங்களாவை நோக்கிப் பறக்கின்றன - போக்குவரத்தே ஸ்தம்பித்து விடு கிறது - லீலாவும் அவள் தாயார் குஞ்சம்மானும் செய்வது இன்னதென்று அறியாது திகைக்கின்றனர். போலீஸ் வருகிறது; ‘இன்று என்ன விசேஷம்?’’ என்று கேட்கிறது. ‘ஸ்பான்ஜ் விஷய’த்தை வெளியே சொன்னால் சிரிப்பார்களே என்று ‘குழந்தைக்குப் பிறந்த நாள்’ என்ற சொல்லிச் சமாளிக்கிறாள் குஞ்சம்மாள்.

கடைசியாகப் பத்மனாபன் எல்லோரையும் முந்திக்கொண்டு மேலே செல்கிறார். பூர்வ ஐன்ம புண்ணியத்தால் ‘ஸ்பான்ஜ்’ஜை முதன் முதலில் கொடுக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறுவதுடன், கையோடு கொண்டுவந்திருந்த பர்மா பாதரகைஷகளையும் வர்ண வாரியாகப் பிரித்து, தானே - தன் கையாலேயே - அந்த நட்சத்திரத்தின் கால்களுக்கு வலிக்காமல் மாட்டி, இப்படியும் அப்படியுமாகத் திருப்பித் திருப்பி அழகு பார்க்கிறார்; அவள் பாத கமலங்களை எடுத்துத் கண்ணத்தில் ஒத்திக்கொண்டு ‘ஐன்ம சாபல்ய’ மடைகிறார்.

இந்தச் சமயத்தில் அரோகரா பாங்க அனந்த சயனம் அய்யங்காரைப் பற்றிய பேச்சு அவர்கள் இருவருக்குமிடையே ம-இ-9

அடிபடுகிறது. விஷயம் என்னவென்றால் அதற்கு முதல் நூள் இரவு 'ட்ரீம்லேண்ட் ஹோட்ட'லில் அய்யங்காரைச் சந்தித்து அளவளாவுமாறு நட்சத்திரத்தை வேண்டிக் கொண்டிருந்தார் பத்மனாபன் - எல்லாம் பணத்துக்காகத்தான்! - அறுபதாவது வயதைத் தாண்டி விட்டிருந்தாலும் அய்யங்கார்தான் அரோக்ரா பாங்கியின் 'சர்வ வல்லமையுள்ள ஸெக்ரடரி.' அதற்காக 'அண்டர் கிரவுண்ட் பிராந்தி'யால் அவர் 'தாக'த்தையும், அழகை விலை கொடுத்து வாங்கும் நட்சத்திரங்களால் அவர் 'மோக'த்தையும் தீர்ப்பது படாதிபதி பத்மனாபனின் தலைர்க்க முடியாத கடமையாய் இருந்து வந்தது. ஆயினும் லீலாவைப் பொறுத்தவரை 'தனக்குத் தெரிந்து' அவள் வேறு யாருடனும் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதை அவர் விரும்பவில்லை - அய்யங்காரோ, 'இருக்கவே இருக்கிறது, மங்க்கி கிலாண்ட் இன்ஜிங்னன்' என்ற நம்பிக்கையில் அவள் தான் வேண்டுமென்று கேட்டு விட்டார் - என்ன செய்வார் பத்மனாபன், பாவம்! - "சரி" என்று வேண்டா வெறுப்புடன் சொல்லிவிட்டார். இவர்கள் இருவரையும் திருப்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் நட்சத்திரம் அன்றிரவு 'ட்ரீம் லேண்ட்' ஹோட்டலுக்குச் சென்றாள். தன் சாகசத்தால் அய்யங்காரையே பின் வாங்கி ஒடும்படிச்செய்து விட்டு வந்தாள்!-பத்மனாபன் இதை அறிந்ததும் ஆனந்த பரவசத்துடன் அவளிடம் ரூபாய் ஐயாயிரத்துக்கு ஒரு 'செக்' எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுக் கம்பெனிக்குத் திரும்புகிறார். அங்கே மானத்தைப் பெரிதாக மதிக்கும் கந்தசாமி என்னும் அப்பாவி எழுத்தாளன் ஒருவன், பணத்தைப் பெரிதாக மதிக்கும் டைரக்டர் சோழுவையும், ப்ரொடக்ஷன் மானேஜர் பீதாம்பரத்தையும் 'மனிதர்க்'ளாக்க முயன்றுகொண்டிருக்கிறான்.

(விந்தனின் திரை உலக அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தும் இத்தொடர் நிறைவு பெறவில்லை.)

கட்டுரைகள்

மனிதன்

டாக்டர் மு. வரதராசன்

ஊர்க்குருவிகள் இரண்டு, ஆனால் பெண்ணுமாய்க் கூடு கட்டுகின்றன. எங்கெங்கோ கண்ட புல், கொடி முதலியவற்றை யெல்லாம் கொண்டுவந்து சேர்க்கின்றன. ஆனால் கட்டும் கூடு நிற்கின்றதா, இல்லையா என்று அவை ஆராய்ந்து பார்ப்பதில்லை. உயர்மான பகுதியில் இறவாணம், விட்டம் முதலியவற்றைச் சார்ந்த இடங்களில் கட்டுகின்றன. அவை கூடு நிற்கக்கூடிய இடமா என்பதை எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. நிற்கக்கூடிய இடமாக இருந்தாலும் வீட்டில் வாழும் மக்கள் இந்த முயற்சியை ஆதரிக்கின்றார்களா, எதிர்க்கின்றார்களா என்பதையும் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. நேற்று மாலை வரையில் கொண்டு வந்து வைத்த புல்லும் கொடியும் குச்சியும் இன்று காலையில் கீழே விழுந்திருக்கக் காரணம் என்ன என்று சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. அவற்றின் கண் எதிரே, வீட்டுக்காரர் கோல் எடுத்து அந்தப் புல் முதலியவற்றைக் கலைத்துக் கீழே தள்ளுவதையும் ஆராய்வதில்லை. மறுபடியும் மறுபடியும் குருவிகள் அதே இடத்தில் அந்த முயற்சியையே விடாமல் செய்கின்றன. தம் முயற்சிக்கு இவ்வளவு தடையும் எதிர்ப்பும் இருத்தலை அறிந்து வேறு இடத்திற்குப் போக வேண்டும் என்று அவை முயல்வதில்லை.

முட்டை இடுவதற்கு உரிய நாளும் நெருங்குகிறது. அரைகுறையாக அமைந்த அந்தக் கூட்டிலேயே பெண்குருவி முட்டையும் இட்டு விடுகிறது. முற்றுப் பெராத கூடு, அடிக்கடி கலைந்து விழுந்த கூடு ஆகையால், முட்டைகளால் அங்கே தங்க முடிவதில்லை. அவை கீழே விழுந்து உடைகின்றன. அப்போதும் அந்தக் குருவிகளுக்கு உணரும் ஆற்றல் - முன்னும் பின்னும் நிகழ்ந்தவற்றைச் சேர்த்து எண்ணிப் புதிய முடிவுக்கு வரும் ஆற்றல் இல்லை மறுபடியும் அதே முயற்சியை அந்த இடத்திலேயே செய்கின்றன; மறுபடியும் தோல்வியே உறுகின்றன. கூடு கட்டவும் முட்டையிடவும் மட்டும் கற்ற இயற்கைக் கல்வி தவிர, காலத்தையும் இடத்தையும் சூழ்நிலையையும் உணர்ந்து முயற்சியை மாற்றும் அறிவு அவற்றுக்கு இல்லை, பாவம்!

சிங்கமும் புவியும் ஆற்றல் மிக்க விலங்குகள். அவற்றைக் காடுகளிலும் மலைகளிலும் கண்ட மனிதன், எப்படியோ பிடித்து விடுகிறான். உறுதியான கூடு ஒன்று கட்டி, இரும்புக் கம்பிகளை ஒருபுறமோ இருபுறமோ அமைத்து, அதனுள் அந்த விலங்குளை விட்டு, வேளாக்குத் தீணியும் கொடுத்து, வருவார் போவார் காணும் காட்சிப் பொருள்களாக அவற்றை ஆக்குகின்றான். காணுதற்கு இயலாத வகையில், பிறர் கண்ணில் படாமல் பதுங்கிக் குகைகளிலும் புதர்களிலும் வாழ்ந்த விலங்குகள், அச்சமற்றுக் காணும் காட்சிப் பொருள்கள் ஆகின்றன. அஞ்சுத்தக்க கணகளும் பற்களும், கால்களும் நகங்களும் அவற்றிற்கு உள்ளன. கேட்போர் நெஞ்சில் அதிர்ச்சியை உண்டாக்கும் குரலும் உள்ளது. ஆனாலும், மனிதன் அவற்றை அச்சமற்றுக் காணும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்துகிறான். குழந்தைகள் கூட அவற்றை நெருங்கி வந்து காண்கின்றன. கூரைமேல் காணும் குரங்கின் எதிரே நிற்க அஞ்சகின்ற மகளிரும் இந்தப் புலி, சிங்கங்களை அஞ்சாமல் நெருங்கி வந்து காண்கின்றனர்.

ஆனால், இந்தப் புவியும் சிங்கமும் தம் ஆற்றலையும் கொடுமையையும் இழந்து தீங்கு செய்யாத காட்சிப் பொருள்களாக மாறி விட்டனவா? - இல்லை. குகைகளையும் புதர்களையும் மறந்துவிட்டனவா? - இல்லை. ஓவ்வொரு நொடிப் பொழுதும் கூட்டை விட்டு வெளியேறி ஓடுவதற்கு வழி உண்டா என்று அவை பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. கம்பிகளின் பக்கமாக இங்கும் அங்கும் திரிகின்றன. இந்த முனை வரையில் நடந்து வந்து வழி இல்லை என்று கண்டதும், அந்த முனைக்குச் செல்கின்றன. அங்கும் இடம் இல்லை என்று கண்டதும் இந்த முனைக்குத் திரும்பி வருகின்றன. மறுபடியும் அங்கு செல்கின்றன; மீண்டும் இங்கு வருகின்றன. நாலைந்து முறை இவ்வாறு கண்ட பிறகு, என் இந்த வீண் முயற்சி என்று அவை சோர்ந்து கைவிடுவதில்லை. நாழிகைதோறும், நாள்தோறும் இந்த முயற்சியை - வெளியேறி ஓடிப்போகும் இந்த வீண் முயற்சியைச் செய்தபடியே இருக்கின்றன. மனிதன் பொல்லாதவன், உறுதியான கம்பிகளை இட்டு வழியடைத்திருக்கிறான், இனித் தப்பி ஒட வழியில்லை என்று அமைதியடைவதில்லை. திரிந்து திரிந்து, கால்கள் நொந்து நொந்து சலித்த பிறகுதான் அவை அந்தக் கூட்டினுள் அடங்கிப் படுக்கின்றன. சிறிது இளைப்பாறியதும் மீண்டும் எழுந்து அதே முயற்சியை விடாமல் செய்கின்றன. அவற்றைப் பார்க்கச்

செல்வோர், இந்த எண்ணத்தோடு பார்த்தால் அவற்றின் அறியாமையை நினைத்து இருக்கம் கொள்வார்கள்.

❖ ❖ ❖

குருவிகளின் நிலையில், புலி சிங்கங்களின் நிலையில் மனிதன் இருந்தால்? - ஒன்று, வாழ்முடியாத இடத்தில் வீடு கட்டி இருக்க மாட்டான். அல்லது, அந்த இடத்தை வாழ்த்தக்க இடமாக மாற்றிக் கொண்டிருப்பான். தடுத்துக் கெடுப்பவர்களுக்கு உரிமை உள்ள இடத்தில் வீடு கட்டியிருக்க மாட்டான். அல்லது, தடுக்க முயல்பவர்களை அழித்தோ, அடக்கியோ தடையைப் போக்கிக் கொண்டிருப்பான். இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றைச் செய்யாமல் தன் முயற்சியை மனிதன் மேற்கொள்ள மாட்டான். தோல்வி என்று அறிந்த பின்னும், செய்ததையே செய்து கொண்டு அல்லற்பட மாட்டான். நீர் நிறைந்த பள்ளத்தில் வீடு கட்டும் மனிதன், அந்தப் பள்ளத்தை மண்ணாலும் கல்லாலும் தூர்த்த பிறகே, அதன்மேல் வீடு கட்டமுயல்வான். நிலத்தின் உரிமைபற்றி இடர்ப்பாடு நேர்ந்தால் வழக்காலும் வம்பாலும் அந்த நிலத்தைத் தன்னுடையதாக்கிக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபடுவான். அல்லது, தோல்வியின் அறிகுறியை உணர்ந்தால் அதைக் கைவிட்டு வேறு இடம் நாடிக் கொள்வான். எவ்வாறேனும், பயனற்ற முயற்சியைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்வது மனிதனுடைய பண்பு அன்று.

புலி, சிங்கங்களின் நிலையில் மனிதன் இருக்க நேர்ந்தால் அவற்றைப்போல் நாழிகைதோறும் நாள்தோறும் திரும்பத் திரும்ப நடந்து திரிந்து சோர்வற்று உறங்கமாட்டான். தன்னைச் சிறைப்படுத்திய மனிதனின் ஆற்றலையும் தன் ஆற்றலையும் ஒப்பிட்டுச் சீர் தூக்கிப் பார்ப்பான். உய்யும் வழி இல்லை என்று அறிந்தால், மானத்தைக் காத்து உயிரை விடுவான்; அல்லது உயிரைக் காத்து மானத்தை விடுவான். பகைவனுக்குப் பணியாமல் சாவான்; அல்லது பகைவன் விரும்பும் ஏவலாளாகி வாழ்வான். குருவிகளைப் போலவோ, விலங்குகளைப்போலவோ காட்சிப் பொருள்களாக நெடுங்காலம் இருக்க அவனால் இயலாது. தப்பி ஒட வழி எங்கே என்று மனிதன் கண்ணால் மட்டும் பார்க்கமாட்டான்; மூளையாலும் எண்ணிப் பார்ப்பான். வழி எங்கும் இல்லை என்றால், தானே ஒரு வழியைப் படைக்க முயல்வான். கம்பிகளின் வலிமை, சுவர்களின் உறுதி இவற்றை எண்ணுவான்; தன் கைகளின் வலிமை, நகங்களின் ஆற்றல்

ஆகியவற்றையும் அவற்றுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பான். சிங்கத்திற்கு உள்ளவை போன்ற உரமான பற்கள் இருந்தால், மனிதன் அந்த இரும்புக் கம்பிகளில் ஓன்றையோ, இரண்டையோ, விடாமல் கடித்துக் கடித்துத் தேயச் செய்திருப்பான். படிப்படியாகத் தேய்ந்த இரும்பு, தான் ஒடி வெளியேற வழியமைக்கும் என்பதை அவன் உணர்வான். ஆனால் ஆடு மாடு, முயல், மான் முதலியவற்றை விழுங்குவதற்கு மட்டுமே வாயையும் பல்லையும் பயன்படுத்தக் கற்றுக் கொண்ட சிங்கத்திற்குத் தன் விடுதலைக்கு அவற்றைப் பயன்படுத்தும் அறிவு இல்லை; ஆற்றலும் இல்லை!

❖ ❖ ❖

சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடிய கைதிகள் பலருடைய வரலாறுகள் மனிதனின் சிறப்பைப் புலப்படுத்துகின்றன. உதாரணத்துக்கு இங்கே ஒரு சம்பவத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்;

முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, திருப்பத்தூர்ச் சிறையின்மேல் கூரையைப் பிரிப்பதற்குப் பழைய சிறிய இரண்டணா நாணயத்தைப் பயன்படுத்தி வெற்றி பெற்றான் தோலன் என்னும் கைதி. வாழைப் பழத்துக்குள் அந்த இரண்டணாவை வைத்து அனுப்புமாறு அவன் ஏற்பாடு செய்து, அந்த இரண்டணாவைப் பழம் தின்னும்போது வாயினுள் அடக்கிக்கொண்டு, நன்னிரவில் கூரை மரங்களை முடுக்கியிருக்கும் மரைகளைக் கழுற்ற அதைப் பயன்படுத்தினான்; விரும்பியை வெளியேயும் வந்தான்.

நன்மை தீமை, தகுதி தகுதியின்மைபற்றிக் கவலை இல்லை. என்னிப் பார்த்துப் புதுவகையில் முயற்சியைத் திருப்பும் திறன் எந்தப் பறவைக்கும் இல்லை, எந்த விலங்குக்கும் இல்லை, மனிதனுக்கு மட்டும் உண்டு என்பதே இங்கு நாம் உணரவேண்டிய உண்மையாகும்.

மரணத்தை வென்ற மனிதர்கள்

1. மகாத்மா காந்தி

காந்திஜியைப் பற்றி எழுதுவதென்றால் என்ன எழுதுவது? - ரொம்பத் திகைப்பே உண்டாகிறது.

குள்ளனாக வந்து, மாபலியிடம் யாசகம் கேட்ட விஷஞ்சு, பின்பு மூவுலகங்களையும் தாவியளந்து நின்றதுபோலவேயிருக்கிறது காந்திஜியின் விஷயமும். ஒல்லியாக, கவர்க்கியற்று, அரை நிர்வாணப் பக்கிரியாக விளங்கிய அவர், இந்திய அரசியலுகிலே வானமும் பூமியுமாகவல்லவோ வளர்ந்து நின்றார்! அழூர்வமான, உலகமே கண்டறியாத மனிதர் அவர். எவ்வளவு புகழ்! என்ன செல்வாக்கு! அம்மட்டோ? - கடவுளுங்கூட வெட்கிப் போகும்படியாகவன்றோ மக்கள் அவரைப் போற்றி வணங்கினார்கள்!

இத்தனை புகழுக்கும், பாராட்டுக்கும் ஏதாவது காரணம் இருக்குவேண்டுமல்லவா?

அது என்ன?

1857ஆம் ஆண்டு நடந்த இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் படுதோல்வியில் முடிந்தது நாடு முழுவதையும் நிராயதபாணியாக கியது அன்னிய அரசாங்கம். யுத்தத்தைப் பற்றியும் வீரத்தைப் பற்றியும் நாம் புத்தகங்களில்தான் படித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதா யிற்று. அமைதியாக ஆங்கில சர்க்காருக்குத் தொண்டு செய்து வந்தோம். படித்த வகுப்பார் சிலர் அவ்வப்போது ஒன்றுகூடி, அரசியல் சீர்திருத்தங்களை வேண்டி வைசிராய்க்கு மனுப் போட்டு வந்தார்கள்; வைசிராயோ அதைக் குப்பைக் கூடையில் போட்டு வந்தார்!

இப்படியே காலம் போய்க்கொண்டிருந்தது. சுதந்திர தாகம் மிக்க மக்கள், “நம் நாட்டுக்கு விமோசனமே கிடையாதா?” என்று ஏங்கினார்கள் ஆயுதம் எடுத்துப் போரிட்டுத்தான் அன்னிய அரசாங்கத்தை விரட்ட முடியும் என்றால் அதற்கும் உரிமை கிடையாதே!

மக்கள் சோர்ந்து போயிருந்த இந்த சமயத்தில், ஒரு நாள் பம்பாய்த் துறைமுகத்திலே நாற்பத்தைந்து வயதுள்ள ஓர் ஆசாமி மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் வந்து இறங்கினார். அவர் தலையில் குஜராத்தித் தலைப்பாகை இருந்தது ஆனால் ஒல்லியாக, பார்ப்பதற்குக்

கொஞ்சங்கூடக் கவர்ச்சியே இல்லாதவராக ஒரு நாட்டுப் புறத்தானைப்போலக் காணப்பட்டார். அப்போது அங்கே உலாவிக் கொண்டிருந்த ஒரு வர்த்தகப் பிரமுகர்களில் ஒருவர் காந்தியைச் சற்று நேரம் கவனித்துப் பார்த்துவிட்டு, “யார் இவர், தெரியுமா?” என்று மற்றவரை நோக்கிக் கேட்டார்.

“தெரியாதே!” என்றார் அவர்.

“இவர் தான் மோஹந்தாஸ் காந்தி.”

“ஓஹோஹோ! - காபா காந்தியின் பிள்ளையா?”

“ஆமாம்.”

“சிறு வயசிலே ரகசியமாய்ப் பீடி புகைத்துக்கொண்டு தீரிவானே, அந்தப் பயலா?”

“ஆமாம்.”

“பள்ளிக்கூடத்திலே நடந்த ஒரு விருந்தில் நாலு வார்த்தைகூடப் பேச முடியாமல் திண்டாடித் தவித்தானே, அவனா?”

“ஆமாம், ஆமாம்; - அதே ஆள்தான்!”

“பாரிஸ்டர் பட்டம் பெற்று வந்ததற்குப் பிறகு, பம்பாய் ஹெக்கோர்ட்டிலே ஒரு வழக்கை நடத்த ஒப்புக்கொண்டு, கடைசியில் எதுவும் பேச முடியாமல் வாங்கிய பணத்தைக் கட்சிக்காரனுக்கே திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டானே, அந்த இளைஞர்களா?”

“ஆமாம், அவனே தான்!”

“பேஷ் - வேடிக்கையாயிருக்கிறதே? இப்போது எங்கிருந்து வருகிறான்?”

“தென்னாப்பிரிக்காவில் இருப்பதாய்ச் சொன்னார்கள்; அங்கிருந்துதான் வருகிறான் போலிருக்கிறது!”

“ஆனாம் உடையும்! - நாடகத்திலே விகடக் கூத்து ஆடத்தான் லாயக்கு!”

காந்திஜியைப் பார்த்துப் பார்த்து அவர்கள் மறைமுகமாகச் சிரித்தார்கள்.

அவர்கள் மாத்திரமா சிரித்தார்கள்? எத்தனையோ பேர் சிரித்தார்கள் ஆனால் எதையும் அவர் பொருட் படுத்தவில்லை தலைவர்கள் பலருடன் பழகினார் அரசியல் விவகாரங்களில் கலந்து கொண்டார் செய்ய வேண்டியதை அமைதியாக, படாடோபமற்ற

முறையில் செய்தார். நானடைவில் ஜனங்கள் அவரை மறந்து, அவருடைய அந்தரங்க சுத்தி, தன்னல் மறுப்பு, சுத்திய வேட்கை - எல்லாவற்றையும் கவனித்தார்கள். அவர் மீது மதிப்பு வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவரானார். தக்க சமயம் வந்தபோது போராட்டத்தை - புது வகையான ஒரு போராட்டத்தை துணிவுடன் துவக்கினார்.

அப்புறம்...?

சரித்திரப் பிரசித்தமான, உலகமே கண்டறியாத வெற்றியை அவர்கள்டார்.

“அடிப்பேன்” என்றான் எதிரி.

“பொறுத்துக் கொள்வேன்!” என்றார் அண்ணல் காந்தியடிகள்.

“கடுவேன்!” என்றான் பகைவன்.

“சாகிறேன்” என்றார் மகாத்மா.

“வாட்டி உன்னைச் சிறையில் போட்டு முடக்குவேன்!” என்று பயமுறுத்தினான் கொடுங்கோவன்.

“அஞ்சவில்லை” என்றார் அஹிம்ஸா மூர்த்தி.

போர்க்களங்களிலே பல வெற்றிகளைக் கண்ட ஓர் ஏகாதிபத்தியம், உலகத்தில் இதுவரை தோன்றியிராத அவ்வளவு சக்தி வாய்ந்த ஒரு மாபெரும் ஏகாதிபத்தியம், இத்தகைய எதிரியை இதற்குமுன் காணாததால், எடுத்த ஆயுதங்களை அப்படியே கீழே போட்டுவிட்டு யோசித்தது.

பீரங்கிகளையும் டாங்குகளையும் விட, அந்த மோகனப் புன்னகை அவ்வளவு சக்தி வாய்ந்ததாக இருந்தது அதற்கு!

வெற்றி! - மகாத்மாவுக்கு மகத்தான வெற்றி! - ஆ, அது என்ன சாமானியமானதா? ஜுலியஸ் லீஸர், அலெக்ஸாந்தர், ஜெங்கிள்கான் முதலிய உலக மகா வீரர்கள் கண்ட வெற்றிகளுக்கெல்லாம் பெரிய வெற்றி அது; உலகத்துக்கே ஒரு புதுமையான வெற்றி அது!

இவ்விதமாகச் சுத்தியாக்கிரகம் என்னும் ஒப்புயர்வற்ற ஓர் ஆயுதத்தால், நமக்கு - சுதந்திர தாகத்தால் ஏங்கிக் கொண்டிருந்த நமக்கு - நூதனமான முறையில் அவர் விடுதலை தேடிக் கொடுத்தார்.

அரசியலில் முதல் முதலாகச் சுத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் புகுத்தி, அதைத் தூய்மைப்படுத்தினார். ‘போக்கிரிக்குப் புகலிடம் அரசியல்’

என்ற கூற்றைப் பொய்யாக்கி, 'யோக்கியர்களுக்கும் அரசியலில் இடம் உண்டு' என்பதை நிருபித்தார்

மிருகபலம். ஆத்மீக சக்திக்கு முன் நிற்க முடியாது என்பதை உலகத்துக்குத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினார்.

காந்திஜி ஒரு மகா பருவர் - அல்ல, யுக பருவர்! - இன்று பெருமை யென்னும் அரங்கத்திலே குதித்துவிட்டு, நாளை இருட்டிலே மறைந்தோடிப் போகும் ஆயிரக் கணக்கான அரசியல் வாதிகளைப் போன்றவரல்லர் அவர். கவிஞர் எட்வின் ஆர்னால்ட் புத்த பகவானையைப் பற்றிக் கூறுவதுபோல, 'மனித ஜாதி என்னும் பெருமரத்தி விருந்து, பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தோன்றும்' மனமிக்க ஓர் அழுவும் மலர்' அவர்; மரணத்தை வென்ற வீரர்களில் மாபெரும் வீரர் அவர்!

- ஆகஸ்ட், 1954

2. பாரதியார்

புதிதாய்க் கண்ணாடி போட்ட அந்தப் படத்தைக் கொண்டு வந்து, எல்லோருக்கும் தெரியும் படியான ஓரிடத்தில் மாட்டியிருந்தேன். வெளியே போயிருந்த பாட்டி திடீரென்று என் அறைக்குள்ளே நுழைந்தாள்; படத்தைப் பார்த்தாள். கொஞ்ச நேரம் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தபிறகு, "யார்ப்பா, இது? பைத்தியம்மாதிரி இருக்கே! இதைக் கொண்டுவந்து இங்கே மாட்டியிருக்கிறாயே?" என்றாள் அவள், முன் யோசனையே இல்லாமல்

நான் முதலில் திடுக்கிட்டேன்; அப்புறம் சிரித்தேன் - இன்று தமிழ்நாடெங்கும் போற்றிப் புகழும் ஓர் அருங்கவியை அவள் 'பைத்தியம்' என்று சொல்லி விட்டாள்! பாவம், பாரதியாரின் மேதை அவளுக்கு என்ன தெரியும்? ஆளால்-தப்பு; இந்தப் பாட்டியின் நிலைமையில்தானே இருந்தது அந்தக் காலத்துத் தமிழகம்? பாரதியார் உயிரோடிருந்தபோது அவரைப் 'பைத்திய'மாய்த்தானே பலரும் நினைத்தார்கள்?

யார் தன்னிச்சையாக வாழ விரும்புகிறார்களோ, அவர்களுக்குப் 'பைத்தியம்' என்ற பட்டத்தை உலகம் சூட்டுகிறது. பாரதியார் இதற்கு எப்படி விதி விலக்காக முடியும்?

* * *

பாட்டி போய்விட்டாள். நான் நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடி அந்தப் படத்தை - 'பைத்தியத்' தின் திருவுருவத்தை - எத்தனையோ முறை பார்த்துவிட்ட புகைப்படத்தைப் பார்த்தேன்.

வெறும் படமா அது? - உயிர் பெற்று, நேருக்கு நேர் பார்த்துப் பேசுவது போலல்லவா இருக்கிறது அது?

தலையிலே முண்டாக, மேலே ஒரு கோட்டு; முறுக்கி விடப்பட்ட மீசை; வெற்றிலைபோட்டுச் சிவந்தவாய்; நெந்தியிலே சந்தனப் பொட்டு; எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அந்தக் கண்கள்! - ஊட்டுவிடுள்ளத்துக்குள்ளே பாயும், ஒளிமிக்க-ஒரளவு பயங்கரமான - ஆனால் திடசித்தத்துக்கு உறைவிடமான, எதிர்ப்பைப் பொருட்படுத்தாது உலகனைத்தையும் அறைக்கு அழைக்கும் விழிகள்!

என் கண்கள் அந்தப் படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கும் போது மனம் பின்னோக்கித் தாவிச் சென்று, அவர் வாழ்க்கையை ஆராய்கிறது.

சிட்டுக் குருவிபோலத் தன்னிச்சையாக அங்குமிங்கும் பறந்து தீரிந்தார் இவர். யாரையும் பொருட்படுத்தவில்லை; எவருடைய தயவையும் விரும்பவில்லை. தாங்கமுடியாத கஷ்டங்களையும் அமைதியாகப் பொறுத்துக்கொண்டார். வறுமை யென்னும் பெருநெருப்பிலே வெந்து தவித்த காலத்திலும், "எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் எங்கள் இறைவா!" என்று பாடிக் கொண்டேயிருந்தார்; தேசம் சுதந்திரமடைய வேண்டுமென்பதற்காகத் துடித்தார்; பாரத நாட்டுக்கு விடுதலையளிக்கும்படிக் கண்ணனையும் பராசக்தியையும் மண்டியிட்டுக் கண்ணீர் பெருக்கித் தொழுதார். உள்ளமெல்லாம், உயிரெல்லாம் தேசபக்தி வெறியாகவே இருந்தது அவருக்கு. அந்த வெறியிலே, அந்த உணர்ச்சியிலே இதுவரை தமிழ் மொழியில் சுதந்திரத்தைப் பற்றித் தோன்றியிராத பல அருமையான கீதங்களை இசைத்தார்; எல்லோரையும் ஒரு குலமாய்க் கருதினார்; நோக்கிய திசையெல்லாம் காசனையே கண்டார்; சிறுமையை வெறுத்தார்; 'மானம் சிறிது, வாழ்வு பெரிதென்றெண்ணும் மக்களின் மனப்பான்மையை நினைத்து நினைத்து மனம் நொந்தார்; அந்தியைக் கண்டு பொங்கினார்; மூடப் பழக்க வழக்கங்களை வெறுத்தார் - வாழ்க்கையை நாடகமாக ஆடிவிட்டுச் சென்ற இணையற்ற ஒரு நடிக சிகாமணி!

தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயணாக 1882-ஆம் ஆண்டு எட்டயபுரத்தில் ஸ்ரீ சின்னசாமி ஜூயர் அவர்களின் புதல்வராய்த் தோன்றிய ஸ்ரீ சி. கப்ரமண்ய பாரதியார் இவர்தாம்; கணக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக மகனைத் தந்தை அழைத்த போது, 'கணக்கு' 'பிணக்கு' 'மணக்கு' 'ஆமணக்கு' என்று சொற்களை அடுக்கிக் கொண்டே சென்ற பாரதியார் இவர்தாம்; ஆறுமாத வாடகை பாக்கியைக் கேட்க வந்த வீட்டுக்காரர் செட்டியாரிடம், "என்ன அவசரம், செட்டியாரே? இன்னும் பத்து வருஷங் கழித்துச் சுயராஜையம் வரப்போகிறது. அந்தச் சர்க்கார் பொக்கிஷுத்துக்கு ஒரு 'செக்' கொடுக்கிறேன், வாங்கிக் கொள்ளுமோ!" என்று சொல்லிவிட்டுக் கலகல வென்று சிரித்த பாரதியார் இவர்தாம்; ஒரு ஹரிஜனச் சிறுவனுக்குப் பூஜூல் மாட்டி மந்திரோபதேசம் செய்த பிறகு, "கனகவிங்கம், நீ இன்றிருந்து பிராமணன்-எதற்கும் அஞ்சாதே! யாரைக் கண்டும் பயப்படாதே! 'யார் உனக்குப் பூஜூல் போட்டு வைத்தது?' என்று எந்தப் பிராமணனாவது உன்னைக் கேட்டால், 'பாரதி போட்டு வைத்தான்' என்று அதடிடிப் பதில் சொல்" என்று கர்ஜித்த பாரதியார் இவர்தாம்; தெருவில் போயக் கொண்டிருந்தபோது மஹா குருபியான் ஒரு கிழவி கொடுத்த கண்டலையும் அன்புடன் இருகையால் ஏற்று, 'அமிர்தம்! அமிர்தம்!' என்று சாப்பிட்ட பாரதி இவர்தாம்!

முப்பத்தொன்பதே ஆண்டுகள்தான் இவர் உலகில் வாழ்ந்தார். இந்தக் குறைந்த காலத்திற்குள் கவியாகவும், தேசபக்தராகவும், பத்திரிகைப்ராகவும் சீர்திருத்த வாதியாகவும் இவர் நம் நாட்டுக்கு அருந்த தொண்டாற்றினார். ஆனால், இன்று கவி என்ற முறையிலேயே இவரை உலகம் அறிகிறது - அது நியாயமானதே; பொருத்தமானதே. பாரதியார் கவி; சிறந்த தமிழ்க் கவி; பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் தமிழில் தோன்றிய ஓர் உண்மைக் கவி - அது மாத்திரமல்ல; தமிழை அழிவினின்று காத்து அதற்குப் புத்துயிர் கொடுத்தவர்.

அந்தக் காலம் - இவர் வாழ்ந்த காலம் - பண்டிதர்களின் ஆதிக்கம் மேலோங்கியிருந்த காலம். அப்போது புரியாத, கடினமான நடையில் எழுதுவதுதான் தமிழ் என்று நினைக்கும்படி இருந்தது; 'மக்களுக்கும் தமிழுக்கும் தொடர்பே அற்றுப் போய் விடுமோ!' என்று அஞ்ச வேண்டியிருந்தது. இந்த நிலைமையிலே, பாரதியார் தோன்றினார்; எனிய நடையிலே கவிகள் பல இயற்றினார்; எல்லோருக்கும் புரியும்படியாகக் கட்டுரைகள் பல எழுதினார்; தமிழைப் பண்டிதர்களிடமிருந்து பிடுங்கி மக்களிடம் கொடுத்தவர்!

அவருடைய தொண்டின் சிறப்பை அக்காலத்தவர் சரியாக அறிந்துகொள்ள வில்லை ஆனால் பாரதியார் அதற்காக

அஞ்சவில்லை. இணையற்ற தெரியத்துடன் தம் வழியே சென்றார். ‘‘நான் அமர்ன்; சாகமாட்டேன்!‘‘ என்றார்; அப்படியே ஆகவும் ஆனார்.

தமிழிலக்கியத்தில் என்றும் அழியாத ஸ்தானம் கிடைத்து விட்டது, அவருக்கு.

தமிழை மனப் பூர்வமாகக் காதலித்தார், அவர். “தமிழ்தான் சிறந்த பாளை; அதைவிடச் சிறந்த பாளை இவ்வுலகில் இருக்கக்கூடாது!“ என்றும் கருதினார். அவர் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள்:

“தம்பி, நான் ஏது செய்வேன்டா? -தமிழைவிட மற்றொரு பாளை கூமாக இருப்பதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு வருத்த முண்டாகிறது; தமிழனைவிட மற்றொரு ஜாதியான் அறிவிலும், வலிமையிலும் உயர்ந்திருப்பது எனக்கு ஸம்மதமில்லை; தமிழச்சியைக் காட்டிலும் மற்றொரு ஜாதிக்காரி அழகாயிருப்பதைக் கண்டால் என் மனம் புண்படுகிறது!“

வெறும் உபசாரமா இது? மற்றவர்கள் தம்மைப் புகழ்ந்து கொண்டாட வேண்டுமென்பதற்காகவா அவர் இதைச் சொல்லி யிருப்பார்? - அல்ல, அப்படி யிருக்க முடியாது. தமிழ்மீது உண்மையான பக்தி இருப்பவர்களுடைய இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்துதான் இத்தகைய வார்த்தைகள் வெளிவர முடியும்.

தமிழ் அப்போதிருந்த நிலைமையைப் பார்த்து அவர் துடிக்கிறார், ‘‘சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும்!‘‘ என்கிறார்; ‘‘கலைச் செல்வங்கள்யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்!‘‘ என்கிறார்; யாரோ ஒரு பேதை, ‘‘மெல்லத் தமிழினிச் சாகும்!‘‘ என்ற கூறிவிட்டானாம். அதைக் கேட்கத் தமிழ்த் தாய் துடிப்பதாக அவர் சொல்லுவது, உண்மையில் அவர் உள்ளத்தின் துடிப்பன்றோ?

சமீப காலத்துப் புலவர்கள் பலர் தமிழைச் ‘செந்தமிழ்’ என்றும் ‘வண்டமிழ்’ என்றும் கிளிப் பிள்ளையைப் போலச் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களில் எத்தனை பேர் தமிழின் பெருமையை உண்மையிலேயே உணர்ந்து அப்படிச் சொன்னார்கள் என்பது சந்தேகம்!

பாரதியார் இதற்கு விதி விலக்கு. தமிழ்த் தெய்வத்தின் எல்லையற்ற பேரழகிலே ஈடுபட்டு மெய்ம்மறந்து நின்றவர் அவர். ‘‘சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே!‘‘ என்பது அவருடைய முடிவான கருத்து.

“தமிழ்த் தாய் ஈன்றெடுத்த தவப் புதல்வர்!” என்ற அடை மொழியை, யாருக்கெல்லாமோ சூட்டுவது நம் வழக்கம். அந்த அடைமொழிக்கேற்றவர் ஒருவர் வெகு காலத்துக்குப் பின் தமிழகத்தில் தோன்றியிருந்தாரென்றால், அவர் ஸ்ரீ சுப்பிரமண்ய பாரதியாராகவே இருக்க முடியும்.

❖ ❖ ❖

இவ்வாறு நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் ராமு என் அறைக்குள் நுழைந்தான்; படத்தைப் பார்த்தான்; உடனே, “அப்பா, அப்பா! இது ஏது?” என்று கேட்டான்.

“வாங்கினேன்!” என்றேன் நான்.

“நல்லாயிருக்கு, அப்பா!” என்றான் அவன்.

“இவர் யார்? உனக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டேன் நான்.

அவன் சந்தோஷத்துடன், “பாரதியார்தானே, அப்பா? பாப்பாப் பாட்டு பாடியிருக்காரே - அவர்தானே, அப்பா?” என்றான் அவன்.

ஐந்து வயதுக்குட இன்னும் நிரம்பவில்லை அவனுக்கு.

“பேஷ்!” என்று அவனைத் தட்டிக் கொடுத்தேன் நான்.

“ரொம்ப நல்லாயிருக்கு அப்பா, அது!” என்றான் அவன் தொடர்ந்து.

இதிலிருந்து எனக்கொரு நம்பிக்கை பிறந்தது - “சென்ற காலம் அவரை உணரவில்லை; ஆனால் நிகழ்காலத்தில் அரும்புகள் கூட அவரை உணரத் தொடங்கிவிட்டன!” என்பதுதான் அது.

- செப்டம்பர், 1954

3. ஸாக்ரட்டஸ்

சுப்பை மூக்கு, பெரிய வாய் - அழகுக்கும் அவனுக்கும் கொஞ்சங்கூடத் தொடர்பே கிடையாது. ஒரே ஒரு கோட்டு; மழை காலமாகட்டும் வெய்யில் காலமாகட்டும், அதையே அணிந்து கொண்டு, வெறுங்கால்களுடன் வீதி வெளியெல்லாம் சுற்றித் திரிந்தான். பேச்சு, பேச்சு, பேச்சுத்தான்; சாகும்வரை பேச்சுத்தான்! அவனைப் பிடிக்காதவளொருவன் இவனைப் பற்றிக் கூறுவதாவது:

“ஓயாமல் பேசும் இந்தப் பிச்சைக்காரனை நான் வெறுக்கிறேன். அடுத்த வேளைச் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வது என்பதைத் தவிர, மீதி எல்லா விஷயங்களைப் பற்றியும் இவன் தர்க்கத்தில் பேசித் தீர்த்துவிடுகிறான்.”

இது உண்மை! ஸாக்ரட்டைசுக்கு வேலை பேசுவது; பேச்சின் மூலம் அழுரவமான தத்துவங்களைக் கண்டு பிடிப்பது; கேள்வி கேட்டுக் கேட்டு அதன் மூலம் மற்றவர்களுக்குச் சத்தியத்தைக் காட்டுவது - இப்படி, வீட்டைக் கவனிக்காமல் ஊருக்கு உழைத்து, அறிவைப் புகட்டியவன் தலை மீது, இவன் மனைவி தண்ணீரைக் கொட்டியதாக ஒரு கதை உண்டு. அது உண்மையாக இருந்தாலும்கூட வியப்பில்லை

கி.பி. 469க்கு முன்பே, கிரேக்க தேசத்துக்குத் தலைநகரம் போல் விளங்கிய ஆதென்ஸ் நகரத்தில் பிறந்தான் இவன்.

“முதலாவது, உன்னை நீ தெரிந்து கொள்” என்று நம் அற நூல்கள் போதிக்கின்றன. ஸாக்ரட்டைஸ் தன்னை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தான். மகா ஞானியான அவன், “ஆண்டவனே, எனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லையே?” என்று பல முறை வருந்திக் கூறினான்

இவன் விரும்பியிருந்தால், இவனுடைய கல்வித் திறமைக்கும் புத்தி நுட்பத்துக்கும் மன்னர்களுடன் சமமாக உட்கார்ந்து சுகமாக வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால், இவன் பொருட் செல்வத்தை விரும்ப வில்லை. உதாரணமாக, ஓர் அரசன் இவனைத் தன் நாட்டுக்கு அழைத்து, அங்கேயே இருக்கும்படியாகவும், ஏராளமாய்ப் பணம் கொடுப்பதாகவும் தெரிவித்தான்; ஸாக்ரட்டைஸ் மறுத்து விட்டான். “என்னுடைய தேவைகள் சிலவே, ஓர் அற்பத் தொகைக்கு இங்கே மூன்று வேளைச் சாப்பாடும் கிடைக்கும், ஒரு காசுகூடக் கொடுக்காமல், வேண்டிய அளவு குடிக்க இங்கே ஊற்று நீரும் இருக்கிறது!” என்று சொல்லிவிட்டான்.

இவனுடைய புகழ் பெருகியது, மக்கள் இவனை நேசித்தார்கள். உயர் குலத்துதித்த இளைஞர்கள், இவனுடைய அறிவெனும் காந்த சக்தியால் கவரப்பட்டு, தெருத் தெருவாக இவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள்

ஒரு கொள்கையோ, அல்லது வழக்கமோ பண்டைக் காலத்தி விருந்து வந்தது என்பதற்காக அதை இவன் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. தன் புத்திக்கு எது உண்மையென்று தோன்றுகிறதோ, அதையே

நியாயமென்று சாதித்தான். வைதீகர்களுக்கு பழைமையில் ஊறிப் போனவர்களுக்கு - இது பிடிக்குமா? அவர்கள் ஸாக்ரட்டஸ் மீது குற்றஞ் சாட்டினர். “நாம் தொழும் தெய்வங்களை இவன் வணங்க வில்லை. புதிதாய் ஏதேதோ இறை வழிபாடுகளைக் கற்பிக்கிறான். இளைஞர் உள்ளங்களைக் கெடுக்கிறான்!” என்றார்கள்.

அப்போது ஸாக்ரட்டஸூக்கு வயது எழுபது இருக்கும். யாருக்கும் ஒரு பொல்லாங்குகூட அவன் நினைத்ததில்லை. அப்படியிருக்க, முதுமைப் பருவத்தில் அவன் குற்றவாளியாய்க் கருதப்பட்டான். ஐந்நாறு பேரடங்கிய நீதிமன்றத்தில் அவன் விசாரிக்கப்பட்டான். அவன் குற்றவாளியே என்று இருநூற்றெண்பது பேரும், அல்லவென்று இருநூற்றிருபது பேரும் வோட்டு அளித்தார்கள்.

ஸாக்ரட்டஸ் கலங்கவில்லை. “நீதிபதிகளே, உங்கள் பேச்க எவ்வளவு நன்றாயிருக்கிறது! விவாதம் எவ்வளவு அற்புதமாயிருக்கிறது! இத்தனை நேரமும் நான் அதைத்தான் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், அதில் உண்மையென்பது கொஞ்சங்கூட இல்லையே!” என்றான்.

அவன் மேலும் கூறியதாவது.

“நீங்கள் எப்படி முடிவு செய்தபோதிலும் சரி, அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. எதைச் சத்தியமென்று நான் கருதினேனோ, அதையே இதுவரை பின்பற்றி வந்திருக்கிறேன். பெரியோர்களே, ஆதென்ஸ் நகர மக்களே, உங்களிடம் எனக்கு மதிப்பும் அன்பும் உண்டு. ஆனால் கடவுளுக்குத்தான் நான் கீழ்ப்படிவேனே தவிர, உங்களுக்கு அல்ல. நீங்கள் என்னை விடுதலை செய்தாலும் நான் என்போக்கை மாற்றிக்கொள்ள மாட்டேன்!”

இதைக் கேட்ட பிறகு, நீதிமன்றத்தாருக்கு அவன்மீது இரக்கம் உண்டாகுமா? கோபத்துடன் அவனுக்கு மரண தண்டனை விதித்தார்கள்.

ஸாக்ரட்டஸ் வருந்தினான். எதற்கு? - எதிர்காலத்தில், ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுங்கூட, அவர்களுக்கு ~ அந்த நீதிபதிகளுக்கு - தணக்குத் தண்டனை விதித்த நீதிபதிகளுக்கு மாறாத வசை உண்டாகுமே என்பதற்காகத்தான்!

கையில் விலங்கு ழட்டிச் சிறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள் காவலர்கள். தண்டனையை நிறைவேற்றுவதற்கு முன் சில நாட்கள்

அவன் சிறையிலேயே இருக்கவேண்டியதாயிற்று. நண்பர்கள் அவன் உயிரைக் காப்பாற்ற முயன்றார்கள்.

❖ ❖ ❖

ஒருநாள் ஒருவன் சிறைக்கோட்டத்துக்குள் புகுந்தான். அப்போது அதிகாலை நேரம். ஸாக்ரட்டஸ் அமைதியாய்த் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனைத் தட்டியெழுப்பி, “சீக்கிரம், சீக்கிரம்! தப்பிப் போய்விடு; அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் நான் செய்திருக்கிறேன்” என்றான் அவன் நண்பனான் கிரீட்டோ.

ஸாக்ரட்டஸ் விரும்பியிருந்தால் அப்போது மிக்க எளிதாய்த் தப்பிப் போயிருக்கலாம். ஆனால், அவன் அதை விரும்பவில்லை. “சட்டத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டுமென்று இத்தனை காலம் வரை நான் மக்களுக்கு உபதேசம் செய்து வந்திருக்கிறேன். அப்படியிருக்க, இப்போது மரணத்துக்கு அஞ்சி நானே அதை மீறுவதா? மாட்டேன்!” என்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லி விட்டான்.

கடைசியில் அந்த நாள் - உலகை விட்டு அவன் பிரியவேண்டிய நாள் வந்தது. நண்பர்களும் உறவினர்களும் அவனைப் பார்ப்பதற் காக்க கூட்டங் கூட்டமாகச் சென்றார்கள். ஸாக்ரட்டஸ் அனைவருடனும் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டான். ஒரு சில நண்பர்களே எஞ்சியிருந்தனர்.

மாலை கழிந்து இருட்டும் நேரம்.

இன்னும் கொஞ்ச நேரமே இருக்கிறது, தண்டனை நிறை வேறுவதற்கு.

ஸாக்ரட்டஸ் எழுந்து போனான்; அமைதியாய்க் குளித்தான், முகமலர்ச்சியுடன் வந்தான்: உட்கார்ந்தான்.

சிறைக் காவலன் கையில் விஷங்கோப்பையுடன் வந்தான், ஸாக்ரட்டஸிடம் அதை நீட்டி விட்டு, “ஓ, ஸாக்ரட்டஸ்! நீ ரொம்பவும் மேலானவன்; உத்தமன். ஆயினும் நான் என்ன செய்வது? உத்தரவை நிறைவேற்றியாக வேண்டும்!” என்று புலம்பினான். ஸாக்ரட்டஸ் புன்னகையுடன் கோப்பையைக் கையில் வாங்கினான்; அதிலிருந்த விஷத்தை அழுதம் பருகுவதுபோலப் பருகினான்.

சாப்பிட்ட பிறகும் பேச்சு; அதே பேச்சு!

இன்பத்தைப் பற்றியும் துயரத்தைப் பற்றியும் வாழ்வைப் பற்றியும் சாவைப் பற்றியும் பேச்சு!

சுற்றிலுமிருந்தவர்கள் கண்களில் நீர் ததும்பியது, அழுதார்கள்.

“கூடாது; கூடாது!” என்று சமாதானப்படுத்தினான் ஸாக்ரட்டஸ்; குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தான்; அப்புறம் உட்கார்ந்தான்; தலையை மூடிக்கொண்டு படுத்தான்; கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நினைவை இழந்துகொண்டே வந்தான் - இன்னும் ஒரே விளாடிதான் பாக்கி!

“கிரீட்டோ, அஸ்விலியஸுக்கு நான் ஒரு சேவல் கொடுக்க வேண்டும். நீ அதைக் கொடுத்து விடு - மறந்துவிடாதே!” என்ற சொற்கள் அவன் வாயிலிருந்து வெளிவந்தன.

“ஆகட்டும்; அப்புறம்?” என்று நீர் வடியும் கண்களுடன் கேட்டான் கிரீட்டோ.

பதில் இல்லை - அவ்வளவுதான்; ஸாக்ரட்டஸ் மரணத்தை வென்ற மகா புருஷனாகிவிட்டான்.

- அக்டோபர், 1954

கடவுளைப் படைத்த மனிதன்

அறிஞர் கா. அப்பாத்துரை

முன்னுரை

கடவுளைப் படைத்த மனிதன்! - மேலீடாகப் பார்ப்பவருக்கு இந்தத் தலைப்பு மலைப்பைத் தரக் கூடும் 'மனிதனைப் படைத்த கடவுள்' என்ற தலைப்புத்தான் தவறித் தலைமாறி விழுந்துவிட்டதோ என்றாலும்!

உண்மை இது அன்று.

கடவுள் என்ற கருத்து மனிதனுக்கு மட்டும்தான் உண்டு. எந்த விலங்கோ, பறவையோ மரங் செடி கொடியோ கடவுளை வணங்கியதில்லை. அவற்றுள் எதுவும் கடவுளை அறிவதும் கிடையாது; ஆராய்வதும் கிடையாது. உயிருள்ள பொருள்களின் நிலையே இது என்றால், உயிரில்லாத இயற்கையின் நிலையை எடுத்துக் கூற வேண்டுவதில்லை

இயற்கையில் மனிதன் இறைவனைக் காணக்கூடும்; ஆனால் இயற்கை இறைவனைக் காண்பதில்லை!

இறைவனை மட்டுமென்ன, மற்ற உயிர்ப் பொருள்களையோ, உயிர்ற பொருள்களையோ காணும் ஆற்றல் கூட அதற்குக் கிடையாது.

கடவுளை அறிவபவனும், அறிந்து பிறருக்கு எடுத்துக் கூறுபவனும் மனிதனே; கடவுளைக் காட்டத் தக்கவனும் காட்டும்போது உணரத் தக்கவனும் மனிதனே. கடவுளைப் பற்றி ஆராய்பவன். கடவுள் உண்டு என்று கூறுபவன், கடவுள் இல்லை என்று மறுப்பவன் - எல்லாம் மனிதன் தான். கடவுள் இப்படிப்பட்டவர் அல்லர் அப்படிப்பட்டவர் என்று வாத எதிர்வாதம் செய்பவனும் மனிதனல்லாமல் வேறு யாரும் இல்லை.

சுருக்கமாகச் சொன்னால். கடவுட் கருத்து மனிதனின் படைப்பு. இந்தப் படைப்பில் மனிதனைத் தவிர வேறு எவருக்கும் எதற்கும் பங்கு கிடையாது அது மனித இனத்தின் தனி உரிமைப் படைப்பு.

'கடவுளைப் படைத்த மனிதன்' என்ற தலைப்பின் கருப்பொருள் இதுவே!

மனிதன் படைத்த, படைக்கிற, படைக்கும் படைப்புகள் பல, மிகப் பல. அவை பலவகைப் பட்டவை, பலதாப்பட்டவை அவற்றுள் ஆழந்தகள் அரும்பயன் உடையவை உண்டு. அவற்றின் வளர்ச்சிப் பண்புகளை விளக்குபவையே வரலாறுகள், இயல் நூல் துறைகள், கலைத்துறைகள், மொழி, குடும்பம், சமூகம், ஊர், நாடு, இனம் ஆகியவைக்கூட இப்படைப்புகளுக்கு அடிப்படையாக மனிதன் அமைத்துக் கொண்ட அமைப்புக்களோ!

ஆனால், இத்தனை அரும்படைப்புகளையும் தாண்டி, இத்தனை படைப்புக்களையும் தன்னுட் கொண்ட முழு நிறைப் படைப்பு கடவுட் கருத்தேயாகும்.

வியப்புக்குரிய எத்தனையோ பொருள்களைப் படைத்தவன் மனிதன். ஆனால் "வியப்புக்குரிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் விட வியப்புக்குரியவன் மனிதனே!" என்பது அறிவுடையோர் கருத்து.

அத்தகு மனிதனின் வியத்தகு முதற் படைப்பே கடவுட் கருத்து. விலங்கு நிலையிலிருந்து அவனைப் பிரித்துக் காட்டும் பண்பும், விலங்கு நிலையிலிருந்து உயர்ந்த பின் அவன் படைத்த முதல் படைப்பும் அதுவே. மற்ற எல்லாப் படைப்புக்களுக்கும் அதுவே மூலப் பண்பாய் அமைந்து, அவன் இன வளர்ச்சியுடன் வளர்ச்சியாக இடையறாது வளர்ந்து வந்துள்ளது.

கடவுட் கருத்து, மனிதன் தலை முறை கடந்து தலை முறையாக, ஊழி கடந்து ஊழியாக, நாடு கடந்து நாடாக, எல்லையற்ற காலம் தன் இன வாழ்வின் மொத்தப் பயனாகப் படைத்த படைப்பாகும். அதுவே அவன் இன்னும் படைத்து வருகிற, படைத்துப் படைத்துத் தேர்ந்த தேர்ச்சியின் மூலம் அவன் மெருங்கூட்டிப் புதுப்பித்து வருகிற அருங்கலைப் படைப்பு ஆகும்.

கடவுட் கருத்து மனிதன் படைப்பு. ஆனால், கடவுடே தன்னைப் படைத்ததாக மனிதன் கருதுகிறான் ஆன்மிக முறையில் இக்கருத்து தவறன்று. ஏனெனில் கடவுள் கருத்தே மனிதனின் இனப்பண்பை வளர்த்துள்ளது, வளர்ந்து வருகிறது.

பிள்ளையைப் பெற்றவன் தாய். தன் பிள்ளையை, "அம்மா, என்னைப் பெற்ற அம்மா!" என்று அவன் அன்புடன் கொஞ்சகிறாள்

பிள்ளை அம்மையைப் பெற்றது கிடையாது. ஆயினும், அம்மையின் வாழ்வைப் பெற்று வளர்வது பிள்ளை என்பது தவறல்ல. இத் தாயைப் போலவே ‘கடவுளைப் படைத்த மனிதன்’ அவரைத் ‘தன்னைப் படைத்தவராகப் பாராட்டுகிறான்.

❖ ❖ ❖

மனிதனின் இனப்பண்பு தீடுமெனப் பிறந்து வளர்ந்து விடவில்லை. அது போலவே, கடவுட் கருத்தும் ஒரே முச்சில் பிறந்து முழு உருவம் அடைந்து விடவில்லை. அது இனப் பண்புடன் பிறந்து, இனப் பண்புடன் வளர்ந்தது.

குகையிலும் மரப் பொந்துகளிலும் வாழ்ந்த மனிதன் இன்று வீட்டும் குடியும், நாடும் நகரும், ஆட்சியும் அரசியலும் வகுத்துக் கொண்டு முன்னேறுகிறான். குகையும் மரப்பொந்தும் இன்று கோட்டை கொத்தளங்களாகவும், அரண்மனை மாடங்களாகவும் மாறியுள்ளன. காட்டு விலங்குகளின் மூள்ளடர்ந்த மேடு பள்ளங்கள், இன்று இராச பாட்டைகளாகவும் நகர வீதிகளாகவும், மரச் சோலைகளாகவும், பூங்காக்களாகவும் மாறி விட்டன. தோலுரியும் மரவுரியும் இன்று பாம்புத் தோலை நானை வைக்கும் மென்மையும், வானவில்லைப் பழிக்கும் வண்ணங்களும் உடைய ஆடை அணிமணிகளாகி யுள்ளன. நரியின் ஊளையும் குரங்கின் கூச்சலும், இன்று திட்ப நுட்பமும், அறிவும் இனிமையும் வாய்ந்த நம் செந்தமிழ் போன்ற எண்ணற்ற மொழிகளாகியுள்ளன. மரத்தில் தத்தியேறப் பயன்பட்ட பண்டை மனிதனின் கை கால்கள், இன்று இம்மெனப்படு முன் இரு நூறும் மூந்நூறும் சென்று, நிலத்திலும் கடவிலும் வானிலும் விரையும் ஊர்திகள், கப்பல்கள், வானுரதிகளைப் படைத்துள்ளன.

இவ்வெல்லாப் படைப்புகளிலும் மனிதன் சென்ற வழியையே, இவ்வெல்லாப் படைப்புகளிலும் அவன் அடைந்த வேகமான முன்னேற்றத்தையே அவனது கடவுட் கருத்திலும் காண்கிறோம்.

❖ ❖ ❖

பண்டை மனிதனின் குகை எங்கே? இன்றைய மனிதனின் கோட்டை கொத்தள அரண்மனைகள் எங்கே? அன்றைய குரங்குக் கூச்சல்கள் எங்கே? இன்றைய அறிவார்ந்த மொழிகள், இலக்கியங்கள், கவிதைகள், நாடகங்கள் எங்கே? பழைய நாலு கால், இரண்டு கால் நடை எங்கே? புதிய வானுரதி, நீர் மூழ்கிக் கப்பல்கள் எங்கே? சக்கி முக்கிக்கல் எங்கே? மின்சாரம், வானோலி, தந்தி, ரேடியம், அனுகுண்டு ஆகியவை எங்கே?

முற்கால மனிதனின் கடவுட் கருத்துக்களுக்கும் இக்கால மனிதனின் கடவுட் கருத்துக்களுக்கும் இடையே, நாம் இதே வகையான வேற்றுமையைக் காண்கிறோம். குகையில் வாழ்ந்த மனிதனின் கடவுட் கருத்து, குகையை ஒத்தது. இன்றைய மனிதன் கடவுட்கருத்து, கூட்கோபுரமாளிகையை ஒத்தது. பழங்காலக் கடவுளர் சக்கி முக்கிக்கர்கள் போன்றவர்கள்: இன்றைய நாகரிக மனிதனுடைய கடவுளர் மின்சாரம், வாணோவி, ரேஷனம், அணுசக்தி போன்றவர்கள்.

முதற் கடவுட் கருத்துக்கள் நாலு கால், இரண்டு கால் நடை போட்டன. பின் அவை கட்டை வண்டி, வில் வண்டி, பெட்டி வண்டி, மோட்டார் வண்டி, புகை வண்டி முதலிய படிகளைத் தாண்டி. இன்று அறிவுக் கடலில் விரைகின்றன; உணர்ச்சி ஆழத்தில் உலவுகின்றன; கற்பனை வானில் கடுகிப் பறக்கின்றன.

* * *

உயிரனங்களிடையே மனிதனுக்கு மட்டுமே சிந்தனை ஆற்றல் (Perception) உண்டு. விலங்கினங்களுக்குக் காட்சியாற்றல் மட்டுமே உண்டு. காட்சியாற்றலாகவும் (Observation) காட்சி ஒப்பிட்டாற்றலாகவும் (Comparison contrast) வளர்ந்தது. அது பகுத்தறியும் ஆற்றல் (Analysis) வகுத்தறியும் ஆற்றல் (Classification) தொகுத்தறியும் ஆற்றல் (Synthetic Conception) ஆகியவற்றுடன் இணைந்து சிந்தனை ஆற்றல் (Analytic Thought) கருத்தாற்றல் (Synthetic Thought) கற்பனையாற்றல் (Creative Thought) ஆயிற்று.

- பிப்ரவரி 1955

2

சென்ற பகுதியில் குறிப்பிட்டபடி, விரிந்து பரந்த மனிதனின் கற்பனையாற்றல் அவனுடைய பேரவாவையும் அவா ஆர்வங்களையும் (Aspirations) தூண்டின மனித வாழ்வில் இயல்பாயுள்ள சிறுமையையும் குறுமையையும் இவை முதலில் மறைக்க உதவின; பின் பெருக்கி வளர்க்கவும் படிப்படியாக நிறைவு படுத்தவும் உதவின. தன் சிறுமையைப் பெருமை நோக்கி வளர்க்க அவன் நாடிய கருத்தே கடவுள் ஆகும். அது அவன் ‘குறிக்கோ’ளாயிருந்து ‘செயற்கோ’ளை வளர்த்தது. இது எப்படி?

பால் மணம் மாறாத ஒரு சின்னஞ்சி சிறு குழந்தை ஒரு கட்டையைத் தொட்டிலிட்டு அழகாக ஆட்டுகிறது

“என்னம்மா, அது?“ என்று கேட்கிறாள் தாய், அன்புப் புன்முறுவலோடு

“அது என் குழந்தை, அம்மா! ஓயாது அழகிறது; பால் கொடுத்துத் தூங்க வைக்கிறேன்!“ என்கிறது குழந்தை

அம்மாவின் தாலாட்டுப் பாட்டைப் போல அதுவும் ஒரு வகையான பாட்டைத் தனக்கு வகுத்துக் கொண்டு தாலாட்டுகிறது.

அடுத்த நாள் அது மரக்கட்டைக் குழந்தைக்குக் கந்தல் துணிகள் கொண்டு ஒரு சட்டை தைக்கிறது

அன்று மாலையே இன்னொரு கட்டையிலும் துணியைச் சுற்றிப் பழய கட்டையுடன் மணையில் வைத்து ஏதேதோ செய்கிறது. சிரிப்புத் தாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாயிடம், “குழந்தைக்குக் கண்ணாலம்’மா!“ என்று அது கூறுகிறது.

அடுத்த கணம் தன் பொம்மைப் பெண்ணையும் மருமகனையும் மறந்து விட்டு, அது மறுபடியும் குழந்தையாகி, தாயிடம் பால் குடிக்க ஓடுகிறது.

“என்னம்மா, மகனும் மருமகனும் ஆன பிறகு கூடப் பால் குடிக்க வருகிறாய்?“ என்று கேவி செய்கிறாள் தாய்!....

. .தாயாக, மாமியாராக வளர் வேண்டும் என்ற அவா ஆர்வம் குழந்தையைத் தூண்டி, இன்னொரு குழந்தையைப் படைத்து வளர்க்கும்படி செய்தது.

குழந்தையின் இந்த வாழ்க்கை யார்வம் போன்றதே மனித இனத்தின் இயற்கை யார்வம், உயிரார்வம், இன ஆர்வம். அதுவே அவன் குழந்தைப் பருவத்திலுள்ள நிறைவாழ் வார்வம், கடவுட்கருத்தார்வம்!

மனிதனின் குறைபாடுகள் அத்தனையையும் இக்கடவுட்கருத்து நிறைவேற்றிற்று. கருத்தளவாக முதலில், செயலளவாக நாளடைவில் நிறைவு படுத்திற்று, நிறைவு படுத்துகின்றது. ஆனால் மனிதன் அறிவு வளருந்தோறும் அவன் தன் குறைபாடுகளை இன்னும் மிகுதியாக உணர்கிறான் குறைபாடுகளை அறியுந்தோறும், அவன் நிறைவார்வ மாகிய கடவுட்கருத்தும் வளர்ந்தும் கொண்டே வந்தது, வருகிறது.

❖ ❖ ❖

மனிதனைச் சிறுமைப் படுத்திப் பேசும் அறிஞரும் உண்டு, பெருமைப்படுத்திப் பேசும் அறிஞரும் உண்டு. இரு சாராரும்

அவனைப் பற்றிய இரு பேருண்மைகளையே கண்டு கூறுகின்றனர். ஏனென்றால் அவர்கள் இருவரும் இருவேறு கோணத்திலிருந்து அவனைப் பார்க்கின்றனர்.

மனிதன் சிறுமை அவன் சூழல், அவன் பிறப்புக்கு உரியது. அவன் பெருமை அவன் வாழ்வுக்கு, வளர்ச்சிக்கு, வளர்ச்சிப் போக்குக்கு உரியது.

சிறுமையின் எல்லையை நாம் அவனுடைய உடலில், உடலாற்ற லில், உடல் சார்ந்த வாழ்வில் காணலாம். பெருமையின் எல்லையை அவனது செயலில், அறிவில் கற்பனையில் - இம் மூன்றும் கடந்த கடவுட் கருத்தில் காணலாம்.

மனிதன் உடல் இயற்கைப் பொருள்களால் ஆனது. இவ்வியற்கைப் பொருள்கள் இயற்கையின் உயிரிலாப் பொருள்களிலிருந்து வேறுபட்டவையல்ல. அதுமட்டுமன்று. இயற்கையின் உயிரிலாப் பொருள்களிடையே பொன் உண்டு; வைரம், மாணிக்கம், மரகதம் உண்டு. இயலொளி தரும் 'ஒளிமம்' (ஷேட்யம்) உண்டு. மனிதன் உடலின் பொருள்கள் இவற்றுக்கு ஒப்பானவை என்று யாரும் கூற முடியாது. மேலும் பொன்னும் மணியும் கெடமாட்டா, கல்லும் மணலும் கூடக் கெடுவதில்லை. நேர்மாறாக, மனிதன் உடல் கெடுவது, அழிவது. பினி, மூப்பு சாக்காடு உடையது. அழுக்கும் பீழையும் சார்ந்தது. இவை யாவுமே மனிதன் உடல் சார்ந்த சிறுமையைக் காட்டுகின்றன.

உடற் சார்பிலும் கூட முத்துச் சிப்பி தன் உடலிலிருந்து முத்தை ஈனுகிறது. பக தன் உடலிலிருந்து கோரோசனையை அளிக்கிறது. கல்தூரி மான் தன் உடலிலிருந்து கல்தூரியைத் தருகிறது இவற்றுக்கு ஈடாக மனிதன் உடல் மூலம் தருவது எதுவுமில்லை.

மனிதனின் உடலும் உயிரினங்களின் உடலும் இங்ஙனம் இயற்கைப் பொருள்களினாலேயே ஆக்கப்பட்டவை; சிறுமையுடையவை ஆயினும் இயற்கைப் பொருள்களுக்கு இல்லாத உயிராற்றல் உயிர்ப்பொருள்களுக்கு உண்டு அவ்வயிராற்றல் உடலை உள்ளிருந்து வளர்க்கிறது. ஒவ்வொரு கணமும் அது உடலின் பழையபண்பு கெடுத்துப் புதுப் பண்பு ஊட்டி, அதற்குப் புத்துருவும் புது வாழ்வும், புது வளமும் வளர்ச்சியும் தருகிறது., மேலும் உடலில் வளர்ச்சி குன்றி, தளர்ச்சியும் கேடும் அதைச் சூழ்வதற்குள், உயிராற்றல் அதனுள்ளிருந்து இன்னொரு புதுய உடலை, அல்லது இன்னும் சில

பல புதிய உடல்களை ஆக்கிப் படைத்து உருவாக்கி விடுகிறது. அது மட்டுமோ? அந்த உடல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அது தன்னை ஒத்த பண்புடைய புதிய உயிராற்றல்களை - அதாவது உயிர்களையும் படைத்து விடுகிறது.

தன்னை ஒத்த ஒன்றைத் தானே படைப்பது என்பது எவ்வளவு அருமை? தன்னை ஒத்த பலவற்றைப் படைத்து, ஒன்று பல ஆக்குவது என்பது இன்னும் எவ்வளவு அருமை? இந்த இரண்டு ஆற்றல்களும் உயிரிலா இயற்கைக்கு இல்லாத, உயிருக்கே உரிய தனிப் படைப்பாற்றல்கள்! கடவுளுக்குக் கூட இந்த இரண்டு ஆற்றல்களும் இருப்பதாகப் பல அறிஞர்கள் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். என்பது இங்கே ஊன்றிக் கவனிக்கத் தக்கது.

இயற்கையின் ஆற்றல்களுள் உயிராற்றலைவிட வியப்புடை எதுமில்லை. அது தலைமுறை கடந்து தலை முறையாக, ஊழி கடந்து ஊழியாக, உயிரினத்தின் உடற்பண்புகளை நீடித்து நிலவி வாழ வைக்கிறது. இதன் மூலம் அது இயற்கையின் கால எல்லையைத் தாண்டி விடுகிறது. மேலும் அது தளர்ச்சிப் பண்புகளைத் தலைமுறை கடந்து புதுத் தலைமுறைக்கு வரவிடுவதில்லை. வளர்ச்சிப் பண்புகளை மட்டுமே தொடர்ந்து ஆக்கம் பெறவிடுகிறது. இதன் மூலம் அது மெள்ள படிப்படியாக இயற்கையின் இடை எல்லையையும் ஆற்றல் எல்லையையும் வெல்ல வழி வகுக்கிறது.

இயற்கையில் ஒரு கல் என்றும் இரண்டு கல் ஆகாது மற்றும், ஒரு சிறிய கல் எப்போதும் ஒரு சிறிய கல்லாகத்தான் இருக்கும், பெரிய கல் ஆகிவிடாது. இது போலவே ஒரு படிமணல், ஒரு பலம் மணல் எந்தக் காரணத்தினாலும் இரண்டுபடி மணலாகவோ இரண்டு பலம் மணலாகவோ பெருக்கமடைய முடியாது.

இயற்கையின் இந்த மாறுபடாத, வளர்ச்சியற்ற தன்மையை மாற்றி உயிர்ப்பன்பு வெற்றி கண்டுவிடுகிறது. எப்படியெனில், இயற்கையின் ஆட்சிக்குள்ளாகவே சிற்றுயிர் பேரூயிர் ஆவதையும், ஒருயிர் பல உயிர்களாகப் பெற்றுப் பெருகுவதையும் நாம் காண்கிறோம். பல தலை முறைகள், ஊழிகள் கடந்து, ஓராறிவுயிர் படிப்படியாக காராறிவுயிர், மூவறிவுயிர் என்ற முறையில் வளர்ந்து, ஜயறிவுயிராகவும் ஆற்றிவுயிராகிய மனிதனாகவும் மலர்களின்றது.

சென்ற 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த உயிர் நூலறிஞர் களான சார்ல்ஸ் டார்வின், லமார்க் போன்றவர்கள் இதை ஆராய்ச்சி

முறையில் விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றனர். இங்ஙனம் உயிராற்றல் உயிரினங்களையும் மனிதனையும் 'இயற்கையில் அமைந்த ஓர் எழுதாத்திட்டப்படி' இயற்கையின் பேரவீலை நோக்கி வளரச் செய்கிறது.

தொடக்கக் கால மனிதன் கடவுட் கருத்தைப் படைப்பதற்கு உயிராற்றல் பற்றிய அவன் அனுபவம் பேருதவியாயிருந்தது என்னலாம். ஏனெனில் அவன் ஆற்றலையே உயிராகவும் எல்லா ஆற்றல்களையும் உயிராற்றலாகவும் எண்ணினான்.

இயற்கையாற்றலில், அல்லது ஆற்றல்களில் அவன் கண்ட - அதாவது கருத்துருவில் படைத்த உயிராற்றல் அல்லது ஆற்றல்களே அவன் கடவுட் கருத்து, அல்லது கடவுட் கருத்துக்கள் ஆயின.

- ஏப்ரல் 1955

ரசிகமணி டி.கே.சி.

பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை

ஓர் அரிய அனுபவம். திருநெல்வேலிச் சீமையிலுள்ள பாபநாசம் என்னும் ஸ்தலத்தைக் குறித்துப் பலரும் அறிவார்கள் திருக் குற்றாலத்திற்கு அடுத்தபடியாக, இதைத்தான் ஸ்தல மகிமைக்காகவும் காட்சி யழகுக்காகவும் பாராட்டுவது வழக்கம். இங்கேயுள்ள அருவி தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. அருவி ஆறாகப் பாய்ந்து கோயிலின் அருகாக ஓடுகிறது. ஆற்றிலே பல நிறங்கள் கொண்ட மீன்கள் கூட்டமிட்டுப் பயமில்லாமல் கயேச்சையாய் நிரம்பித் திரிகின்றன. நீரில் இறங்கியவர்களின் பாதங்களை இம்மீன்கள் நக்குவதும், மக்கள் கூச்சவிட்டு அங்குமிங்கும் கரைகளுக்கு ஓடுவதும் பார்த்து அனுபவிக்க வேண்டிய காட்சியாகும். பெரும் பாறைகளும் அவற்றின் மீது குடும்ப சகிதமாய்க் கூடி, ஒன்றுக்கொன்று பேன் பார்க்கும் குரங்கினங்கள் மகிழ்ந்திருக்கும் காட்சி. சில முரட்டுக் குரங்குகள் தெரியமாய், சிறியோர், பெரியோர் என்ற வேறுபாட்டையும் கவனியாமல், மக்கள் வைத்திருக்கும் சோற்றுண்டைகள், தின்பண்டங்கள் முதலியவற்றைப் பறித்துக் கொண்டோடுவது வேறொரு காட்சி. பச்சைப் பசேலென்று தழைத்து ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும் மரங்கள் செறிந்த சோலையை ஊடுருவி வந்து அருவி குளிர்ச்சியோடும் காட்டுப் பூக்களின் நறுமணத்தோடும் எங்கும் உலவி மக்கள் இதயத்திற்குச் குளிர்ச்சியையும் இனபத்தையும் ஒருங்கே அளிக்கும் அனுபவம் எவ்விடத்தும் கிடைத்தற்கரியதாம்.

குற்றாலத்தில் நாகரிகம் புகுந்துவிட்டது; சிறிய பங்களாக்களும் பெரிய பங்களாக்களும், ஹோட்டல்களும் மிகுந்துவிட்டன, ஐனங்கள், முக்கியமாகச் செல்வந்தர்களும் உத்தியோகல்ஸ்தர்களும் நிரந்தரமாய் வரத்தொடங்கி விட்டார்கள். ‘ஸீஸன்’ தொடங்கிவிட்டாலோ, கேட்க வேண்டாம். குற்றாலம் சென்னை நகரம் போல் ஆகிவிடுகிறது. இந்த நாகரிகக் கோலாகலம் பாபநாசத்தில் இல்லை. சில காலத்திற்கு முன் ஏற்படுத்திய ‘மில்’ தொழிலாளர்கள் ஏகதேசமாய் வருவது போவது தவிர, வேறு ஐனசந்தடி கிடையாது ஆனால், அங்கே நீராடி விட்டு, கோயில் கொண்டிருக்கும் சுவாமியையும் தேவியையும் வணங்குவதற்காக வரும் பக்திமான்களைக் காலையிற் காணலாம். சிலபோது அந்திய

இடங்களிலிருந்து ஸ்தலத்தின் முக்கியத்தைக் குறித்து, கவாமி தரிசனம் செய்யவரும் மக்களையும் ஏகதேசமாய்க் காணமுடியும். சிற்சில காலங்களில், ஊரின் காட்சியழகை அனுபவித்துக் கொண்டு 'கேஸ்' விசாரணை முடிக்கக் கருதும் ஜில்லா மாஜிஸ்ட்ரேட்டுகள் முதலியோர் களும் அங்கே முகாம் போடுவதுண்டு. மற்றக் காலங்களில் கவாமியும் அம்மனும் தன்னந் தனியாய் ஏகாந்தவாசஞ்செய்து வருவார்கள்.

ஓருமுறை டி.கே.சி. இந்த ஊருக்குச் சென்று இரண்டொரு தினங்கள் தங்கும்படி நேரந்தது. அவர்கள் குடும்பத்தோடும் தவசப்பிள்ளை முதலானவர்களோடும்தான் போயிருந்தார்கள். வழக்கப்படி அவர்களுக்கு உற்ற துணைவனாகிய கம்பனும், தன் நூல் வடிவில் உடன் சென்றிருந்தான். முதலியார் அவர்கள் செல்லுமிடங் களிலெல்லாம் இலக்கிய விழாவாகவே இருக்கும். வந்திருக்கும் மக்கள் அதில் காடுபட்டு இன்புற்றுப் பறவசமாவார்கள். பாபநாசத்திலும் அவ்வாறே நிகழ்ந்தது. அவர்கள் அங்கே வந்திருப்பது தெரிந்த நண்பர்களும், இலக்கிய அறிஞர்களும், சிவபூஜா துரந்தரர்களும், பிற்ரும் காலையில் ஸ்நானம் செய்து, கவாமி தரிசனம் பண்ணிவிட்டு, முதலியாரவர்களுடைய ஜாகைக்கு இலக்கிய விருந்துண்ணச் சென்று நெருங்கியிருந்தார்கள். முதலியாரவர்களும் புன்னகை பொலிந்த முகத்தோடும், அன்புததும்பும் சொல்லோடும் வந்தவர்களை வரவேற்று உடனிருந்தனர். சில நேரங்கழித்து இலக்கிய விருந்தளிக்கத் தொடங்கினார்கள். இவ்விருந்துகளை நினைக்கும் பொழுது,

பொருந்து கல்வியும் செல்வமும் பூத்தலால்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே
என்ற கம்பன் வாக்குத்தான் நம் மனக்கணமுன் தோன்றுகிறது.

இங்கு நிகழ்ந்த விழாவினிடையில் மூன்று பேர்கள் நதியில் நீராடி, கோயிலில் சென்று வணங்கி, பின் ஈரவஸ்திரத்தோடு முதலியார் அவர்களின் இருப்பிடம் சென்றனர். இவர்கள் வரும் போது காலை சுமார் 8-மணி இருக்கும். விழாவில் இராமன் வருகையை எதிர்நோக்கிப் பரதன் இருந்தது. அவன் வாராமமையால் பரதன் தீப்பாய எண்ணித் தீ வளர்த்தது, அப்பொழுது அனுமான் திடெர்ன்று குதித்து இராமன் வருகையை உணர்த்தியது, பரதன் உணர்ச்சி மேலீட்டால் பறவசப் பட்டு நிற்கும் நிலை முதலிய நிகழ்ச்சிகள் சவிஸ்தாரமாக நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. செய்யுட்களைத் தமக்கெனவுரிய முறையிலே பாடி, வந்தவர்களைல்லாம் மெய்ம்மறந்து கேட்டு அனுபவிக்கும்படி டி.கே.சி. பொருள் சொல்லி வந்தார்கள் மணி $1\frac{1}{2}$ ஆயிற்று. இலக்கிய விருந்தளித்து வந்த

முதலியாரவர்கள்,

வேதியர் தமைத்தொழும்;
வேந்தரைத் தொழும்;
தாதியர் தமைத் தொழும்;
தன்னைத் தான் தொழும்;
எதுமொன் றுணர்குறா
திருக்கு நிற்குமால்;
காதலென் றதுவுமோர்
கள்ளில் தோற்றிற்றோரு!

என்ற செய்யுளைப் பாடி, இதன் பொருளைச் சாப்பாட்டிற்கப் புறம் அனுபவிப்போம் என்றார்கள்.

இடைவேளையில் புதிதாக வந்திருந்த மூவரையும் விசாரித்து உபசரித்தார்கள். புதியவர் மூவரும் அசலுவரிலிருந்து பாபநாசத்திற்கு அருகிலுள்ள விக்கிரமசிங்கபுரத்திற்கு ஒரு கல்யாண நிச்சயம் பண்ணும் பொருட்டு வந்தவர்கள் வீட்டார்களிடத்தில் பாபநாசம் சென்று அருவியில் நீராடி சுவாமி தரிசனம் செய்து திரும்புவதாகச் சொல்லி வெளியேறியவர்கள் டி.கே.சி.யடைய சொல் விருந்தை அனுபவித்துத் தம்மையும் தமது காரியத்தையும் வீட்டையுமே மறந்து அப்படியே இருந்துவிட்டனர். நேரம் போனதும், வீட்டிலுள்ள வர்கள் தங்களை எதிர்பார்த்திருப்பார்கள் என்பதும் இவர்களது சிந்தனையிற் படவே இல்லை. முதலியாரவர்கள் சொல்லமுதலித்து முடித்தபின்தான் சுயபேதம் பெற்று நனவுலகத்திற்குத் திரும்பினார்கள். இவர்களையும் உடனிருந்துண்ணச் செய்து, விருந்து முடிந்த பின்னர் மீண்டும் பரதன் செய்கையைக் கள்ளுண்டவனது செய்கைகளோடு ஒப்பிட்டு மிக ஆழகாக எடுத்துக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள். விக்கிரமசிங்கபுரத்திலிருந்து வந்த அன்பர்களுக்கு இன்னும் வீடு செல்ல மனம்வரவில்லை. முதலியாரருகிலேயே இருந்து சொல் விருந்து நுகர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

இதனிடையில் வீட்டிலுள்ளவர்கள் காத்திருந்து காத்திருந்து தம் உறவினர்கள் இத்தனை நேரமாகியும் வராமலிருப்பது கண்டு மிகவும் கவலை கொண்டார்கள். மூலக்கு மூலை ஆட்களை அனுப்பித் தேடச் செய்தார்கள். ஒருவேளை பாபநாசத்திற்குச் சென்றவர்கள் அருவியில் நீராடும்போது வழுக்கி ஏதாவது நேரந்து விட்டதா என்றுகூட அச்சங் கொண்டார்கள் நேரம் ஆக ஆக, இந்த அச்சம் அதிகரித்து

வந்தது. பாபநாசத்திற்கும் ஆட்களை அனுப்பித் தேடுவித்தார்கள். தேடி வந்தவர்கள் டி.கே.சி.யின் சொல்லருவியிலே, துளைந்து துளைந்து இன்புற்றுப் பரவச நிலையிலிருக்கும் தங்கள் உறவினர்களைக் கண்டார்கள். தாங்களும் உடனிருந்து சொல்விருந்தைப் பருகிக் கொண்டிருந்தார்கள். மணி 5 ஆயிற்று. ஒருவாறாக முதலியாரவர்களது சொல்லருவி நின்றது; தேடி வந்தவர்கள் தாம் வரநேரிட்ட காரணத்தைச் கூறினார்கள். சிற்றுண்டியானதும் அனைவரும் பிரியாவிடை பெற்றுப் பிரிந்தனர். இவ்வகை அனுபவத்தைப் பெற்றவர்கள் ஆண்களும் பெண்களும் நூற்றுக் கணக்காக உள்ளார்கள்.

இவ்வாறாக, பசி முதலிய உபாதைகளைப் பொருட் படுத்தாது, சலிப்புச் சிறிதுமின்றி, உத்ஸாகத்துடன் இன்ப லகரியில் கேட்போர் தினைத்தாடும்படி செய்ய வல்லவர் டி.கே.சி. முதலியார். இப்படிச் செய்வதென்றால், எத்தனை காலமாக அவர் கம்பன் கவிதையிலாழ்ந்து அனுபவித்திருக்க வேண்டும்!

டி.கே.சி. அவர்கள் திருச்சியில் எப். ஏ., யில் படித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே தமிழிலக்கியங்களில் ஈடுபட்டவர்கள். பின்னர், சென்னை சிறில்தவ கலாசாலையில் பி. ஏ.யில் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது இந்த அனுபவம் முதிர்ச்சியடைந்தது. அவர்கள் உயிர் நூல் மாணவர்-அந்த சாஸ்திரத்தைக் கூட ஒரு கலையாகவே அவர்கள் கற்று வந்தனர். இக்காலத்தில் செல்வ பூர்மான் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் தலைமையில், தாம் ஆண்டெர்ஸன் ஹாவில் ஆற்றிய சொற்பொழிவைக் குறித்து டி.கே.சி. அடிக்கடிக் கூறுவதைக் கேட்டிருக்கிறேன் அவர்களது உருவப்படம் அந்த ஹாவில் சில தினங்களுக்குமுன் வைக்கப்பட்டது. இக்காரணத்தாற்போலும்! இதன் பின்னர், சட்டப் பரிட்சைக்குச் சென்னையிலும் திருவனந்தபுரம் கல்வி கற்று, ஆங்கில இலக்கியங்களையும் நன்கு பயின்று, அறிவு வளம் பெற்ற போது, தமிழிலக்கிய அனுபவம் களிந்து இன்பரஸம் துளும்பியது

சட்டப் பரிசைக்கியில் தேறியபின், அவரை மலேரியா ஜார்ம் பீடித்துக்கொண்டது அதற்குரிய சிகிச்சை பெறுவதிலேயே அவரது கட்டிளாமைப் பருவத்தில் பெரும் பகுதி கழிந்துவிட்டது. ஆனால், இதுவும் ஒரு வகையில் அனுகூலமாயிருந்தது. வக்கீல் தொழிலில் முயற்சி செய்து காலத்தை வீண் போக்காது, தமிழ்க் கவிதையைக் கற்றுப் பாடி அனுபவித்து அதனையே தமது பொழுதுபோக்காகக் கொள்ள நேரிட்டது. எந்த இடத்தில் கவிதையின் உயிர்நாடி பேசுகிறது? உயிர்நாடியின் ஓலி முற்றும் கேட்பதற்கு எந்த இடத்தில்,

எப்படி, அழுத்தங் கொடுத்துப் பாடவேண்டும்? கவிதையின் தன்மை தான் என்ன? தமிழ்க் கவிதைக்குரிய தனிப் பண்புதான் யாது? அதன் பொருட்களை நன்றாக விளங்குவதற்கு என்னென்ன பக்குவங்கள் செய்யவேண்டும்? இவைபோன்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் உண்மை முடிவை முற்ற ஆராய்ந்து தெரிந்து பிறர்க்கு விளக்கஞ் செய்து வந்தார்கள். தமிழிடம் வரும் நண்பர்களிடத்தில் தாம் கொண்ட - முடிவின்படி செய்யுட் பொருளையும் அழைகையும் அனுபவித்து விளக்கி, அந்நன்பர்களையும் கவிதானுபவத்தில் தினைக்கச் செய்து வந்தனர்.

இவ்வகை விளக்கங்களில் டி.கே.சி. கையாண்ட தமிழைக் குறித்துச் சில கூறவேண்டும். கவிதையின் உயிர்த் தத்துவத்தைக் கண்டு கொண்டது போலவே, தமிழ் மொழியின் உயிர்த் தத்துவத்தையும் அவர்கள் கண்டுகொண்டார்கள். சரமாரியாய்க் சொற்களைப் பொழுதின் வியப்புக் கடல் அமைத்து, அதில் மக்களை விழவைப்பதில் இன்பம் இருக்குமா? ஒரு கணநேர உத்ஸாகம்தான் விளையுமேயன்றி, வேறு நிலைத்த பயன் யாதேனும் உண்டாகுமா? எதுகை மோளைகளை அமைத்து அவங்காரமாகப் பேசும் லளிதப்பேச்சு உள்ளுணர்ச்சியைத் தொடுதல்கூட இயலுமா? இலக்கண நெறியைக் கடைப்பிடித்து வாக்கிய உறுப்புகள் அனைத்தையும் ஒழுங்காக முறைப்பட வைத்துப் பேசும் இலக்கணப் பேச்சு சிறிதேனும் இன்பமும் வலிமையும் உடையதாகுமா?

பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னேயே மடிந்துபோன பழங்கொற் களை அடுக்கிப் பேசும் உயரிய நடைப்பேச்சு பிரேத ஊர்வலம் போல் இருக்குமேயன்றி, உயிர்த் தத்துவம் என்பது சிறிதேனும் கொண்ட தாகுமா? இவற்றையெல்லாம் ஆழ்ந்து சிந்தித்து இவை கொள்ளத் தக்கவையல்ல என்று முடிவு கண்டார்கள். வழக்கொழிந்த சொற்களை நீக்கிவிடுதல் வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்த, அவர்கள் ஒரு மாணவ - கூட்டத்தில் பேசியது ஞாபகம் வருகிறது

'மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் சாமிநாதையரவர்கள் நமக்கு ஒரு பேருபகாரம் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பதிப்பித்த நூல் ஒவ்வொன்றிலும் அரும்பத அகராதி யொன்று சேர்த்திருக்கிறார்கள். இதனால் நாம் வழங்காது நீக்கவேண்டும் சொற்களை யெல்லாம் ஒரே இடத்திற் பார்த்து நமது வசன நடையைத் திருத்திக் கொள்ளலா மல்லவா? இது எத்தனை பேருபகாரம்! இதற்காக ஐயரவர்களுக்குத் தமிழ் நாடெங்கும் கோயில்கள் அமைத்து இவர்களைப் பூசிக்கலாமே' என்றார்கள். இவ்வாறு பேசிய கூட்டத்தில் ஐயரவர்களுக்குத் தமிழ் நாடெங்கும் கோயில்கள் அமைத்து இவர்களைப் பூசிக்கலாமே' என்று என் நினைவு.

டி.கே.சி. சிலகாலம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப்பாட நியமன சபையில் அங்கத்தினராயிருந்தார்கள். அதன்

கூட்டமொன்றில், இறையனார் களவியலுரையைப் பாடமாக வைக்கும் கேள்வி வந்தது. அபொழுது சபைத்தலைவர் நூல் முழுவதையும் பாடமாக வைக்கலாம் என்றார். முதலியார், 'அது என்னத்திற்கு? ஒன்றரைப் பக்கம் வைத்தால் போதாதா? மாணவர்கள் இதன்படி எழுதலாகாது என்று தெரிவதற்குத்தானே இதைப் பாடமாக வைப்பது' என்றார்கள்! சாதாரணப் பேச்சு வழக்குத் தமிழுக்குள் உயிர்த் தத்துவம் வேறு எவ்வகையான தமிழ் நடைக்கும் கிடையாது என்ற அரிய உண்மையைத் தமிழுலகத்தில் டி.கே.சி.தான் முதன் முதலில் கண்டு பிடித்துப் பிரசாரம் செய்தவர்கள். அவர்கள்தான் அதை நடைமுறையில் அனுஷ்டானத்தில் கொண்டு வந்தவர்கள். அவரது கருத்து பாதியுண்மைதானென்பதை எளிதில் அறியலாம், என்றாலும், இவ்வுண்மையைச் சிறிதும் உணராத கற்றறி மோழைகளைக் கண்டு, தமிழின் வருங்கால நிலையை எண்ணி வருந்தி, முழுவண்மை என்று கொண்டாலும் குற்றமில்லை என்று துணிந்து பேச்சு, எழுத்து என்ற இரண்டு வகையிலும், எல்லாத் துறைகளிலும், சாதாரணப் பேச்சுத் தமிழே வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வந்தார்கள்.

சுமார் 1923-வரை பெரும்பாலும் தனிப் பாடல்களையே டி.கே.சி. தன் கவிதை விளக்கத்திற்கு ஏற்றவைகளாகக் கொண்டிருந்தார்கள். தம்மிடம் வரும் நண்பர்களை உரைகல்லாகக் கொண்டு, கவிதையின் தராதரத்தை மதிப்பிட்டு வந்தார்கள். 'காரென்று பேர்ப்படைத்தாய் ககனத்துறும் போது' என்பது முதலிய செய்யுட்களின் கவிதை நயத்தை அவர்கள் வாயிலாகக் கேட்டு அனுபவித்தவர்கள், அந்த அனுபவத்தை எளிதில் மறக்க முடியாது.

அக்காலத்தில் அவர்கள் திருநெல்வேலி - வண்ணார் பேட்டையில் வசித்து வந்தார்கள். 'கம்பர்கழக' மொன்று வண்ணார் பேட்டையின் சமீபத்துள்ள வீரராகபுரத்தில், நிறுவப்பட்டது. அக்கழகத்திற்கு டி.கே.சி. அடிக்கடி வந்து கம்பன் பாடலகளின் நயங்களைக் குறித்து வெகுநேரம் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள் பல அன்பர்களும் உளம் நெகிழிந்து கேட்டு மகிழ்ந்து வந்தார்கள் கம்பனது பாடற் பெருமைகளை மக்கள் உள்ளபடி உணரலானார்கள். இக்கழகச் சார்பில் 'கம்பன் விழா' ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் தலைமை தாங்கியவர் பூர்ணா ராகவையங்கார் அவர்கள். நெல்லைத் தமிழ் மக்களெல்லாம் பேராதரவு காட்டி விழாப்பணியை மேற்கொண்ட அன்பர்களுக்குப் பேரூக்கம் உண்டாகும்படி செய்தனர். விழா மிகச் சிறப்பாக, பெருங் கோலாகலத்துடன் நடைபெற்றது. இவ்வெற்றிகரமான விழாவினால் டி.கே.சி.யின் உற்சாகம் கரைபுரண்டு பெருகிற்று பின்னர், தமது வீட்டிலேயே வாரத்திற்கு ஒருமுறை நண்பர்கள் கூடும்படி ஏற்பாடு

செய்து, கம்ப ராமாயணப் பகுதிகளையும், தனிச் செய்யுட்களையும் வாசித்து விளக்கம் செய்து வந்தார். இவ்வாரக் கூட்டமே பின்னால் 'வட்டத் தொட்டி' என்ற பெயரால் சிறப்பாக விளங்கியது.

விழா நிகழ்ந்து இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் 1926-ல் டி.கே.சி. சென்னை சட்டசபை அங்கத்தினர் ஆனார். அது முதல் சென்னைக்கு அடிக்கடி வருவதுண்டு. அக்காலங்களில் மயிலாப்பூரில் ஸ்ரீ பெ. நா. அப்புஸ்வாமி அய்யரவர்கள் வீட்டில் நண்பர்கள் கூடியிருந்து டி.கே.சி.பின் விஸ்தாரமான கவிதை விளக்கப் பேச்சு முதலியவற்றைக் கேட்டு ஆனந்தம் அடைந்து வந்தனர்.

காலஞ்சென்ற கலாரஸிக் சிகாமணி வி.வி. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் அவர்கள் ஒரு முறை இக்கூட்டத்திற்கு வந்தார்கள். டி.கே.சி.பின் சொல்லமிழ்தை உண்டபின் அவரது பிரசங்கமொன்றை தாம் வசித்து வந்த 'லஸ்' பங்களாவில் நிகழ்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டனர். அதற்கு இனங்கி நடத்திய பிரசங்கம் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. அப் பிரசங்கத்திற்குச் சென்னையிலுள்ள பிரமுகர்களிற் பலரும் வந்திருந்தனர். கற்றறிந்த உயர் குடும்பத்துப் பெண்களும் வந்தனர். அன்றைய பிரசங்கம் ஒரு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. கம்பனது அபாரமான கவித்திறம் மிக நன்றாக விளக்கப்பட்டது. அவனது கவிதையிலுள்ள நயங்கள் பலவும் முதலியாரவர்களால், இனிய, வசீகர மான, தெளிவான, சாதாரணப் பேச்சு முறையில் தங்களுக்கு ஊட்டப் பெற்றதைக் கண்டு களித்துப் பலரும் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

ஸ்ரீ வி.வி. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் அவர்களும் பிரசங்கத்தின் இறுதியில் பிறர்க்குச் சொல்லி யுணர்த்த முடியாத கவிதைத் தத்துவங்களை டி.கே.சி. தமது ஆழ்ந்த அனுபவத்தினாலும் இனிய சொல்வளப் பேராற்றலாலும் விளக்கி நாமும் அறிந்து அனுபவிக்கும்படி செய்து விட்டார் என்னும் கருத்துப்பட ஆங்கிலத்தில் அருமையாகப் பாராட்டிப் பேசினார். அப்புஸ்வாமி ஐயரது வீட்டில் தோன்றிய அழகிய சுடர் விளக்கு; இப்பிரசங்கத்தின் பின் பெருஞ் ஜோதியாய்ப் படர்ந்து சென்னை நகரெங்கும் ஒளிர்ந்து பிரகாசித்தது. ஒரு சமயம் பாரதி நூல்களைப் பற்றிய ஒரு விவாதம் சட்டசபையில் நிகழ்ந்தது. காலஞ்சென்ற சத்தியமூர்த்தி அதில் வெகு உற்சாகமாகப் பேசினார். ஸ்ரீ டி.கே.சி. பாரதி பாடல் ஒன்றைப் பாடி விளக்கஞ் செய்து அங்கத்தினர் மனத்திலெல்லாம் பெரு மகிழ்ச்சியை ஊட்டினார்கள்

பின்னர் 1928-ல் இந்துமத பரிபாலன சபையின் உறுப்பினராக டி.கே.சி. நியமிக்கப்பட்டனர். இதனால் சென்னையிலேயே அவர்கள் வசித்து வரும்படி நேர்ந்தது. முதலில் மயிலாப்பூரிலும், பின்னர்,

தியாகராய நகரிலும் அவர்கள் குடியிருந்தார்கள். இக்காலத்தில்தான் ராஜாஜி முதலியோரது நட்பு வாய்த்தது; கவிமணியின் நட்புத் தொடங்கியதும் இங்கேதான். தமது உத்தியோக முறையில் பல ஊர்களிலும் உள்ள கோயில்கள் முதலியவற்றைப் பார்வையிட்டு, வேண்டும் சீர்த்திருத்தங்களைச் செய்து வந்தனர். கோயில்களிற்கண்ட தமிழ் நாட்டுச் சிற்பக் கலையும் நடனக் கலையும் டி.கே.சி.க்குப் பேரின்பம் விளைத்தன. இவ்விரு கலைகளும் கம்பன் கவிதையில் இவர்களுக்குள்ள ஈடுபாட்டையும் அனுபவத்தையும் எத்தனையோ மடங்கு பெருக்கி விட்டன. கவிதைக் கலையின் அம்சங்களிற் பல இப்பொழுது நூதன முறையில் அவருக்குப் புலப்படலாயின. கவிதையின் பாவத்திலும் தாளத்திலும் எப்பொழுதும் முக்கிய கவனம் செலுத்திவந்த முதலியார், ஸ்ரீமதி பாலசரஸ்வதி முதலிய முதல்தர நாட்டிய ராணிகளின் நடனச் சுவையை நுகர்ந்ததும் அழுதம் உண்ட அமர்கள் போலப் புத்துயிர் பெற்று மாறிவிட்டனர். தன்னை மறந்த இன்பப் போதையில், குறள் வெண்பாக்களும் 11/3 அடியோடு நடனத்திலிருந்தே தோன்றி நடஞ் செய்கின்றன என்று பிரசாரஞ் செய்தனர். நடனத்தையும் நன்குணர்ந்து இசையிலும் வல்லவரான ஸ்ரீமதி ஆர். வி. சாஸ்திரியம்மையாரின் நட்பு இசைக் கலையிலும் முதலியாரவர்களுக்கு அபிருசியும் பயிற்சியும் அளித்தது. கம்பன் கவிதைகளிற் பலவற்றைக் கீர்த்தனை ரூபத்தில் ராக, பாவ, தாளத்தோடு பாடிக் கேட்பதில் மிகுந்த பிரீதி ஏற்பட்டது. 'தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்' என்று வரும் பாடலைக் கீர்த்தனை ரூபத்தில் இவர்கள் அனுபவித்தது போல், யாரும் அனுபவித்திருக்க முடியாது.

கீர்த்தனங்களையும் பதங்களையும் அவற்றின் பொருள் தெரியாமல் அனுபவிக்க முடியுமா? முடியாது. இந்தக் கருத்தை டி.கே.சி. பல இடங்களிலும் வெளியிட்டுப் பிரசாரம் செய்து வந்தனர். பிரசாரம் அதி கப்பட அதிகப்பட, இதற்கு எதிர்ப்பும் உருவெடுக்கத் தொடங்கிற்று, ஆகவே, நியாயமான தடை யாதும் இருக்க முடியாத இக்கொள்கையை அரண்செய்து வலியுறுத்த வேண்டியது அவசியமாயிற்று. காலஞ்சென்ற ராஜா ஸர். அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களும் ஸர். ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியாரவர்களும் இம் முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடு பட்டனர். தமிழ்சை இயக்கம் தமிழ் நாடெங்கும் பரவிற்று. தமிழ்சை மகாநாடு தேவகோட்டையில் 1941-ல் நடைபெற்றது. அதில் தலைமை தாங்கியவர் டி.கே.சி. அவர்களே. இக்காலமுதல் பத்மவிழுஷன் ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மி முதலியோர் டி.கே.சி.யின் நட்பில் பெரும்

பங்குகொண்டனர். சென்னையில் கிறிஸ்துமஸ் விடுமுறை நாட்களில் சிறந்த முறையில் இசைத் துறையில் வல்ல பல இசைவாணர்களும் கூடி இசை விழாக்கள் கொண்டாடி வந்தனர். ‘அண்ணாமலை மன்றம்’ என்ற அழகிய கலை மாளிகையும் இப்பெருநகரில் அமைக்கப்பட்டது. இவற்றிலெல்லாம் டி.கே.சி. ஓவ்வொரு முறையில், உதவி வந்தனர்.

இவர்களது தமிழிசையியக்கம் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பயன்பட்டதுதான் நாம் இங்கே சிறப்பாகக் கூறத்தக்கது. பாரதி, இலக்கியத்தை இசையில் முளைத்தெழும்படி செய்து, இசையும் இலக்கியமும் ஒன்றையொன்று தழுவிச் செழித்தோங்கும்படி செய்தான். அவனுக்குப் பின் இம்முறை அத்தனை ஆதரவு பெறவில்லை. தமிழிசை இயக்கத்தின் பின், பண்டைக்காலத்துக் கீர்த்தனங்கள், பதங்கள் முதலியன் அழகான முறையில் ஸ்வரப்படுத்தி அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தாரால் வெளியிடப்பட்டன. இப்பொழுது இசைப் பாடல்கள் புதிது புதிதாகவும் தோன்றத் தொடங்கின. கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையும் உள்ளமுருக்கும் பல அருமையான கீதங்களை இயற்றியுள்ளார். இசை யிலக்கியம் செழிப்பதற்குத் தமிழிசை இயக்கம் மிகவும் உரமளித்து வந்தது. இவ்வகை இலக்கியச் சேவையிலும் டி.கே.சி. பேரார்வங்கொண்டு, இவ்விலக்கியத்தின் நயங்களை எடுத்துக் கூறி, அவற்றைத் தமிழ் மக்கள் உணரும்படி செய்தனர். கம்பனது இசைவன்மையையும் இடம் வாய்க்கும் பொழுதெல்லாம் டி.கே.சி. எடுத்துக் காட்டி வந்தனர். கவிதைக்கலையை அனுபவிக்கத் தொடங்கி, அதனோடு உடன்பிறந்த சிறப்பம், இசை, நடனம் முதலிய மற்றைக்கலைகளையும் உணர்ந்து அனுபவித்து, இக்கலைகளெல்லாம் கம்பனை உணர்தற்குரிய படிக்கட்டுகள் என்றும் கம்பனைப் போன்ற கவி உலகத்தில், வேறு இல்லை என்றும் தாம் கண்ட உண்மைகளைச் சிறிதும் அச்சமின்றி எதிர்ப்புக்களை வவலேசமும் பொருட்படுத்தாது தமிழ் நாடெங்கும் உபதேசித்தனர். பல பெரியோர்களும் இவரது சிஷ்ய வர்க்கத்தில் தாமாகவே இடம் பெற்று டி.கே.சி.யின் சொல்லமிர்தம் பருகி இன்பத்தில் திளைத்தனர்.

எளிய சாதாரணப் பேச்சு நடையில் குதூகவித்து வரும் தமது சொல்லாற்றலால் விளையும் நன்மையைப்போல் தமது எழுத்துக்களால் உண்டாக்கமாட்டாது என்று டி.கே.சி. உறுதியாய் நம்பினர். இதனால் அவர்கள் வெகுகாலமாக நூல்கள், கட்டுரைகள் முதலியவை எழுதாதபடியே இருந்தார்கள். அப்புஸ்வாமி ஜயர் முதலிய நன்பர்களின் தூண்டுதலின் பேரில்தான் எழுத முன்வந்தார்கள்.

ஜயர் விடாப்பிடிக்காரர்; ஒயாது தூண்டிவந்தனர். 1931ல் தோன்றிய ‘கலைமகள்’ பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் டி.கே.சியும் தம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ள அனுமதியளித்தனர். அது முதல் அவர்களது பத்திரிகை வாழ்வு பெருகி வந்தது. ஆனந்த விகடனில் எழுதினர். 1941ல் தோன்றிய ‘கல்கி’யில் ‘கம்பர் தரும் காட்சி’ என்ற பெயரால் மாதந்தோறும் எழுதி வந்தனர். ஸர். ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் தொடங்கிய ‘வசந்தம்’ என்ற மாதப் பத்திரிகைக்கு டி.கே.சி. தான் ஆசிரியராயமைந்தார். அகில இந்திய ரேடியோவும் இவர்களது ஒவிப்பேசு மூலமாய்ப் புகழ்பெற்று, இவர்கள் மேலும் மேலும் எழுதுவதற்குத் தூண்டுகோலாய் அமைந்தது.

இவ்வாறு வெளிவந்தனவற்றில் ஒரு சில கட்டுரைகளைத் தொகுத்து ‘இதய ஒலி’ என்ற பெயரால் பிரசராஞ் செய்தனர் இவர்கள் எழுதியவற்றுள்ளாம் இதுவே தலைசிறந்து விளங்குகிறது. இது மிக மிக அருமையான நூல்; கவிதை பற்றிய உண்மைகளைத் தமிழ் மக்களது உள்ளத்தில் தெள்ளத் தெளிய உணர்த்தி ஒவித்துக் கொண்டிருக்கும் பேச்சு நூல் எழுதுவது பற்றி டி.கே.சி. கொண்டிருந்த கொள்கை சிறிது மாற்ற வேண்டியிருக்கும் என்றுதான் தோன்றுகிறது. ‘கம்பன் யார்’ என்பதும் இவ்வகைத் தொகுப்பு நூலே. கட்டுரைகளேயன்றி, தமது அருமையான அழகிய விளக்கத்துடன் அழகிய கவிதை நூல்களைப் பதிப்பிட வேண்டுமென்ற கருத்தும் இவர்களது மனத்தில் ஊடாடியது. இதன் பயனாக ‘முத்தொள்ளாயிரம்’ ‘கம்பர் தரும் இராமாயணம்’ என்ற இரண்டு பதிப்புக்களும் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றிற் காணும் உரை நயமும் முன்னுரை முதலி யனவும் தனிச்சிறப்புடையன. இவர் பதிப்பித்த இராமாயணத் தில் முதலிரண்டு காண்டங்களும் ஏற்கெனவே தமிழுலகில் இடம் பெற்றுவிட்டன. இன்னும் மூன்று காண்டங்கள் விரைவில் வெளி வரும் என்று தெரிகிறது. இவை 1951 அக்டோபர் 31-ல் திருக்குற்றாலத்தில் அரங்கேறின. அரங்கேற்று விழாவில் தலைமை தாங்கியவர் ராஜாஜி அவர்கள். தமிழ் பண்டிதர்கள், தமிழ்நாட்டுப் பிரமுகர்கள், மடாதிபத்திகளின் பிரதிநிதிகள் முதலிய பலரும் விஜயஞ் செய்து, தங்கள் பாராட்டுரைகளால் இவ் விழாவைக் கொரவஞ்செய்தனர்.

16-12-1954-ல் தமிழ்நாடு முழுதும் துக்கக்கடவில் ஆழந்து முழுக, டி.கே.சி அவர்கள் நம்மிடை நின்று மறைந்து விட்டார்கள்

தமிழன்னைக்குத் திறம்பட, மேன்மையும் கெளரவழும் பெருக, ஊக்கத்தோடு இடைவிடாது தொண்டாற்றிவந்தார்கள் டி.கே.சி. நடனக்கலை இவர்களது ஆதரவினாலும் பிரசாரத்தினாலும் மேம்பாடுற்று தக்க நிலை அடைந்தது. தமிழிசை யியக்கம் இவர்களது வசீகரமான சொல்லாற்றலால், நிலைத்து நின்றுவிட்டது. இளந்தமிழ்க் கவிஞர்களும் இளம் எழுத்தாளர்களும் ஓர் உறுதியான பற்றுக் கோட்டினைப் பெற்றார்கள். தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியில் இவர்களது அடிச்சவடு ஆழ்ந்து பதிந்து பிற்காலத்தார்க்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்தது. புன்னகையாற் பொலிந்து விளங்கும் முகமும், சிரிப்புத் தாண்டவமாடும் நயனங்களும், அவர்கள் உள்ளத்திலிருந்து பொங்கி வரும் இனிய மென்மொழிகளும் என்றும் மறக்கொணாத காட்சிகள். அவர்களது விருந்துபசரணை நம்மை ஸ்வர்க்கலோக வாசியாகச் செய்துவிடும் இயல்புடையது.

தன்னிகரில்லாது சிறந்து மேம்பட்ட கவிதைகளிலே தான் அவரது உள்ளம் படர்ந்தது. கவிதையை மதிப்பிடுதலில் அவரோடு ஒப்பிடத்தக்கவர் அரியர். பண்டித படாடோபங்களை முற்றும் வெறுத்தனர். அவர்களை இகழ்ந்து நகையாடுவதிலும் சலிப்பற்றவர். வசன நடை, கவிதையியல்பு, கல்வி, விஞ்ஞான சாஸ்திரங்கள், வைத்தியம், எஞ்ஜீனியரிங் முதலியவை பற்றி அவரது கொள்கைகள் ஒரு தனி 'ரகத்தை'ச் சார்ந்தவை. இக்கொள்கைகளைப் பிரசங்க வாயிலாக வெளியிடுவதில் சிறிதும் தயங்காதவர். தமிழ் - இலக்கியவுலகிலே ஒரு பெரிய சக்திமானாக அவர் விளங்கினர்.

அவரது ஆன்மா சாந்தி பெறுக, அவரது ஞாபகம் தமிழ் நாட்டில் பசுமை பூத்து விளங்குக. அவர் காட்டிய நன்னெறிகளைப் பின்பற்றி இலக்கிய வாணர்கள் மேலும் மேலும் சிறந்து தமிழ்த் தொண்டாற்றுக!

“ஒராயிரம் பாரதிகள்!”

நாரண துரைக்கண்ணன்

“எழுத்தாளன் ஜன சமுதாயத்தை நிர்மாணிக்கும் எஞ்சினியர்!” என்றார் புது உலகச் சிற்பி ஸ்டாவிள்.

இதற்கு முற்றிலும் தகுதியடையவராகப் பாரதியார் விளங்கிய தற்குக் காரணம் அவர் மக்களின் கவிஞராயிருந்ததுதான்!

மற்றக் கவிஞரெல்லாம், எழுத்தாளரெல்லாம் கடவுளைப் பற்றியும் காதலைப் பற்றியும், இயற்கையைப் பற்றியும் அதன் எழிலைப்பற்றியும் மட்டும் பாடியும் எழுதியும் வர, பாரதி ஒருவரே மனிதனைக் குறித்து, அவனுடைய உரிமை வேட்கையைக் குறித்து, அவனுடைய வாழ்க்கை இலட்சியத்தைக் குறித்துப் பாடினார். தமிழ் நாட்டில் மனிதனைப் பற்றி முதலில் சிந்தித்த மனிதன் அவர்தான்; மனிதனைச் சிந்திக்க வைத்த முதல் மனிதரும் அவர்தான்!

உண்டு உடுத்து உறங்குவது மட்டும் மனிதன் வேலையல்ல; அதற்கு மேலும் அவன் ஆற்றவேண்டிய கடமைகள் பலவுண்டு, அவன் வாழ்க்கையில் ஒரு குறிக்கோள் உண்டு எனச் சுட்டிக் காட்டியவர் பாரதி. அவர் வாழ்வில் எவ்வித இலட்சியமுமின்றி வீண்பொழுது போக்கும் புல்லர்களைப் பார்த்து மிகவும் பரிதாபப் படுகிறார்:

“தேடிச் சோறு நிதந் தின்று-பல
சின்னஞ்சு சிறுகதைகள் பேசி-மனம்
வாடித் துன்பமிக வழன்று-பிறர்
வாடப் பல செயல்கள் செய்து-நரை
கூடிக் கிழப்பருவ மெய்தி-கொடுங்
கூற்றுக் கிரையெனப் பின் மாடும்-பல
வேடிக்கை மனிதரைப் போலவே-நான்
வீழ்வேந் என்று நினைத்தாயோ?”

என்று அவர் பாடியிருப்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். இவ்விதம் வீணில் உண்டு உடுத்து உறங்கிக் காலங் கழிக்கும் வீணர்களையும்

விழுமிய மனிதர்களாக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார். அதைத் தம் பாட்டினால் எழுத்தினால் செய்ய முடியுமென்று அவர் நம்பினார். தனிப்பட்ட மனிதனை மட்டுமல்ல; தாரணி முழுவதையுமே தம் பாட்டுத் திறத்தாலே பாலித்திட முடியும் என்று அவர் தம்மால் முடிந்த வரை முயன்றார். பாரதிக்கு இருந்த இந்த உன்னத இலட்சியமும் தன்னம்பிக்கையும் இன்றையக் கவிஞர்களில், எழுத்தாளர்களில் எத்தனை பேருக்கு இருக்கிறது? இன்று தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் எத்தனையோ எழுத்தாளர்களில், கவிஞர்களில் இலட்சியவாதிகளாக இருப்பவர்களை - தன்னம்பிக்கையுடையவர்களை விரல் விட்டு எண்ணி விடலாம். பெரும் பாலார்க்கு இலக்கியம் செய்யும் விஷயத்தில் எவ்வித இலட்சியமும் கிடையாது. இலக்கியம் செய்வதற்கு ஓர் இலட்சியம் உண்டு என்பதே பலருக்குத் தெரியாது. பொழுது போக்குக்கு ஏதோ எழுத வேண்டும் என்பதாகத்தான் அவர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

இலக்கியம் என்பது ஒரு பொழுதுபோக்கு என்பதே நூற்றுக்குத் தொண்ணுற்றொன்பது பேருடைய எண்ணம். “இலக்கியத்துக்கு ஓர் இலட்சியம் உண்டு. மனிதர்களுக்கு அவர்களுடைய வாழ்க்கை இலட்சியத்தை நினைவு படுத்துவதே இலக்கியத்தின் முக்கிய வேலை. மனிதர்களுடைய வாழ்வில் தன்னம்பிக்கையையும் தெம்பையும் ஊட்டுவதே இலக்கியத்தின் நோக்கமாயிருக்க வேண்டும்” என்ற அடிப்படைக் கொள்கைகளையும் உண்மைகளையும் அவர்களில் பலர் இன்னும் அறியவில்லை.

இன்று பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் பெரும்பாலானவை ஒரே போக்கில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. பத்திரிகைகள் நடத்துவோரும், புத்தகப் பிரசுரகர்த்தர்களும் வெறும் வியாபார நோக்கோடு மட்டுமே பத்திரிகைகளையும், புத்தகங்களையும் வெளியிடுகின்றனர். பாமரமக்களுக்குப் பிடிக்கும் சாதாரண விஷயங்கள், மக்களுடைய கீழ்த்தரமான உணர்ச்சிகளைக் கிளரிவிடும் கதை கட்டுரைகள், சிற்றின்ப மூட்டும் சிருங்காரப் பாடல்கள் தாம் பெரும்பாலும் பத்திரிகைகளில் வெளி வருகின்றன; புத்தகங்களாக உருக்கொண்டும் உலவுகின்றன. இந்நிலையில் பாரதியாரைப் பின்பற்ற முயலும் இலட்சிய எழுத்தாளர்களுக்கு இடம் எங்கே? எழுத்தை - எழுதுவதைத் தொழிலாகக் கொண்டிருப்பவர்கள் வாழ்வது எப்படி?

எழுத்து மூலமாக வாழ்க்கை நடத்துவதற்குரிய வருமானத்தை எதிர்பார்த்து எழுதுபவர்கள் பத்திரிகாசிரியர்கள், பதிப்பாளர்களின்

நோக்கத்தை - விருப்பத்தை அனுசரித்து எழுதுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. பாரதியாரை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு எழுத வேண்டுமென்று விரும்பும் கவிஞர்களும், ஏதாவது ஓர் இலட்சியத்தை முன்னிறுத்தி எழுத முயலும் எழுத்தாளர்களும், மக்கள் நலனைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டும் இலக்கியங்களையே எழுதவேண்டும் என்று எண்ணும் இலக்கிய கர்த்தாக்களும்கூட, காசுக்காகக் காமரசக் கதைகளையும் பொழுது போக்குப் புத்தகங்களையும் எழுதித் தொலைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத் தில்தான் இருக்கிறார்கள்.

இவ்வித அவலநிலை அடியோடு மாற வேண்டுமானால், இலக்கிய ரலிகர்களின் மனோபாவத்தில் ஒரு நல்ல மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும். பாரதியார் போன்ற கவிஞர்கள் நம்மிடையே தோன்றவேண்டுமானால், புதுமை இலக்கியங்கள் வெளிவர வேண்டுமானால் இலக்கிய ரலிகர்களின், வாசக நேயர்களின் பேராதரவு பெரிய அளவில் எழுத்தாளர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும்

கம்பருக்குச் சடையப்பவள்ளால் கிடைத்தார்; அவருடைய ஆதரவால் கம்பர் ஓர் அற்புதமான காவியத்தை - அமரகாவியத்தைச் செய்ய முடிந்தது. பாரதியாருக்குக்கூடச் சில ஆதரவாளர்கள் அக்காலத்தில் இருந்தார்கள்; அதனால்தான் இந்த அளவுக்காயினும் அவர் தமிழ் இலக்கியத்தில் சில புது முயற்சிகளைச் செய்ய முடிந்தது; புதிய சகாப்தத்தையும் ஏற்படுத்த முடிந்தது. அது போல, இன்றையப் புதுமைக் கவிஞர்களுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் ஆதரவாளர்கள் அவசியம் வேண்டும், அதற்குரிய தகதியைப் பெற அவர்களும் முயல வேண்டும்

❖ ❖ ❖

பாரதியாருக்கு அவர் வாழ்ந்த காலத்தை விடப் பிற்காலத்தில்தான் பெரும் பிரசித்தி ஏற்பட்டது. பாரதியன்பர்கள்-முக்கியமாக, கல்கி ஆசிரியர் அவர்கள் முன்னின்று அவருக்குச் சரியான முறையில் ஞாபகச் சின்னம் ஏற்படுத்தினார்கள், அவருடைய குடும்பத்தினருக்குப் பேருதவி புரிந்தார்கள் இந்த முயற்சியைப் பின்பற்றிப் பராதிதாசன், நாமக்கல் இராமவிங்கம் பின்னை, வ.ரா முதலியோருக்கு இலக்கிய ரலிகர்கள் நிதியுதவி அளித்து மகிழ்ந்தார்கள்; அதைக் கொண்டு கடைசி காலத்திலாவது தங்கள் கஷ்டங்களிலிருந்து அவர்கள் ஓரளவு விடுதலையடைந்தார்கள்.

தற்போது, கவிஞர் பாரதியாரால் ‘தம்பி’ எனப் பரிவுடன் அழைக்கப்பட்டவரும், பாரதியாருக்குப் பலவகையில் உதவி புரிந்து, அவருடைய கவிதைகளை முதன் முதலாக வெளியிட்டுப் புகழ் பெற்றவருமான பரவி சு. நெல்லையப்பருக்கு நிதி திரட்டப் பட்டு வருகிறது. ஆனால் இந்த நிதி முயற்சியில் போதுமான ஊக்கம் இன்னும் காணப்படவில்லை; ஆதரவும் அதிகம் கிடைக்கவில்லை. எதற்கெடுத்தாலும், “‘தமிழன், தமிழன்!’” என இனக்குரல் எழுப்பு பவர்கள் நெல்லையப்பர் போன்ற ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகையாளருக்கு, தமிழ் எழுத்தாளருக்கு நிதி திரட்டி உதவ முன்வராமலிருப்பது வருத்தத்துக்குரிய விஷயம் மட்டும் அல்ல; வெட்கக் கேடான விஷயமுமாகும்.

இன்று தேசபக்தர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்களால் மக்களுக்கு ஒரு நன்மையும் ஏற்படவில்லை; அரசியல் வாதிகளால் யாதொரு அற்புதமும் நடக்கவில்லை; சமூகச் சீர்திருத்தக்காரர்களால் சமத்துவத்தையும் சமூக நீதியையும் உண்டு பண்ண முடியவில்லை; பொருளாதார நிபுணர்களால் புதிய சமுதாயத்தை நிர்மாணிக்க முடியவில்லை.

காரணம் தேசபக்தர்கள், அரசியல் வாதிகள், சீர்திருத்தக்காரர்கள். பொருளாதார நிபுணர்கள் ஆகியோரில் பெரும்பாலோர் தங்களை டைய கடமையைப் பொறுப்புணர்ந்து செய்யாததுதான்! - இவர்களில் பலர் சுயநலத்தைக் கருத்தில் கொண்டே பொதுத் தொண்டில் ஈடுபட்டிருப்பதாகப் பாவனை செய்கிறார்கள்; அரசியல் வியாபாரி களாக இருப்பதோடு சூதாட்டக்காரர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். பொது மக்களைப் பகடைக்காய்களாக உபயோகப்படுத்தித் தங்கள் வாழ்க்கையில் பெரும் பயனை அடைய இவர்கள் முயல் கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்டவர்கள், “‘ஒரு பாரதிக்கு மணி மண்டபம் கட்டிவிடுவது பெரிதல்ல; ‘ஒராயிரம் பாரதிகள்’ நம் நாட்டில் பரந்து கிடக்கிறார்கள். அவர்கள் பாரதிபோல் பட்டினி கிடந்து சாகாமல் இருக்க இன்றைய சமுதாயம் ஏதாயினும் செய்தாகவேண்டும்’” என்று தங்களை மறந்து பேசாமல் இருந்தால் அதுவே சமூகத்திற்கு அவர்கள் செய்யும் பெரிய நன்மையாகும்!

இலக்கிய விமரிசனம்

தமிழ் ஒளி

1

'வளரும் தமி'முக்கு இதுவரை ஓரளவு தொண்டு செய்து வந்த ஸ்டார் பிரசரத்தார். இப்பொழுது 'தேயும் தமி'முக்குத் தொண்டு செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்! - அதற்காக அவர்கள் வெளியிட்டிருக்கும் முதல் நூலின் பெயர் 'புதுமைப் பித்தன் கவிதைகள்!'

"புதுமைப் பித்தன் 'கவிதை'கள் கூடவா எழுதினார்?" என்று ஆச்சரியம் அடைகிறீர்களா?

ஆம், அவர் எழுதியது கவிதைதான் என்பதைக் 'கண்டு பிடித்திருக்கிறார் ஒருவர்.

கண்டு பிடித்ததோடு நின்றாரா, இல்லை. அவர் கண்டு பிடித்த அந்தக் கவிதைகளைத் தொகுத்து ஒரு நூலாகவே வெளியிட்டு விட்டார்.

அவரை உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன்:

'புதுமைப் பித்தன் பரம்பரை' என்ற 'போர்'டைக் கழுத்தில் கட்டித் தொங்க விட்டுக்கொண்டு, தமிழ் நாட்டையே அதிரடித்து வரும் அன்பர் ரகுநாதன்தான் அவர்!

புதுமைப் பித்தன் எழுதியுள்ள பத்தொன்பது 'கவிதை' களை அரும்பாடு பட்டுத் 'தொகுத்த' பெருமை அவரையே சாரும்.

அவரை வெறும் தொகுப்பாளராக மட்டும் நினைப்பது, அவருடைய திறமையைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகும். அவர் ஒரு, வியாகரண ஆசிரியரும் ஆவார் என்பதை இந்நூலின் முன்னுரை உங்களுக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் விளக்கும்.

புதுமைப் பித்தன் எழுதிய பத்தொன்பது 'துணுக்கு'களுக்கு - அதாவது 'அறுபது பக்கத் துணுக்கு'களுக்கு. அவர் முப்பத்திரண்டு பக்கம் முன்னுரை எழுதியிருக்கிறார் என்றால், அவருடைய திறமையைப்பற்றி உங்களுக்கு அதிகமாக ஜயம் ஏற்படாதென்றே கருதுகிறேன்.

உரை கெட்டுத் தடுமாறும் பத்தொன்பது துணுக்குகளுக்கு உரை கொடுத்தும், உருவற்றுக் கிடக்கும் அருவங்களுக்கு நாமகரணம் செய்தும் வைக்கப்பட்ட தலைப்புகளுடைய ஒரு நூலில், “எனக்கும் பாதி பங்கு கொடு!” என்று கேட்கும் முன்னுரை முப்பத்திரண்டு பக்கங்களுக்கு நீண்டு கிடக்கிறதென்றால், ‘தோன்றா தோன்றித் துறைபல முடிக்கும்’ ஒருவரின் ‘கைச் சரக்கு’க்கு அது அடையாள மாகாமல் வேறெப்படி இருக்கும்?

எனவே, ஒருமுறை இந்தச் சரக்கைப் பரிசீலித்துப் பார்ப்பது நல்லது!

இதற்கு முன் இந்தச் சரக்கைப் புகழ்ந்துள்ள சிலர், வாங்கி ஏமாறுவதற்குரிய வாய்ப்பைத் தேடித் தந்துள்ளனர். அவர்களைப் பற்றி நமக்குத் தெரிவதெல்லாம் ‘டமில்’ என்ற ஒரு பாஷை இருப்பதாக அவர்களுக்கும் தெரியும் என்பதே!

இத்தகைய பேரவழிகளுக்குத் தற்காலம் கைத் தடியாக உபயோகப்படுவது ஆங்கிலம்.

குருடர்களுக்குக் கைத்தடி வழி காட்டுகிறது; தட்டத்தட்ட ‘ரிதும்’ கண்டு பிடிக்கிறார்கள்!

எனினும் 1954 டிசம்பரில் பிரசரிக்கப் பட்ட ‘சதந்திரா’ என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகை இந் நூலுக்குக் கீழ்க்கண்டவாறு விமரிசனம் எழுதிற்று:

“இந்தப் புத்தகத்தில் உள்ள அறுபது பக்கக் கவிதைகளுக்கு முன்னால், விஷய ஞானம் நிறைந்ததுபோல் ‘பாவலா’ப் பண்ணுகிற முன்னுரை ஒன்று இருக்கிறது. முற்றிலும் அனாவசியமான குறிப்புகள் வேறு பின்னால் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை தொகுப்பாசிரி யரின் ‘தற்சிறப்பு மோக’த்தை உயர்த்துவதற்குத்தான் பயன் படும்!!”

இது தொகுப்பாசிரியரைப் பற்றிய உண்மையை ஒரளவுக்குப் பிரதிபலித்தாலும், கிரந்தத்தைப்பற்றிய உண்மை நிலையைப் புலப்படுத்தாமல் கிரந்த கர்த்தாவின் புகழுக்குக் குனிந்து கொடுக்கிறது!

❖ ❖ ❖

“கவிதை என்றால் என்ன?” என்று கேட்டவாறு தொகுப்பாசிரியர் தமது முன்னுரையைத் தொடங்குகிறார்.

அவரைக் கொஞ்சம் தடுத்து நிறுத்தி, “தமிழ்க் கவிதை என்றால் என்ன? ” என்று கேட்கும்படியும், கேட்டுப் பதிலிறுக்கும்படியும் செய்வது நல்லது.

ஆம், “தமிழ்க் கவிதை என்றால் என்ன? ” -இதைக் கொஞ்சம் விஸ்தாரமாகவே பார்க்கலாம்:

தமிழ் இலக்கியம் பிறக்கும்பொழுதே இசை வடிவம் பெற்றுப் பிறந்தது. அதாவது, பாட்டாகப் பிறந்தது.

சங்க இலக்கியங்களும் தொகை நூற்களும், பரணிகளும் உலாக்களும் எல்லாம் பாட்டுக்களே!

அவை வாழும் நிலத்திற் கேற்பவும் வழங்கும் பொருளுக் கேற்பவும் வடிவம் பெற்றவை. சங்க காலம் என்கிற சிறு குன்றிலே பிறந்த, பெரு வெள்ளம்போல் பொங்கிப் பிரவகித்த தமிழ்ச்செய்யுள், அகண்ட காவிரிபோல் இலக்கியக் கடவில் கலப்பது கண் கொள்ளாக் காட்சி!

அவற்றைப் பார்க்கும் போது, “ஒல்கி ஒசிந்து ‘சலசல’வென்று கிளர்ந்த இச் சிற்றோடையா இவ்வளவு பெரிய ஆகிருதியுடன் மதவேழும் புறப்பட்டதுபோல் நடை போட்டு வருகிறது! ” என்று நாம் பிரமிக்கிறோம். “எட்டுத் திக்குகளையும் தொட்டுத் தழுவக் கை நீட்டும் மகா நதிபோல, இதன் சொருபம் இப்படி வியாபித்து விம்முகிறதே! ” என்று நாம் திகைக்கிறோம்.

குறள் வடிவாகப் பிறந்த விஷ்ணு, பகிரண்டங்களை அளந்தது புராணக் கதை.

ஆம், தமிழ்க் கவிதையும் ரொம்பக் குள்ளமாகத்தான் பிறந்தது. ஆனால், அது மேருமலைச் சிகரங்களில் இடித்துக்கொண்டு வளர்ந்து மேலே தலை நிமிர்ந்து நின்றது.

பிறகு, தன் உருவத்தைக் ‘குற’ளாக்கிக் காட்டி, அந்தக் குறள்டிகளால் அது அகிலத்தையே அளந்தது.

பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துகளும் பதினெட்டு மெய்யெழுத் துக்களின்மேல் தனித்தனியே ஏறுவதால், இருநூற்றுப் பதினாறு உயிர் மெய் யெழுத்துக்கள் பிறக்கின்றன என்ற இலக்கணத்தை மட்டும் பார்த்தால், தமிழ் மொழி வெறும் எழுத்துகளாகத்தான் தெரியும்

இதுகூட ‘ஆங்கில மோஸ்தர் தமிழர்கள்’ சிலருக்குத் தெரியாது; ‘தமில்’ என்று மட்டுமே தெரியும்.

இன்னும் சில, ‘தமிலர்’களோ, “இந்த தமிலுக்கு, இவ்வளவு லெட்டர்ஸ்-டீ மச்சி!” என்று அனுதாபப்படுவார்கள்!

“தமிழ் நெடுங் கணக்கிலுள்ள எழுத்துக்களைத் தவிர, தமிழுக்கு வேறு அந்தஸ்து கிடையாது!” என்று நினைக்கும் ஆத்மாக்களும் தமிழ் நாட்டில் உண்டு. ஆனால், ஸ்ரீமான் ரகுநாதன் அப்படி நினைக்க மாட்டார் என்று நாம் நம்புவதற்கு இடமிருக்கிறது. எனினும், அவர் புதுமைப் பித்தனைக் கவிஞராக்கவும், அதன் மூலம் தம்மையும் ஒரு கவிராயர் என்று காட்டிக் கொள்ளவும் முனையும்பொழுது தான் தமிழுக்குக் ‘குடமுடைக்கும் வேலை’யை அவர் துணிந்து செய்திருக்கிறார் என்று நாம் சொல்கிறோம்.

“புதுமைப் பித்தன், சிறு கதைக்கு எப்படிப் புதுப்புது உருவ அமைப்புகளை உண்டாக்கித் தந்தாரோ, அதுபோலவே அவர் தாம் எழுதிய கவிதைக்கும், புதிய உருவ அமைதியை உண்டாக்கித் தந்திருக்கிறார்!”

அவர் கூறும் உருவ அமைதி எப்படி பிரிக்கிறது என்றால், ‘பேய்க்குக் கால் பார்த்த கதையாக இருக்கிறது. அதாவது, தடம் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் ஸ்ரீமான் ரகுநாதன் அவர்கள் கற்பனைக்கு மட்டுமே புலப்படக் கூடியதாக இருக்கிறது!

மேலும் அவருடைய ‘கண்டு பிடிப்’பைப் பார்ப்போம்:

“வட்டமுலை மின்னார்
வசமிழந்த காமத்தால்
நீலமணி மாடத்து
நெடியதொரு சாளரத்தை
தொட்டுத் தடவிவந்து
தோடும் நிலாப்பிழும்பை
எட்டி எடுத்து
இடைசுற்றிச் சேலையென
ஒல்கி நடப்பதாம்
உவமை சொல.....

...இந்தப் பகுதியில் ‘வட்டமுலை மின்னார்’ என்று தொடங்கும் அடியின் எதுகைக்கு மறு எதுகை ஜந்தாவது வரியில்தான் வருகிறது.

அதே சமயத்தில் முன்றாவது வரி வகர மோனை பெறவில்லை. எனினும், பாட்டின் முதல் ஆறு வரிகளில் அமைந்துள்ள தாளவயம், தாள லயத்தோடு ஒட்டிவரும் பாவலயம் நம்மை இந்த மோனை களையெல்லாம் மறக்கச் செய்து விடுகிறது.....

.....ஏழாவது வரியில் வரும் ‘எட்டி எடுத்து’ என்ற தொடர், தாள லயத்தில் குறைபட்ட போதிலும், நிலாப் பிழும்பைத் ‘தொட்டுத் தடவி வந்து’ எடுக்க முனையும் பாவலயரின் தயக்க பாவம் அந்த வார்த்தைகளில் வெளிப்படுகிறது....

....‘எட்டி எடுத்து’ என்கிற வார்த்தைகளைத் தனித் தனியே நிறுத்திச் சொல்லும் போது, எடுத்துக் கொண்ட கருத்தின் பாவலயம் வெளிப்படுகிறது. அந்த பாவ லயம் வெளிப்படும் அதே சமயத்தில், தாள லயக்குறைவு சமன் செய்யப்படுகிறது.....’

இவ்வாறு ஒரு புதிய அளவை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார் அவர்.

இத்தகைய ‘பாவ லயங்’களில் சிக்கிக் குற்றுயிராய்த் துடிக்க, தமிழ் என்ன பாவம் செய்ததோ தெரியவில்லை!

நமக்குத் தெரிந்தவரை தமிழ் அப்படி ஒரு பாவமும் பண்ணவில்லை. ஆனால் ஸ்ரீமான் ரகுநாதன் அவர்கள் தமது பாவ காரியங்களுக்குத் தமிழை உபயோகிக்கும் போதுதான் ‘அந்தோ, பாவம்’ என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

இனி அவருடைய உதாரண இலக்கியத்தைப் பார்ப்போம்.

‘வட்டமுலை மின்னார்’ என்று தொடங்கும் இந்தக் ‘கவிதை’, பஃப்ரொடை வெண்பாவிற்குரிய யாப்பைச் சிதைத்திருக்கிறது என்பதைத் தவிர, வேறு புதிய யாப்பை - அதாவது, ‘புதிய வடிவ’த்தைத் தோற்று விக்கவில்லை.

அப்படியென்றால் என்ன? - அதனுடைய வடிவம் என்பது வெண்பாவிற்குரிய யாப்பைப் பெற முயன்று, ஏலாத்தனம் மேலிட அந்த யாப்பைச் சிதைத்துக் கொண்டு பிறந்ததாகும்.

இதை உதாரண பூர்வமாக விளக்கினால், புதுமைப் பித்தனுக்குப் பிறந்ததாகக் கூறப்படும் இந்தக் குழந்தை ‘கள்ளக் குழந்தை’ என்றே கூறவேண்டும்

அதுமட்டுமல்ல; செய்யுட்களின் யாப்பைமதியைச் சிதைத்துக் காதை அறுத்து மூக்கைக்க கிழித்து வடுப்படுத்திவிட்டு, “இது தான் புதுமைப்பித்தனின் புதிய ரூபம்!” என்று கூறுகிறார் ரகுநாதன்

எப்படி?

வெண்பாவின் வகைகளில் ஒன்று பஃபோடை வெண்பா. இது பல தொடைகள் வரத் தொடுப்பது. பாரதியாருடைய குயிலும், பாரதிதாசனுடைய சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலும் இந்தப் பஃபோடை வெண்பாக்களால் இயற்றப்பட்டன.

வெண்பாவிற்குரிய தளையே பஃபோடை வெண்பாவிற்கும் உரியது. தேமா-அல்லது புளிமா-என்கிற சீர்கள் முதற் சீர்களானால், வருஞ்சீர்கள் நிரையசைச் சீர்களாக இருக்க வேண்டும். இவ்வாறே முதற் சீர்கள் நிரையசைச் சீர்களாக இருக்குமானால், வருஞ்சீர்கள் நேரசைச் சீர்களாக இருக்க வேண்டும். ‘மாழுன் நிரையும் நிரமுன் நேரும்’ என்றார் ஆகவின்!

இவ்வாறே காய்ச்சீர் இயற்சீர்கள் நிற்க, வருஞ்சீர் காய்ச்சீர் இயற்சீர் பெறுதல் வேண்டும். இது சீர் தோறும் அடிதோறும் அமைதல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு பாவிற்கும் விதித்தத் தளைகளை மீறக் கூடாதென்பது குருட்டு விதியல்ல. அந்த இயற்கையை மீறும்போதுதான் தளை தப்பித் தாள லயம் கெடுகிறது.

தாள லயம் என்றால் என்ன?

‘உருவ அமைதி’ ‘யினின்றும் எழுவதே தாளம்; உருவ அமைதி சிதைந்தால் தாளம் சிதையும்-தாளம் சிதைந்தால்?’

“தாளம், தாளம், தாளம்.....

தாளத்திற் கோர் தடை யுண்டாயின்

கூளம், கூளம், கூளம்....!”

என்றார் பாரதியாரும்-ஆம், கூளத்திலிருந்து எந்த லயமும் பிறப்பதில்லை. எனவே ‘பாவம், லயம்’ என்கிற வார்த்தைகளை வைத்து ஏய்க்க முடியாது!

- செப்டம்பர் 1955

வ. வே. சு. கண்ட வழி

“பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிப்பதில் தமிழர்கள் பலே பேர்வழிகள்” என்று அமர்வ. ரா. அவர்கள் அடிக்கடி சொல்வார்கள். அத்துடன், உண்மையைத் தட்டிக் கழிப்பதிலும் அவர்கள் பலே பேர்வழிகள் என்று சொன்ற தித்திலிருந்து தொடர்ந்து வெளியாகும் நண்பர் ‘தமிழ் ஒளி’யின் விமரிசனக் கட்டுரையைப் பற்றி நேர்கள் சிலர் எழுதும் கடிதங்களிலிருந்து நமக்குத் தெரியவருகிறது. அவர்கள் நினைப்பதுபோல் இந்தக் கட்டுரையை இங்கே நாம் ‘பகை’யை வளர்ப்பதற்காக வெளியிட வில்லை; ‘இலக்கிய’த்தை வளர்ப்ப தற்காகவே வெளியிடுகிறாம். “தடியெடுத்தவர் தண்டற்காரன்!” என்பது தமிழ்நாட்டின் பழுமொழியாசிரியருக்கலாம். ஆனால் ஆதுவே தமிழர்களின் ‘பண்பா’ட்டை வளர்க்கும் ‘லட்சிய’மாகியிடக் கூடாதல்லவா?

—ஆசிரியர்.

“ஒரு கவிஞருக்கு - தமிழ்க் கவிஞருக்கு எத்தகைய தகுதி பிரூக்கவேண்டும்?” என்பதைப் பற்றித் திரு. வ.வே.சு அய்யர் கூறுவதைக் குறிப்பிடுவது இங்கே பொருந்தும்:

“அவன் (கவிஞர்) யாப்பிலக்கணத்தைப் பிழையற ஆராய்ந்து, கவிகள் எழுதி எழுதி அப்பியாசம் செய்து கொண்டு, நல்ல சொல் நயமும் ஒசையும் தேடிக்கொண்டு, தனக்கென்று ஒரு நடையை உரிமையாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்....”

சிறந்த ஞானியும் ஓப்பற்ற விமரிசகருமான திரு. வ.வே.சு. அய்யர் மேற்கண்டவாறு கூறியதற்குக் காரணம் என்ன? இவக்கண வெறி பிடித்து அவ்வாறு கூறினாரா? இல்லை, மொழியின் இயல்பறிந்து, தமிழின் சிறப்புணர்ந்து அப்படிக் கூறினார்

செய்யுளும் யாப்பும் அர்த்தநாரீஸ்வரத் தள்ளம் பெற்றுத் தமிழில் பின்னிக் கிடக்கின்றன பாட்டின் வேகத்திற்கு மிடுக்கும் பாலத்திற்கு வயமும் தேடித்தருவது யாப்பின் அமைத்தான். தமிழ் இலக்கியமே செய்யுள் வடிவம் பெற்றுப் பிறந்ததால், யாப்பிலக்கனம் என்பதும் இயல்பான ஒன்றாக அமைந்துவிட்டது. பாட்டின் வேகத்தைச்

சிறையிட்டுத் தடுக்கும் தளையாக அல்லாமல், சீர்களைத் திரட்டிப் போருக்கனுப்பும் 'எக்காள'மாக அமைந்துவிட்டது. ஆகவே தான் சீர்களை இணைக்கும் முறைக்குத் 'தளை' *என்ற பெயர் தமிழில் தோன்றுவதாயிற்று. ஒரு பாட்டில், 'தளை தட்டுகிறது' என்றால், சீர்கள் முறையாக, இயல்பாக, இணையவில்லை என்று அர்த்தம்!

எழுதப் பெறுதலின் 'எழுத'தென்றும், அவ்வெழுத்துக்கள் இசை பெற அசைவுறுதலின் 'அசை' என்றும், அசைகள் சேர்ந்து சீர்பெற நிற்றலிற் 'சீர்' என்றும் அச்சீர் இரண்டைச் சேர்த்துக் கட்டுதலின் 'தளை' என்றும் அத்தளைகள் இணைந்து நடைபெற நிற்றலின் 'அடி' என்றும், அவ்வடிகளைப் பொருத்தமுறத் தொடுத்தலின் 'தொடை' என்றும், தொடைகள் 'பாவி' (தாவி) நடத்தலிற் 'பா' வென்றும் இலக்கணம் கூறுகிறது.

ஒரு பாவின் இத்தகைய கட்டுக்கோப்பைக் கொண்டு, அதன் தன்மைகளைக் கொண்டு, 'பாவினம்' பிரிக்கப்படுகிறது. எவ்வளவு இயற்கையான யாப்பமைத்து!

இந்த இயற்கையை மீறும்போது ரூபம் சிதைகிறது. அதனால்தான் யாப்பிலக்கணப் பயிற்சியற்ற ஒருவன், தன்னைக் 'கவி' என்று தம்பட்டமடித்துக் கொண்டாலும் அவனால் தமிழ்ச்சொற்களைக் கடித்துக் குதறித் துப்பத்தான் முடிகிறது.

இன்னும் சிறந்த கற்பளா சக்தியைப் பெற்றுள்ள சிலர், கவிதைக்கு மேல் கவிதையாக எழுதிக் குவித்தும் 'கவிஞர்' என்கிற ஸ்தானத்தை எட்டிப் பிடிக்காமல் நம் அனுதாபத்தைப் பெறுவதோடு நிற்பதற்குக் காரணம் என்ன?

தமிழின் திட்ப நுட்பங்களை உணருந் திறனின்மையும், யாப்பு முறையை வெறுக்கும் மரபு கெட்ட மலட்டுத்தனமுமே காரணங்களாகும்.

எனவே, யாப்பிலக்கணப் பயிற்சியும் தேர்ச்சியுமின்றிக் கவிதை எழுதப் புகுவது, 'அரங்கின்றி வட்டாடிய' கதைபோல் முடிகின்றது.

அந்த நாட்களில் புதிய ரூபம் சமைக்க முயன்றோர் அனைவருக்கும் யாப்பிலக்கணத் தேர்ச்சி மிகுந்திருந்தது என்பது தமிழைக் கற்கும் ஓவ்வொரு மாணவனுக்கும் தெரியும். அதனால்தான் கவித்வம் என்கிற வெள்ளம் அப்போதெல்லாம் உள்ளுக்குள் மருகிக் கண்ணீர் விடுவதில்லை, பிரவகித்துப் பொங்கும் வெள்ளம் போல்,

எற்றித் தெறிக்கும் அலைபோல், ஜீவ இயக்கம் பெற்றுப் பாயும்; தொடும்; தொட்டு மனசை முழுக்காட்டும்; அதன் சங்கமத்திற் பிறக்கும் வயங்கள் இணைந்து இசைந்து பாடும்.

மூங்கைத்தனமும் மொழிப் புலமையின்மையும் கவித்வத்தை வேர்றுக்கும் களைகள். அந்தக் களைகளை வேலி கட்டிக் காக்க வேண்டாம் என்றுதான் நாம் கூறுகிறோம்.

‘பஃபோடை வெண்பா’ என்கிற ரூபத்தைப் பின்பற்றிப் புதுமைப் பித்தன் எழுத முயன்றார். ஆனால் ஏலாத்தனம் மேலிட அதற்குரிய யாப்பைச் சிதைத்தார். அப்படிச் சிதைக்காமல், அரங்கிற்குள் நின்றே வட்டாடும் திறமையை அவர் பெற்றிருக்கவில்லை!

தன் கருத்துக்களைத் குறிப்பிட்ட எல்லையில் நின்று சொல்லுந் திறனின்மையால், தேர்ச்சியின்மையால், எல்லையை மீறி, இலக்கணத்தை மீறி - அதாவது, இலக்கணமின்றி யாப்பைச் சிதைத்து எழுதத் தொடங்கினார். இந்த ‘விஷப் பரீட்சை’க்குக் ‘கிராம ஊழியன்’ ஆதரவு கொடுக்கப்போய், ‘விபரீத ஆசை வளர ஆரம்பித்தது. புதுமைப் பித்தன் தன்னை யறியாமலேயே அந்த உளைச் சேற்றில் கால் வைத்து விட்டார். எதிர்ப்புக் கிளம்பவே சமாளிக்க முயன்றார்; சமாதானம் கூற முயன்றார், ‘வெறும் முயற்சி மட்டுமே!’ என்றார், ‘இது வெறும் பிரச்னை! என்று தட்டிக் கழிக்கவும் செய்தார்.

ஆனால், ஒவ்வொரு பாபச் செயலுக்கும் உலகத்தில் வாரிசு இருப்பதுபோல, இதற்கும் ஒரு வாரிசு இருக்கத்தான் செய்தது. அந்த வாரிசாகத்தான் இன்று ரகுநாதன் தோற்றமளிக்கிறார்!

பாவத்தின் வாரிசாகவுள்ள அவர், பாவங்களைப் பற்றிப் பேசுவதில் உள்ள பொருத்தம், வியத்தற்குரியது.

புதுமைப் பித்தனுக்குக் கைவராத-யாப்புச் சிதைந்துள்ள அதே பஃபோடை வெண்பாவை இங்கே உரிய இலக்கணத்துடன் எழுதிப் பார்ப்போம்:

“வட்டமுலை மின்னார்
வசமிழுந்த காமத்தால்
நீலமணி மாடத்து
நீள்கின்ற சாளரத்தைத்
தொட்டுத் தடவிவந்து
தோயும் நிலாப்பிழம்பை

எட்டி எடுத்தே
 இடை சுற்றிச் சேலவென
 ஓல்கி நடக்கும்
 உவமை சொல.....”

புதுமைப் பித்தன் ‘யாப்’பில் முன்னர் இற்று விழுந்த சொற்கள், இப்பொழுது மேற்படி பாடவில் இணைந்து தாளம் பெறுவதைப் பாருங்கள்.

இந்தப் புதிய சக்திக்குக் காரணம் யாது? யாப்புக் கெடாத உருவ அமைத்தான்!

எனினும், இது நின்ற நிலவும் கவிதையாகாது. இந்தக் கற்பனைக்கு எது காரணமாக இருந்ததோ, எது இலக்கியமாக இருந்ததோ, அதுதான் மதிப்பைப் பெறும், அந்தக் கற்பனைக்கருவுலமான ஜெயங் கொண்டான் பாடல்தான் கவிதை:

“கலவிக் களியின் மயக்கத்தால்
 கலைபோய் அகலக் கலைமதியின்
 நிலவைத் துகிலென் நெடுத்துடுப்பீர்
 நீள்பொற் கபாடந் திறமினோ!”

ஆம், இதுதான் கவிதை! இதுதான் இலக்கியம்!

இனி, பூஞ்சான் ரகுநாதன் அவர்களின் வியாகரணத்தை ஆராய்வோம்:

“‘வட்டமலை மின்னார்’ என்று தொடங்கும் அடியின் எதுகைக்கு மறு எதுகை ஜூந்தாவது வரியில்தான் வருகிறது. அதே சமயத்தில் மூன்றாவது வரி, வகரமோனை பெறவில்லை. எனினும், பாட்டின் முதல் ஆறு வரிகளில் அமைந்துள்ள தாளலயம், தாளலயத்தோடு ஒட்டிவரும் பாவலயம், நம்மை இந்த எதுகை மோனைகளையெல்லாம் மறக்கச் செய்து விடுகிறது!'

இவ்வாறு வியாகரணம் வகுக்கிறார் பூஞ்சான் ரகுநாதன். நமக்குத் தெரிந்தவரை, இலக்கியம் கண்டதற் கிலக்கணம் இயம்புதல் என்பது, முன்னோர் வகுத்த மொழி மரபும் நூல் மரபும் கெடாது, இலக்கியப் பாதையைத் தொட்டுத் துலக்கி விவரிப்பதே ஆகும்.

அதை விட்டுத் தமிழ் மரபையே கொன்று விட்டு வியாகரணம் வகுக்கப் புகுந்த ஆசிரியர் யாரையும் தமிழ் நாட்டிற் காணமுடியாது அத்தகைய வறுமை தமிழ் இலக்கியத்தைப் பீடித்த தில்லை. ஆனால்,

தூரதிர்ஷ்டவசமாக அந்த வறுமையின் தத்துவ ஆசிரியராகக் கிளம்பியிருக்கும் ஸ்ரீமான் ரகுநாதன், தன் தத்துவ வறுமையைக் கொட்டிக் குழப்புகிறார்!

கூளமாகிக் கிடக்கும் குப்பையில் தாள யைமும் பாவலயமும் ஏது? அதனால்தான் மேற்கூறிய ‘பாட’லில் ஆசிரியர் எதுகை மோனைகளை மறந்துவிட்டார். அவருடன் சேர்ந்து வியாகரண ஆசிரியரும் இது ‘பாடல்’ என்பதையே அடியோடு மறந்து விடுகிறார். இந்த நிலையில் பாடல் என்கிற பிரக்ஞை தப்பி விடும் பொழுது எதுகை மோனைகளை எப்படி மறக்காமல் இருப்பது?

‘எட்டி எடுத்து’ என்ற சீர்கள் குறுகிய தாள அளவை கொண்டதாகக் கூறுகிறார் ஸ்ரீமான் ரகுநாதன். ‘குறுகிய தாள அளவை கொண்டவை’ என்று கூற இவருக்கு எது அளவுகோல் என்று நமக்குப் புரியவில்லை. ஏனெனில், ‘எட்டி எடுத்து’ என்கிற இரண்டு சீர்களும் வெண்பா விற்குரிய தளையே யாரும். பஃபோடை வெண்பா என்கிற உருவத் திற்கு, அவை பெறும் தாள அளவையும் அவ்வளவே!

ஆனால் மூன்றாவது சீர், ‘இடை சுற்றி’ என்று உயிர் எழுத்துப் பெறுவதால், இரண்டாவது சீராகிய ‘எடுத்து’ என்பதிலுள்ள உகரம் கெட்டு, ‘எட்டி எடுத் திடை சுற்றி’ என்றாகும். அவ்வாறாயின் வஞ்சிச் சீராகிய கனிச் சீர் வந்து தளை கெட்டுத் தாளம் முறியும். எனவே, இரண்டாவது சீரின் ஈற்றசையில் ஏகாரம் இணைந்தால், ‘எடுத்தே’ என்றாகித் தளை பொருந்தித் தாள யைய் பெறும். இதை மீறும்பொழுது நமக்குக் கிடைப்பது தாளமல்ல, கூளம்!-ஆம், வெறுங் குப்பை!

இவற்றைப் புரிந்துகொள்ளும் திராணியைக்கூட இந்தத் தொகுப்பாசிரியர் இழந்து விட்டிருக்கிறார்.

‘தாள யை’ என்பது ஓர் உருவ வரம்புக்குட்பட்டதுதான். குறிப்பிட்ட உருவம் என்று வரும்பொழுது அதில் பொருந்தும் சீரும் தளையும் சரியான தாள அளவை கொண்டவையே ஆகும்.

உருவத்தை வைத்துக் கொண்டுதான் தாள அளவைக் கணக்கிட முடியும் எனவே, குறுகிய தாள அளவை கொண்ட வார்த்தைகள் என்று இவர் எப்படி அளந்தார்? பாட்டிற் காணப்படும் பாவ யைம், ‘குறுகிய தாள அளவை’யைச் சமன் செய்கிறதாம்! - அப்படி யானால், தாளயை கெட்டுக் கிடக்கும் எல்லாவரிகளுக்குமே ஒவ்வொரு பாவலயம் வந்தல்லவா சமன் செய்ய வேண்டும்?

ஓரு கிழக் குரங்கு இரண்டு பூளைகளுக்கு அப்பம் பங்கிட்ட கதை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் அந்தக் குரங்கின் அற்புத்த தராசைச் சமயம் பார்த்து ரகுநாதன் அழுக்கி விட்டார் என்று தெரிகிறது

அதனால்தான் அதே நிறுத்தல் அளவைப் பாடவில் புகுத்தப் பார்க்கிறார்!

பூளைகளின் அப்பங்களை நிறுப்பதாகக் கூறி, தானே கடித்துத் தின்ற குரங்குபோல் அதில் குறையும்போது இதிலும், இதில் குறையும்போது அதிலுமாகக் கடிக்கும் இந்தப் 'புதியஉருவ அமைதி'யின் கடியைத் தாங்கமுடியாமல் சீர் கெட்டுத் தளைகுன்றித் தாளம் பிசுகிக் கூளமாகக் கிடக்கின்றன, இந்தக் குப்பைகள்!

"இனி பாவங்களை வெளிப்படுத்துவது எது?" என்று பார்க்கலாம்.

ரகுநாதன் கூறுவது போன்று, தாளம் கெட்டபோது இடறும் வார்த்தைகளா பாவத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றன? - இல்லை; உண்மையில் சந்தங்களே பாவலயத்தைத் தோற்றுவிக்கும் சக்தி வாய்ந்தவை!

இதோ ஒரு பாடல். இது, 'கவிங்கத்துப் பரணி'யில் ஒரு காட்சி:

கவிங்கப்போரை நேரிற் கண்ட ஒரு முது பேய், அதனைக் காளித் தலைவிக்குக் கூறக் கருதி மெல்ல வருகின்றது. காளியிடம் அந்தக் கூளிக்கு அச்சம். எனவே, அதன் நடை தழுதழுத்துத் தயக்கம் தோன்றுகிறது. இதை ஆசிரியர் பாடுகிறார்:

"அழைக்க என்றலும்
அழைக்க வந்தனுகி
அஞ்சிதாஞ்சி உனதானையில்
பிழைக்க வந்தனம்
பொறுத்தெமக் கருள்செய்
பெண்ணைங் கெனவணங்கவே!"

பேய், தயக்கத்துடன் நடந்துவருவது போல, இத்தாழிசையின் சந்தமும் அறுந்தறுந்து நடைபெறுவதை நோக்குக!

இதோ மற்றொரு காட்சி:

கருணாகரன் புயல்போலப் பாய்ந்து சாடக் கவிங்கர் அஞ்சி அலறுகின்றனர். இந்த 'அச்சச் சுவை' மிகுந்து பாடல் பெறும் சந்தம் எப்படியிருக்கிறது, பாருங்கள்.

"எதுகொல் இது இது
மாயை ஓன்று கோல்...
ளிகொல். மறவிகொல்
ஊழியின் கடை

அதுகொல் என
அவறா விழுந்தனர்
அவதி குலதியோ
டேழ் கவிங்கரே!''

இதோ, போர் தொடங்குகிறது:

“எடுஞ்சு மெடுமென வெடுத்ததேர்
இதலொலி கடலொலி இகக்கவே
விடுவிடு விடுபரி கரிக்குழாம்
விடுவிடு மெனுமொலி மிகக்கவே!''

இதோ, விற்போர் நடைபெறுகிறது:

“தழல்படு கழைவளம் எப்படி அப்படி
சடசட தமர மெழப்பக மிப்படை
அழல்படு புகையொடி யிச்சிய கைச்சிலை
அடுசிலை பகழி தொடுத்துவலிப்பரே!''

எல்லாம் நம் கண்முன் நடைபெறுகின்றன. ஆம், பாவலயம் பாட்டில் இழந்து கொஞ்சகிறது.

எனவே, இடமறிந்து சந்தங்களை உபயோகிக்கும்பொழுது பாவலயம் என்பது பாட்டில் குடிகொண்டு விடுகிறது. சிறந்த கவித்துவம் என்பது இதுதான்!

ஆகவே, சந்த லயங்களே பாவ லயங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன இன்னும் விளக்கமாகக் கூறினால் குறிப்பிட்ட உருவ வரம்புக்குட்பட்ட தாளமே பாவ லயத்தைத் தோற்றுவிக்கும்.

யாப்பமைதியின்றி உருவமில்லை; உருவ வரம்பை மீறித் தாளம் அளவு பெறாது. மேலும், எந்தப் பாவிலும் தாள லயம் என்பது அதன் யாப்பைப் பொருத்ததே யாகும்.

பாடலுக்கும் உரைநடைக்குமுள்ள வேறுபாடே இதுதான் சிறந்த உரைநடை என்பது, உணர்ச்சிகளை எட்டிப் பிடித்துத் தொடரும் தாளமற்ற பாட்டாக இருக்கிறது. அந்த உணர்ச்சிகளுக்குத் தாளலயமும், தாளத்திற்கு அளவும் வழங்குகிறது பாடல் தாளம் கெட்டால் பாவ லயமும் கெடுகிறது. பாவ லயத்திற்குச் ‘சந்தங்களின் மாத்திரைகளே’ - அதாவது சீர்களின் அளவே பிரதானம்

கவிதைகள்

பேச மனம் நானுதட!

தமிழ் ஒளி

விட்டெறிந்த பட்டாசு விம்மி வெடித்திடவும்,
 பொட்டலம்போல் மத்தாப்புப் பூப்போல் எரிந்திடவும்
 தீபம் சுடர்கொண்டு, திக்கில் மினுக்கிடவும்
 தீபா வளிவந்து சேர்ந்ததுகாண் தீன்றைக்கு!
 நீந்தும் குளிர்காற்றில் நீராட, ஆட மலர்
 தீந்தேன் துளிசிதறித் தெண்ணீரை முத்தமிடும்!
 முத்தமிட்ட மெல்லிதழால் மோகக் கதைசொல்ல
 எத்திக்கும் செல்லுமணாம் என்னைத் தழுவவரும்!
 என்னொழிட்டு நீராட என்னை அழைக்குமலர்ப்
 பெண்ணே விலகிப்போ! பேசமனம் நானுதட!
 நேற்றிரவு மத்தாப்பில் நீண்ட சுடர்ப்பொறிகள்
 காற்றில் கலகலெனக் கைகொட்டித் தாம் நகைக்க,
 சென்றேன் அதனாருகில், சிந்தை அதிர்ச்சியுற
 நின்றேன், ஒரு பொறிஎன் நேரில் நிமிஸ்ந்துரைக்கும்;
 ‘ஐயா, வரகவியே! அண்டபகி ரண்டமேலாம்
 நெய்யாம் உருக, மிக நெக்குருகப் பாடுவிரே!
 ‘வண்ணத் தெருவிடையே வந்த நிலவாக,
 எண்ணச் சுடராக’ ஏற்றிவைத்த தீபத்தை,
 பாடவந்த பாடகரே, பாட்டை நிறுத்தம்யா!
 தேவந்த நல்லுவமை சீரழிந்து போக்கம்யா!
 நிலவற்ற வானம் நிழலற்ற கானல்
 இலகும் சுடரற்ற இல்லமிது காண், ஐயா!’,
 தீயிட் டெழுந்தபொறி திக்கில் தெறித்தபொறி
 வாய்விட் டழுதுதுயர் வார்த்தைபல கூறிற்று:

“விண்ணில் அழகழாய், விந்ததசெய வந்தசுடர்,
மண்ணில் கருகி மடிந்ததுபோ லாயிற்று!
விண்ணிற் கருமுகிலில் வீசுகின்ற வில்லாகக்
கண்ணில் தெரிந்தலை கட்டறுந்து போயிற்று!
அடும் தறிகளூயிர் அல்லாடிப் போயிற்று!
பாடுகின்ற பாடல், பதங்கெட்டுப் போயிற்று!
சுற்றுகின்ற ராட்டினங்கள் சுற்றும் கிராமங்கள்
அற்ற குளம்போல் அழிந்தவாழ் வாயிற்று!
தத்துகின்ற நாடா தறிகெட்ட தாயிற்று!
புத்தாடை எங்கே? புகழ்ந்தனால் பாட்டெங்கே?
“பிசுத் தொழில் செய்து பேதுற்றோம்!” என்றினரு
‘சா’ வென்ற ஆடை தனைப்போர்த்து நிற்கின்றார்,
‘போ’வென் றவரைநாம் போகவிட்டோம் அவ்வழியே!’,
என்று துயர்மொழிகள் எத்தனையோ கூறிடவும்,
நின்றேன் நெடுநேரம், நீண்டபெரு முச்சுவர!
விண்ணில் எரிந்தபொறி விந்ததசெய வந்தபொறி
மண்ணில் விழுந்து மனந்துடிக்க லாயிற்று!
நீந்தும் குளிர்காற்றில் நீரலைகள் பாட்டிசைக்கத்,
தீந்தேன் இதழ்சிவந்து சேர்ந்தமணத் தூதனுப்பி,
என்னென்னயிட்டு நீராட என்ன அழைக்குமலர்ப்
பெண்ணே விலகிப்போ! பேசமனம் நானுதட!

எத்தும் வழி வகுத்தார்!

பாணன்

புத்தர் அசோகர்,
புகழ்நபி ஏசு,
புனித மிகும்காந்தி –
இத்தகு ஞானச்
சுடர்கள் எழுந்தும்
'கிருளர்' எனுங்கொடியோர்,
பித்தர் அரக்கர்,
பெருங் கொலை மூடர்
பிசாசென ஆடுகின்றார்! (1)

கட்சிகள் கட்டிக்
கலாம் விளைத்துக்கொலைக்
கத்தியைத் தீட்டுகிறார்.
ரட்சகர் போற்பல
நாடகம் ஆடி
நரித்தனம் காட்டுகிறார்! (2)

புத்தர் திருப்பெயர்
உச்சரிப்பார் அவர்
போர்வை தனைப்பிரித்தால்
எத்தனையோ கொடும்
பாபக் கறைகள்
கிருந்திடும் 'தோல் உரித்தால்!' (3)

சீடர்கள் செம்யும்
திருச் செயல் காணத்
திரும்பப் பிறந்துவரின்,
நாடகம் கண்டு
கிறிஸ்து துடிப்பார்;
நபி, விஷமும் குடிப்பார்! (4)

'நாட்டைப் புரக்கும்'
அமைச்சர் மனைகளில்
நம்மரும் காந்தி அண்ணால்,
மீட்டும் பிறந்திடில்
தம்மையே கட்டுயிர்
விட்டுப் பறந்திடுவார்! (5)

போற்றும் 'குறள் வழி'
செல்பவ ரோடு
துணைவரின் வள்ளுவரும்,
ஆற்றில்லிழுந்து மடிந்திடுதல்
அறம்
ஆமென் றுரைத்திடுவார்! (6)

வித்தகர் மண்ணிற்
பிறந்து பிறந்துநல்
வேதந் தனைவகுத்தார்,
இத்தரை மீதுபின்
பற்றிய சீடர்கள்
எத்தும் வழி வகுத்தார்! (7)

புதுமைப் பொங்கல்

டி. வி. சுவாமிநாதன்

குளிர்தந்த மார்கழிச் சூழ்நிலை போனதும்

குதுகுதுப் பேற்றிடும் தைவந் தமர்ந்தது

குளிர்வீசும் சாலையில் குடல்பசிக் கொடுமையால்

குமைகின்ற சோதரர் குறைதீர்ந்து போனதோ?

தென்திசை சென்றதன் தேரினைச் சூரியன்

திருப்பினன் நெற்கதிர் தலைசாய்த் தழைத்தது

என்புகள் குத்திடும் ஏழையர் வாழ்விலே

எத்தனை தொலைவிலோ பாதை திரும்புதல்!

— முன்னெலாம்

செந்நெல் குவித்தனர் செம்மண் குழைத்தனர்

சேர்ந்தெலாம் உண்டிடும் சிந்தை படைத்தவர்

கன்னவாய் வீரம் தித்திக்க ஆடினர்

கடைக்கண் பார்வையில் காதல் வழிந்தது

ஆனினம் பாலினை அன்பாய்ச் சரந்தது

அருந்திறல் காளைகள் அயரா துழைத்தன

— தின்று பார்

உயிருக்குப் பதிலாக வைக்கோல் சுமந்திடும்

ஒய்யாரக் கன்றினைப் பார்த்ததும் தாய்ப்பசு
வயிறெலாம் புண்ணாகி வடிக்கின்ற பாலுயிர்

வாடிடும் காளைகள் வட்டிக் கடன்வாங்கி

பொங்கல் படைக்கின்ற போவிக் குதூகலம்

பொவிவற்ற வாழ்க்கையில் காதல் உலர்ந்தது!

— எனவே

ஏழ்மையின் பேய்குளிர் போனதும் இங்குநாம்

எல்லோரும் ஓன்றெனச் சிந்தை உதித்ததும்
பொங்கலைப் போற்றுவோம் அதுவரை முடிவிலாப்
போரிடக் கங்கணம் பூனுவோம். இத்தினம்!

— ஜினவரி 1955

தியாகச் சுடர்!

பாண்ண

சிந்தை குலைந்து திகைத்தழுத உன்னுருவைச்
சந்தையிலே விற்றார், சகாயமாய்—வந்தபணம்
வட்டிக்கு விட்டு வருமானம் பெற்றுநிதம்
மொட்டை யடித்தார் ‘முதல்!’

நாளும் அழுதழுது நைந்தவுனை முன்னேற்ற
தாளும் எழுத்தும் சதமென்றார்—‘ஆளும்
உல’கென்றார், ‘ஹ’என்றார்; அன்னார் உனது
தலையெழுத்தை மாற்றா தவர்!

மண்ணில் உருண்டழுது மாரடித்தார்; நீ அழுத
கண்ணீர்திஃப் பென்று கடலையை—எண்ணியிவர்,
பேசினார் நல்ல பெயரெடுத்தார்; உன்பெயரை
ஏசினார் தின்னும் பலர்!

கதவற்ற வீடாகக் காட்சி தரக்கண்டார்,
‘விதவை’யென் றார் ‘இருண்ட வீடே’ன்றார்—கதறினார்
எற்றும் சுடரை திவரணைத்தார் அல்லாது
காற்றின் கரமன்று காண்

குங்குமமும் சவ்வாதும், கொத்து மலர்க்குழலும்
‘தங்கத் தமிழும்’ தனமாச்சு—மங்களமாய்
வாழ்கின்றார் உன்னுருவ வணக்கம் நடத்தியவர்;
வாழ்கலன் தியாகச் சுடர்!

- ஜனவரி 1955

மாசற்ற தியாகம்!

தமிழ் ஒளி

போற்றுவார் உன்னைப் புரட்சி மலர்த் தோட்டமென
எற்றுவார் உன்னை இமவானின் உச்சியிலே
சாற்றுவார் கீர்த்தனங்கள் தட்டுவார் மேளங்கள்
'ஆற்றல் உடையவர்கள் ஆதித்திராவிட ராம்
காற்றைப் போல்வீசுவராம்
காட்டைத் திருத்துவராம்
சோற்றைச் சமைப்பவராம்
தூய சகோதரராம'

என்னென்று பாராட்டி எத்தனைபேர் ஏப்பமிட்டார்
ஒன்றெரான்றாய்ப் பேசியவர் உன்மடியில் கைவைத்தார்
உண்டி யெடுத்தார்கள் ஊரூராய்ச் சென்றார்கள்
'கண்ணாரோ ஏழை கதறுகிறான்' என்றார்கள்
நிதிதிரட்டிக் கொண்டு நெடுநாளாய்ச் சேகரித்தார்
விதிமாற வில்லைஇன்னும் வேதனையும் தீரவில்லை
சாப்பிட்ட பேர்களுக்கு சந்தானம் ஏறிற்று
ஏப்பமிட்ட பேர்களுக்கு எத்தனையோ சம்பத்து
மேடையிலே அன்னார் மிடுக்கான சொற்பொழிவு
பாடல், பஜனை, பதவி திருக்கோலம்
அரிஜுனத் தொண்டர் என்றுஅழகாச வாணவெடி
சரிகைத்துணிகள் சரம் சரமாய்ப் பொற்காச
உன்பேர் உரைத்தே உயர்ந்தார் ஓருசிலபேர்
துன்பக் கொடுஞ்சேற்றில் தூர்ந்தாய் துயருற்றாய்
அன்றிருந்த மேனி அழியா திருக்கின்றாய்
தொன்றுதொட்டு வந்தசுமை தூக்கி மடிகின்றாய்
மண்ணில் மடிகின்ற மாசற்ற தியாகத்தை
எண்ணா, எழுத எவருள்ளார் இந்நாட்டில்?

- ஜூன் 1955

